

"DÂHIYANE... GÖK ETKILEYİCİ..."
- TIME

AYNI YILDIZIN ALTINDA

JOHN GREEN

NEW
YORK
TIMES

#1
BESTSELLER
YAZARI

Pegasus Yayınları: 664
Bestseller Roman: 285

Aynı Yıldızın Altında
John Green
Özgün Adı: The Fault In Our Stars

Editor: Berna Sırman
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatih Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

2. Baskı: İstanbul, Temmuz 2013
ISBN: 978-605-343-093-3

TIME dergi
Goodreads, 2012'nin
New York Times
Wall Street Journal
Amazon'un
Indiebound
USA Today'ın
Publishers Weekly
School Library Journal
The Huffington Post
Booklist, Gençler
BookPage, Kirkus
Wire'da 201

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Penguin Group (USA) Inc'in alt yarncısı Penguin Young Readers Group'un bir
dali olan Dutton Children's Books'tan alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin
almadan fotokopi dahlil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi
bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazannı hayal
gücünden ürünüdür ya da hayatı olarak tasarılmıştır.

Yayınçı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

AYNI YILDIZIN ALTINDA

JOHN GREEN

İngilizceden Çeviren:
Çiçek Eriş

PEGASUS YAYINLARI

"Dünyam... Çok
düşgulerde kork

"Green, okurum çok
giz kamyonları gibi
yeterli ve empatik
kitapları önde

"Komik...
Entertai

"Bu romanı pekçi &
bir patates yasancı
önümüzde" yapanın
The Wi

TIME dergisi,
Goodreads, 2012'nnin
New York Times'i
Wall Street Journal
Amazon'un
Indiebound'un
USA Today'in En Ç
Publishers Weekly'
School Library Jour
The Huffington Post, 21
Booklist, Gençler İ
BookPage, Kirkus, T
Win'de 2012'İ
Öd
New York Times
Üst
Tüm Dünyada 1

ESTHER EARLE

YAZARIN NOTU

Bu not, yazarın notundan ziyade, birkaç sayfa önce minik puntolarla yazılmış olan bir nota dair yazarın hatırlatması: Bu kitap hayal ürünü. Bunu ben uydurdum.

Bir hikâyeyenin altında herhangi bir hakikat yatıp yatmadığının çözümlemeye çalışmasından ne romanlar ne de okurları yarar görür. Bu yöndeki çabalar, uydurma hikâyelerin önemli olduğu fikrine bir saldıridır ki bu fikir, türümüzün temel varsayımlı sayılır.

Bu konuda işbirliği gösterirseniz memnun olurum.

Su gelgitle yükseltirken Hollandalı Lale Adam okyanusa baktı.
“Birleştirici, tersleyici, zehirleyici, gizleyici, tecelli edici. Bak
nasıl da yükselip alçalıyor, her şeyi beraberinde götürüyor.”

“Ne o?” diye sordum.

“Su,” dedi Hollandalı. “Tabii bir de vakit.”

—PETER VAN HOUTEN, *Görkemli Izdirap*

BİRİNCİ BÖLÜM

On yedinci yılının kış aylarının sonunda annem depresyonda olduğuma karar verdi; muhtemelen evden nadiren çıktığım, yataktakta oldukça fazla vakit harcadığım, aynı kitabı tekrar tekrar okuduğum, seyrek olarak yemek yediğim ve son derece bol olan boş vaktimin oldukça büyük kısmını ölümü düşünerek geçirdiğim için.

Ne zaman kansere dair bir broşürre veya bir internet sayfasına filan göz atsanız, kanserin yan etkilerinden biri olarak depresyonu da listeliyorlar. Fakat aslında bakarsanız depresyon, kanserin yan etkisi değil. Depresyon ölmenin yan etkisi. (Kanser de ölmenin yan etkisi aslında. Hatta aslında hemen hemen her şey öyle.) Fakat annem tedaviye ihtiyacım olduğuna inandığı için beni Düzenli Doktorum Jim'e götürdü ki o da insanı paralize eden ve kokunç bir klinik depresyon içinde yüzüğüme, ilaçlarının

"Dünyanın...
duygularla k
"Green, okurann a
göz kamaşan i
yetenekli ve empat
kitapton at
"Komik, Ente
"Bu roman gerçek
bir mitname yasan
sonsuzluk yaşamaya
The W

TIME dergisi,
Goodreads, 2012'nin
New York Times
Wall Street Journal
Amazon'un E
Indiebound'un
USA Today'ın En C
School Library Jour
The Huffington Post, 2
Booklist, Gençler I
BookPage, Kirkus,
Wire'da 2012.
Or
New York Time
özl
Tüm Dönüyd

ayarlanmasının ve haftalık bir Destek Grubu'na katılmamın gerekligine karar verdi.

Bu Destek Grubu, tümör kaynaklı sıkıntıların farklı evrelerindeki, sürekli değişen bir dizi karakteri bünyesinde barındıryordu. Karakterler neden sürekli değişiyordu? Ölmenin yan etkisi.

Destek Grubu tabii ki korkunç derecede kasvetliydi. Her çarşamba hafta şeklindeki taş bir kilisenin bodrum katında buluşuyorlardı. Haçın tam ortasında, iki kalasın birleştiği, Isa'nın kalbine tekabül eden yerde bir daire oluşturarak oturuyorduk.

Bunu fark etmemıştım çünkü Destek Grubu Lideri ve oda-daki on sekiz yaşın üstündeki tek insan olan Patrick, her lanet toplantıda Isa'nın kalbinden konu açıyor, genç kanser felaket-zedeleri olarak nasıl Isa'nın o kutsal kalbinin tam ortasında oturduguundan filan bahsediyordu.

Tanrı'nın kalbinde olaylar söyle işliyor: Altımız, yedi-mız ya da onumuz yürüyerek ya da tekerleklerle içeriye giri-yor, bayat kurabiye ile limonatalardan otlanıyor, dairedeki yerimizi alıyor ve Patrick'ın insanı kasvete sürükleyiçi, azap dolu hayatı hikayesini bininci kere dinliyorduk: Testislerinde nasıl kanser varmış da, nasıl öleceğini düşünmüştürmiş de, ama ölmemiş de işte şu anda buradaymış da... Amerika'nın yüz otuz yedinci en güzel şehrindeki kiliselerden birinin bodrum katında, boşanmış bir yetişkin; video oyunlarına bağımlı, pek arkadaş olmayan, kansertastik geçmişini sömürerek vasat bir hayat idame ettiren ve kariyer hedeflerini hiçbir şekilde geliş-gibi Demokles'in kılıcının, kanserin onca yıl önce testislerinin

ikisini de alıp ancak son derece cömert bir ruhun hayat olarak adlandırabileceğii kısmını bağışladığı sırada kaçan huzuru ona vermesini bekleyen bir adam.

SİZ DE BÖYLE ŞANSLI OLABİLİRSİNİZ!

Sonra kendimizi tanıtıyorduk: İsim. Yaş. Tanı. Ve o gün nasıl olduğumuz. Ben Hazel, diyordum sıra bana geldiğinde. On altı yaşındaydım. Aslında tiroit kanserişim ama cigerlerimde, oraya uzun süredir yerleşmiş, hayranlık uyandırıcı bir uzak doku metastazı var ve iyiyim.

Dairedeki herkes konuşunca Patrick her zaman birilerinin bir şeyler paylaşmak isteyip istemediğini soruyordu. Sonra da duyu patlaması başlıyordu. Herkes savaşmaktan, dövmekten, kazanmaktan, küçülmekten ve taranmaktan bahsediyordu. Aslında Patrick'e hakkını vermem gerekir çünkü ölümden bahsetmemize de izin veriyordu ama oradakilerin çoğu zaten ölmüyordu. Coğu, Patrick gibi yetişkin olabileceğikti.

(Bu da bu konuda çok fazla rekabet olduğu anlamına gelirdi çünkü herkes sadece kanseri değil, aynı zamanda odadaki diğer insanları da yenmek istiyordu. Yani bunun aslında mantıkzsız olduğunu farkındaydım ama mesela beş yıl yaşamak için yüzde yirmi şansınız olduğunu söylemeklerinde matematik işin içine giriyor ve bu sayının beş kişiden birine tekabül ettiğini görüyorsunuz... Bunun üzerine, herhangi bir sağlıklı insanın yapacağı gibi etrafı bakıp, bu pişlerin dördünden daha uzun süre yaşamam gereklidir, diye düşünüyorsunuz.)

Destek Grubu'nun tek iyi yönü ince uzun suratlı, sarı saçları tek gözünün üzerine tarayan ve cılız bir çocuk olan Isaac'tı.

"Dünya... G...
duyguları ko...
"Green, okurum ak...
göz kırışından ki g...
yeterliği ve empati...
kültürlerin atas...
"Kosmik...
Entertai...
"Su romanı çekici...
bir patlama yaşamın...
sonrası yaşamaya s...
The W...

TIME dergisi,
Goodreads, 2012'nin E...
New York Times'
Wall Street Journal
Amazon'un Ba...
Indiebound'un
USA Today'ın En C...
Publishers Weekly
School Library Jour...
The Huffington Post, 20...
Booklist, Gençler ic...
BookPage, Kirkus, T...
Wired'da 2012'...
O...
New York Times
Üst...
Tüm Dünyada 1...

Ve problem gözlerindeydi. Fantastik derecede imkânsız bir göz kanserine yakalanmış. Ufakken tek gözü alındığı için gözlerini (hem gerçekini hem de cam olam) doğal olamayacak kadar büyük, kafasını sadece size bakan sahte gözü ile gerçek gözünden oluşuyormuş gibi gösteren, şişe dibine benzer bir gözlü takıyordu. Isaac'ın grupla bir şeyler paylaştığı nadir zamanlardan inlayabildiğim kadaryla kanserin yinelemesi, diğer görününü ölümcül bir tehlike içine sokmuştu.

Isaac'le neredeyse sadece iç geçirerek iletişim kuruyorduk. Birileri ne zaman kansere karşı diyetlerden, köpek balığı yüz geferini filan burunma çekmekten bahsetse bana bakıyor ve hafifçe iç geçiriyordu. Ben de karşılık olarak mikroskopik bir hareketle başımı sallayıp nefes veriyordum.

Yani Destek Grubu fenaydı ve birkaç hafta sonunda tüm bu olay beni delirtecek kuvama gelmişti. Hatta Augustus Waters'la tanışığım çarşamba günü, on iki saatlik eski sezon *America's Next Top Model* maratonunun üçüncü ayağında, annemle kanepe otururken Destek Grubu'ndan kurtulabilmek için en iyi performansımı gösterdim.

Ben: "Destek Grubu'na katılmayı reddediyorum."

Annem: "Depresyon semptomlarından biri de aktivitelere duyan ilgisizlik."

Ben: "Bırakırsan *America's Next Top Model* izleyip duralım. O da bir aktivite."

Annem: "Televizyon edilgin bir şey."

Ben: "Öf, anne, lütfen."

Annem: "Hazel, sen bir genç kızın. Artık ufak çocuk değilisin. Arkadaş edinmen, biraz evden çıkmak ve hayatını yaşamam lazımdır."

Ben: "Eğer genç kız olmamı istiyorsan beni Destek Grubuna yollamazsan. Bana sahte bir kimlik alırsın ki gece kulüplerine gidip votka içip esrar koklayabileyim."

Annem: "Esrar koklanmaz bir kere."

Ben: "Gördün mü bak, bana sahte kimlik alsan böyle şeyler bilirdim."

Annem: "O Destek Grubu'na gideceksin."

Ben: "OOOOOOFFFFFF."

Annem: "Hazel, hayatını yaşamayı hak ediyorsun."

Bunun üstüne çenemi kapadım ancak Destek Grubu'na katılmanın *hayat* tanımlamasına nasıl siğdığını anlamayı başaramamışdım. Yine de gitmeyi kabul ettim... *ANTM*'nin circağım 1.5 bölümünü kaydetme hakkımı müzakere ettikten sonra.

Destek Grubu'na, sadece on sekiz aylık lisansüstü eğitimi olan hemşirelerin, beni egzotik isimli kimyasallarla zehirlemesine izin verme sebebimle aynı sebepten gittim: Annem ile babamı mutlu etmek istyordum. Bu dünyada on altı yaşındayken kanserin oltasına gelmekten boktan olan tek şey, kanserin oltasına gelen bir çocuğa sahip olmaktı.

Annem arabayı saat 16:56'da kilisenin arkasındaki yola çekti. Vakit öldürmek için oksijen tüpümü kurcaladım.

"Dünya... o
duygularla kitabı
göz kamaştıran iki
yemeği ve empati
kitapım otur
Komik...
Entertainment
Bu romanı gerçek
bir patlama yaşandı
sonraza' yaşamaya
The W

TIME dergisi,
Goodreads, 2012'nin E
New York Times't
Wall Street Journal
Amazon'un Bi
Indiebound'un
USA Today'ın En Ç
Publishers Weekly
School Library Journ
The Huffington Post, 25
Booklist, Gençler İç
BookPage, Kirkus, T
Wired 2012'yi
Ödüller
New York Times
Üst 1
Tüm Dünden 1

"Benim taşımamı ister misin?"
"Hayır, gerek yok," dedim. Yeşil renkli silindir tüp birkaç kiloyu ve yanında çektiğim memle yarayan küçük bir çelik çekçek vardı. Çenemin hemen altında ikiye ayrılan, kulaklarımın arasından dolanan ve burnumda tekrar bir araya gelen bir kanıllı dakikada iki litre oksijen almamı sağlıyordu. Bu mekanizma gereklidi çünkü cigerlerim ciger olma konusunda berabetti.

"Seni seviyorum," dedi annem ben inerken.

"Ben de anne. Altıda görüşürüz."

"Arkadaş edin" dedi yürüdüğüm sırada indirdiği pencereden.

Asansöre binmek istemedim çünkü asansöre binmek Des tek Grubu'nda Son Günler tandanslı bir aktiviteydi, bu yüzden merdivenleri kullandım. Bir kurabiye alıp kâğıt bardağı limonata koyduktan sonra arkamı döndüm.

Bir oğlan bana bakıyordu.

Onu daha önce görmemiğime hayli emindim. Uzun boylu, hafif kashiydi; oturduğum plastik ilkokul sandalyesi altında minicik kalmıştı. Düz ve kısa, kahverengi saçları vardı. Benimle yaşıt görüntüyordu, belki bir yaşı büyütük ve sandalyenin kenarına işmiş, tek elini siyah kot pantolonunun cebine yarısına kadar sokmuş bir halde, felaket derecede kötü bir pozisyonda oturuyordu.

Başımı çevirdim, bir anda sonsuz saygıda eksikliğimin bilincine varmıştım adeta. Çok eski bir kot pantolon giyiyorum, kendisi bir zamanlar dar olmasına rağmen artık tuhaf yerleri sarkıyordu ve artık sevmedigim bir müzik grubu

bunun reklamını yapan sarı bir tişörtüm vardı. Bir de saçım; Tas gibi bir saç kesimimi vardı ve saçımı taramaya filan bile üşenmiştim. Ayrıca saçma derecede şıkkın yanaklarım vardı... tedavinin yan etkisi. Vücut hatları orantılı ama balon kafalı bir insana benziyordum. Tombul ayak bileklerimden bahsetmemeye gerek bile yok. Ama yine de... ona yan yan baktım, gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Buna neden göz teması dediklerini o anda anladım.

Daireye girip o çocuğun iki sandalye ötesinde oturan Isaac'ın yanına geçtim. Tekrar baktım. Hâlâ beni izliyordu.

Bakın, bir şey söylemem lazımdı. Çocuk fena yakışıklıydı. Yakışıklı olmayan bir çocuk durmaksızın size bakarsa bu en iyi ihtimalle garip ve en kötü ihtimalle de taciz gibi karşılaşır. Ama yakışıklı bir çocuk...

Telefonumu çıkarıp saat göstersin diye bir tuşa bastım: 16:59. Daire on iki ila on sekiz yaş grubundaki talihsizlerle dolunca Patrick sükünet duasıyla toplantıya başlattı: Tanrı, değiştiremeyeceğim şeyler kabul etmem için sükünet, değiştirebileceklerimi değiştirebilmem için cesaret ve aradaki farkı bilmem için akıl ver. Çocuk hâlâ bana bakıyordu. Yüzüm kızıracaktı.

Sonunda en uygun stratejinin bakuşlarına karşılık vermek olduğuna karar verdim. Ne de olsa Gözünü Dikip Bakma İşi erkeklerin tekeline de değildi. Patrick bininci kez testisizliğinden filan bahsederken ben de çocuğa baktım ve kısa süre içinde olay bakuşma yarısına döndü. Bir süre sonra gülümşedi ve sonunda mavi gözlerini başka yöne çevirdi. Tekrar bana baktığında kaşlarını bir iki kez kazandı dercesine kaldırdım.

"Dünyanın... Cə
düşyurularla kon
tanıma fasılına gelmişti. "Isaac, bugün sen başlamak ister misin? Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum."

"Tabii," dedi Isaac. "Ben Isaac. On yedi yaşındayım. Birkaç hafta sonra ameliyat olmam gerekiyor gibi görünüyor, sonra kör olacağımı. Hani sıkışet filan ettiğimden değil de, yani kör olmak hayatı kötü. Gerçek kız arkadaşım yardımcı oluyor. Bir de Augustus gibi arkadaşlar." Artık bir ismi olan oglana doğru başını eğdi. "Öyle işte," diye devam etti Isaac. İç içe geçirdiği ellerine bakıyordu. "Yapacak bir şey yok."

"Senin için buradayız, Isaac," dedi Patrick. "Hadi, Isaac sesinizi duysun." Bunun üstüne monoton bir sesle, "Senin için buradayız, Isaac," dedik.

Sırada Michael vardi. On iki yaşındaydı. Lösemiyydi. Hep lösemi hastası olmuştu. O da iyiydi. (Ya da öyle olduğunu söylüyor.) Asansöre binmişti.

Lida on altı yaşındaydı, yakışıklı çocuğun gözüne kestirebileceği kadar hoştu. Toplantılara düzenli gelenlerdendi, daha önce varlığını haberدار dahi olmadığı apandis kanseverinde uzun süreli remisyon dönemine dayandı. Destek Grubu'na katıldığım her seferde olduğu gibi, güçlü hissettiğini söyledi ki oksijen püskürten kanülüm burun deliklerimi gidiklarken bu bana böbürlenmek gibi geliyordu.

Sıra ona gelmeden önce beş kişi daha konuştu. Ona vardığında hafifçe gülmüştü. Sesи kısık, alçak perdeli ve ölümüne seksiydi. "Adım Augustus Waters," dedi. "On yedi yaşındayım.

Bir buçuk yıl önce biraz osteosarkoma yakalandım, bugün de buraya Isaac'ın isteği üzerine geldim."

"Peki nasıl hissediyorsun?" diye sordu Patrick.

"Ah, harika." Dudağını bir ucunu kaldırarak gülmüştü Augustus Waters. "Sadece yukarı çıkan bir hız trenindeyim, dostum."

Bir saat çabucak geçti: Verilen savaşlar hikâye edildi, kaybedilmesi kesin görünen cekelerin arasında muharebeler kazanıldı; umuda tutunuldu; aileler takdir edildi, aileler kinandı; arkadaşların bir türlü anlamadığında karar kılındı; gözyaşları döküldü; gönüller ferahlatıldı. Ne Augustus Waters ne de ben, Patrick, "Augustus, grupla korkularını paylaşmak ister misin?" diyene kadar konuşduk.

"Korkularımı mı?"

"Evet."

"Unutulmaktan korkuyorum," dedi bir an bile duraksamadan. "Hani şu deyimdeki, karanlıktan korkan kör adam gibi."

"Bu söz için kötü bir zamanlama," dedi Isaac gülmüştü. "Düşüncesizlik mi yaptım?" diye sordu Augustus. "Diğer insanların hislerine karşı kör olabiliyorum."

Isaac gülmüştü ama Patrick terbiye edici parmağım kaldırıp, "Lütfen Augustus," dedi. "Sana ve senin mücadelelerine dönelim. Unutulmaktan korkuyorum demeştim."

"Dememiştim," diye yanıtladı Augustus.

Patrick'ın kafası karışmış gibi görünüyordu. "Birileri buna dair bir şey söylemek ister mi?"

"Green, okurların göz kamaştırıcı iki yeteneği ve empatiyi kitapları ötesi 'Komik... Enterta
'Bu romanı çekici ve bir patlama yaşamın sonsuzca yaşamaya The W

TIME dergisi, Goodreads, 2012'nin E New York Times'ı Wall Street Journal Amazon'un Indiebound'un USA Today'ın En Q Publishers Weekly School Library Jour The Huffington Post, 2 Booklist, Gençler İ BookPage, Kirkus, 1 Wire'da 2012' Od New York Time List Tüm Dünyada 1

"Dünyanın... Co
zguları kork

"Green, okurların akl
göç karıştırınca İkinci
yeterlenenin empatiyi
yatırılan öteki

"Komik...
Enterta

"Bu roman pek çok k
bir patiente yaşam
sonrasında yaşamaya ç
The Wi

TIME dergisi, :
Goodreads, 2012'nin E
New York Times'ı
Wall Street Journal
Amazon'un Bi
Indiebound'ı
USA Today'ın En Ç
Publishers Weekly'
School Library Jou
The Huffington Post, 2
Booklist, Gençler İ
BookPage, Kırkus, 1
Wire'da 2012'
Od
New York Time
Üst
Tüm Dünyada 1

Üç yıldır doğru düzgün okula gitmiyordum. Annem ile baba en iyi iki arkadaşım olmuştu. En iyi üçüncü arkadaşım varlığımdan habersiz bir yazardı. Oldukça utangaçtım... öyle elini kaldırıncak tiplerden sayılmazdım.

Yine de bir kerecik de olsa konuşmaya karar verdim. Elimi açıktı kaldırıncı mutluluğu gözlerinden okunan Patrick hemen, "Hazel," dedi. Benim aşıldığımı sanmış olmaliydi. Grubun Bir Parçası olmaya başladığımı.

Augustus Waters'a baktım, o da bana bakıyordu. Gözleri o kadar maviydi ki ádet şeffaftı. "Öyle bir zaman gelecek ki," dedim, "hepimiz ölmüş olacağız. Hepimiz. İnsanların var olduğunu veya türümüzün herhangi bir şey yaptığıni hatırlayabilecek tek bir insan evladının bile kalmadığı bir zaman gelecek. Sizi beni bırakın, Aristoteles veya Kleopatra'yı bile hatırlayan kimse kalmayacak. Yaptığımız, inşa ettigimiz, yazdığımız, düşündüğümüz ve keşfettigimiz her şey unutulacak ve tüm bunlar," elimle herkesi kapsayacak bir hareket yaptım, "boşa olacak. Belki o zaman yakınlardadır, belki de milyonlarca yıl uzakta ama güneşin çökmesinden sağ kurtulsak bile sonsuza kadar yaşamayacağız. Organizmalar bilinç kazanmadan önce de vakit vardi, sonra da olacak. Eğer unutulmanın kaçınılmazlığı seni endişelendiriyorsa bunu görmeden gelmeye çalışmanı öneririm. İnan bana diğer herkes böyle yapıyor."

Bunu daha önce bahsettiğim üçüncü en iyi arkadaşım, *Görkemli Izdirap*'ın münzevi yazarı Peter Van Houten'den öğrenmiştim. Kitap benim için bir kutsal kitabı en yakın seydi. Peter Van Houten karmaşık çakan ve (a) ölmeyenin nasıl bir şey olduğunu anlıyormuş gibi görünen ve (b) ölmemiş olan tek insandı.

Konuşmamı bitirdikten sonra yaşanan uzun sessizlik sırasında Augustus'un yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Gördüm; bana bakarken seksiz görünmeye çalışan çocuğun o yamuk gülümsemesi değil, yüzüne siğmayan, gerçek bir gülümseme. "Vay be," dedi Augustus kısık sesle. "Sen neymişsin öyle."

Destek Grubu'nun sonuna kadar ikimiz de başka şey söylemedik. En sonunda hepimizin el ele tutuşması gerekiyordu, Patrick de bir dua okumaya başladı. "İsa Mesih, burada kalbinde, kelimenin gerçek anlamıyla kalbinde, kansere karşı savaşanlar olarak toplandık. Sen, sadece sen, bizi kendimizi tanıdığımız kadar iyi tanıyorsun. Sinandığımız zamanlarda bize hayatı ve işığa doğru rehberlik et. Isaac'ın gözleri, Michael ve Jamie'nin kani, Augustus'un kemikleri, Hazel'in cigerleri ve James'in girtlağı için dua ediyoruz. Bize şifa vereceğine ve sevgini hissedebileceğimize ve tüm idrakları aşan huzuruna dua ediyoruz. Ve tanadığımız, sevdigimiz ve senin yuvana gitmiş kalbimizdekiler hatırlıyoruz: Maria ve Kade ve Joseph ve Haley ve Abigail ve Angelina ve Taylor ve Gabriel ve..."

Uzun bir listeydi. Dünyada çok fazla ölü insan vardı. Patrick mirildanmaya devam edip liste ezberlenemeyecek kadar uzun olduğu için isimleri kâğıttan okurken gözlerimi kapatıp dini bütün bir insan gibi düşünmeye çalıştım ama aslında kendi ismimin o listeye girdiği, herkesin dinlemeyi çöktan bıraktığı o son kısma sokulduğum günü hayal ediyordum.

Patrick bitirdiğinde şu aptal BUGÜN HAYATIMIZI EN İYİ ŞEKİLDE YAŞAYACAĞIZ mantrasını söylediğim ve bitti. Augustus Waters sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdü. Sadece gülümsemesi değil, yürüyüşü de yamuktu. Aslında tepemde

kule gibi yükseliyordu ama gözlerine bakarken boynumu kalırımayın diye uzakta durdu. "İsmi ne?" diye sordu.

"Hazel."

"Hayır yanı adın soyadın."

"Sev, Hazel Grace Lancaster." Tam başka bir şey daha söylemek istemiyordu ama Augustus tek parmağını kaldırıp ona dönerken, "Anlattığından çok daha beterdi."

"Tatsız bir şey olduğunu söylemiştim."

"Niye geliyorsun ki?"

"Bilmem. Yardımı dokunuyor desem?"

Augustus duymayaçığını düşünerek ona doğru eğildi. "Düzenli gelenlerden mi?" Isaac'ın ne dediğini duyamadım ama Augustus, "Vay be," diye karşılık verdi. Isaac'ın omuzlarını kavrayıp yana doğru yaramadım attı. "Hazel'a klinikten bahsetsemse."

Isaac masaya tek eliyle yaşılanıp devasa gözünü bana dikti. "Bu sabah kliniğe gittim ve cerraha, kör olacağımı sağır olmayı tercih edeceğini filan söyleyordum. O da bana, 'Bu işler öyle olmuyor,' dedi, ben de, 'Yani evet öyle olmadığının farkındayım, hani şansım olsa kör olacağımı sağır olmayı tercih ederim diyorım o kadar...' ki öyle bir şansım olmadığının da farkındayım," falan dedim. Sonra da, 'Göz kanserimin beni sağır etmeyeceğini açıkladığınız için teşekkür ederim, sizin gibi dev bir entelektüel beni ameliyat etme alçakgönüllülüğünde bulunduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum,' dedim."

"Mükemmel bir adammış," dedim. "Sırf kendisiyle tanıştılmak için göz kanseri olmaya çalışacağım."

"Kolay gelsin. Neyse, gitmem lazımdır. Monica beni bekliyor. Hazır yapabiliyorken bol bol ona bakmam lazımdır."

"Yarın Kontrgerilla Harekâtı'na tamamsın, değil mi?" diye sordu Augustus.

"Kesinlikle." Isaac dönüp merdivenlerden yukarı koştu, her adımda iki basamak atıyordu.

Augustus Waters bana döndü. "Kelimemin gerçek anlamıyla," dedi.

"Kelimemin gerçek anlamıyla mı?" diye sordum.

"Kelimemin gerçek anlamıyla İsa'nın kalbineyiz," dedi. "Ben bir kilisenin bodrum katında olduğumuzu sanıyorum ama aslında İsa'nın kalbindeyimiz."

"Birisi İsa'ya söyleye iyi olur," dedim. "Yani kalbinde kanserli çocuklar tutmak tehlikeli bir şey olmalı."

"Ona söyleyerdim," dedi Augustus, "ama kelimenin gerçek anlamıyla kalbinde sıkışık kaldığım için beni duyması olanaksız." Güldüm. Benden gözlerini ayırmadan başını salladı.

"Ne var?"

"Yok bir şey," dedi.

"Bana niye öyle bakıyorsun?"

Augustus hafifçe tebessüm etti. "Çünkü güzelsin. Güzel insanlara bakmaktan keyif alıyorum ve bir süre önce varoluşun basit zevklerinden kendimi alikoymayaçığımı dair bir karara varmıştım." Garip bir sessizlik oldu. Augustus devam etmeye çalıştı: "Yani leziz bir şekilde dile getirdiğin şu tüm her şeyin unutulmayaçığını filan sona ereceği olayı göz önünde bulundurulursa..."

"Dünya... Ço
şunuza kon
şen, okurların akl
göz: kumustran adı
yeteriyle ve empati
kitapları okus
"Komik...
Enterta
"Bu romanı pekici k
bir platform: yaşamı
sonrası yaşamaya
The W
TIME dergisi,
Geocities, 2012'ni
New York Times'
Wall Street Journal
Amazon'un B
intellektüel
USA Today'ın En Ç
Publishers Weekly
School Library Jou
The Huffington Post, 2
Booklist, Gençler İ
BookPage, Kirkus,
Wise's 2012
Dr
New York Tim
Üst
Tüm Dünyada

"Daha önce... Oo
düşgütürüm kesi"
"Green, okurum ak
gaz haramtan işi d
yemenevi ve empati
kutugutum Old"
"Yomik...
Enterta"
"Bu romanı çekici
bir ustamı yaşamış
olmucak" İşgalmaya
The W

TIME'ın
Goodreads, 2012'nin
New York Times'
Wall Street Journ
Amazon'un 8.
Indiebound'un
USA Today'ın En C
Publishers Weekly'
School Library Jou
The Huffington Post, 2
Booklist, Genpler
BookPage, Kirkus,
Wired 2012
Or
New York Tim
lat
Tom Duyanada

John Green

Öksürügü andiran bir sesle hıhladım ya da iç çektim ya da nefes verdim ve ardından konuşmaya çalıştım. "Ben güzel değil..."

"Natalie Portman'a benziyorsun. *V for Vendetta*'daki Natalie Portman gibisin."

"Hiç izlemedim."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Otoriteden hoşlanmayan, sıcak saçlı muhteşem bir kız, bela olduğunu bildiği bir erkeğe kapılmaktan kendini alıkoyamaz. Adeta senin otobiyografin."

Her hecesi flört kokuyordu. Dürüst olmam gerekirse galiba beni tahrif ediyordu. Erkeklerin beni tahrif edebildiğini bile bilmiyordum... gerçek hayatı filan yani.

Yanımızdan daha küçük bir kız geçti. "Nasilsın, Alisa?" diye sordu Augustus. Kız gülümseyip, "Selam, Augustus," diye mırıldandı. "Memorial sakınler," diye açıkladı. Memorial büyük araştırma hastanesinin adıydı. "Sen nereye gitdiyorsun?"

"Çocuk Hastanesi," dedim ama sesim tahmin ettiğimden kusuk çıkmıştı. Başıyla onayladı. Sohbet sona ermiş gibi görünündü. "Peki," dedim bizi Kelimenin Gerçek Anlamıyla Isa'nın Kalbinden çkarılan basamakları başımla işaret ederek. Çekçeğimi yanına alıp yürütümeye başladım. O da yanında topallıyordu. "Gelecek sefere görüşürüz belki," dedim.

"İzlemen lazımdır," dedi. "*V for Vendetta*'yı yani."

"Peki," dedim. "Bakarım."

"Hayır. Benimle. Benim evde," dedi. "Şimdi."

Durdum. "Seni tanıyorum bile, Augustus Waters. Baltalı katil olabilirsin."

24

Başıyla onayladı. "Gerçekten haklısun, Hazel Grace." Yanımdan geçti; omuzları yeşil polo yakalı gömlegini dolduruyordu. sırtı dımdıktı, protez olduğunu anlayabildiğim bacagının üstünde kendinden emin ve dengeli yürürken adımları hafifçe sağa kayıyordu. Osteosarkom kimi zaman sizi hızaya getirmek için bir uzvunuzu alıyordu. Sonra, sizden hoşlanırsa geri kalamadan götürüryordu.

Peşinden yukarı kata çıktım, yavaş yavaş çıkarken geride kalmıştım çünkü basamaklar pek cigerlerimin uzmanlık alanı sayılmazdı.

Sonra Isa'nın kalbinden otoparka çıktıktı, ilk bahar havası mükemmelin soğuk tarafına düşüyordu, öğleden sonra ışığı can yakacak kadar mükemmel'dı.

Annen henüz gelmemişi ki bu garıptı çünkü annem neredeyse hep beni beklerdi. Etrafa bakındım ve uzun boylu, kıvrımlı hatlara sahip, esmer bir kızın Isaac'i kilisenin taş duvarına yaslayıp hayli sertçe öptüğünü gördüm. Bana o kadar yakındılar ki dudaklarının çökardığı acayıp sesleri ve Isaac'in, "Sonsuza dek," dediğini, kızın da karşılık olarak, "Sonsuza dek," diye mirildandığını duyabiliyordum.

Yanında duran Augustus bir anda, "Ortalık yerde sevişmeye gerçekten inanıyorlar," diye fısıldadı.

"Sonsuza dek muhabbeti ne?" Şapırkı sesleri arttı.

"Sonsuza dek, onların olayı. Birbirlerini sonsuza dek seveceklermiş filan. Abartısız bir tahminle, geçen sene birbirlerine sonsuza dek lafini dört milyon kere mesajla yolladıklarını söyleyebilirim."

25

"Dünyanı... Cıduyularla kor
"Green, okurların göz kamaştırıcı iki yeteneğiyle empati kitapları ötesi
"Komik... Entertainer
"Bu romanı çok bir paylaşma yapamaya The W

TIME dergisi,
Goodreads, 2012'nin
New York Times
Wall Street Journal
Amazon'un İ
Indiebound'dur
USA Today'ın En
Publishers Weekly
School Library Jou
The Huffington Post
Booklist, Gençler
BookPage, Kirkus,
Wire'da 2012
0
New York Tim
Üs
Tüm Dünyada

Iki araba daha gelip Michael ve Alisa'yı götürdü. Artık sadece Augustus ile ben kalmıştık, bir ibadet yerine dayanmışlar gibi olabildiğim hızla devam eden Isaac ile Monica'yı seyrediyorduk. Isaac'ın eli kızın tişörtünün üstünden uzanarak memesini kavradı, avuç içi olduğu yerde dururken parmakları hareket etti. Bunun güzel bir his olup olmadığını merak ettim. Olabildiğim gibi görünmüyordu ama kör olacağı gereğince Isaac'ı hoş görmeye karar verdim. Hâlâ aklık filan varken hisler de ziyafer çekmeliydi.

"Hastaneye son kez gittığını düşünsene," dedim sessizce.
"Bir arabaya bineceğin son seferi mesela."

Augustus bana bakmadan, "Ortamı katlediyorsun, Hazel Grace," dedi. "Genç aşıkların tantanalarla dolu garipliklerini gözlelemeye çalışıyorum burada."

"Bence memesini açıyor," dedim.

"Evet, onu tahrik etmeye mi çalışıyoysa meme muayenesi mi yapıyor anlamak zor." Sonra Augustus Waters cebinden, çıkarabileceğini onca şey varken, bir sigara paketi çıkardı. Paketi açıp dudaklarının arasına bir sigara koydu.

"Sen *ciddi misin?*" dedim. "Sence bu havalı bir şey filan mı? Ah, Tanrı, *her şeyi* berbat ettin."

"Hangi her şeyi?" diye sordu bana dönüp. Yakmadığı sigara ağzının gülmüşmeyen tarafından sarkıyordu.

"Tipsiz, aptal veya gözle görülebilir herhangi bir sebepten çekilmeyen bir çocuğun sürekli bana baktığı, kelimenin gerçek anlamıyla lafının yanlış kullanımını dile getirdiği, beni aktrislere benzettiği ve evinde film izlemeyi teklif ettiği

her şey. Ama tabii ki her zaman bir *hamartia* olması gerekiyor ve seninki de bu ve Tanrı, LANET OLASICA BİR KANSERE yakalanmış olmana rağmen DAHA DA FAZLA KANSER olabilemek karşılığında bir şirkete para veriyorsun. Aman Tanrı. Sen temin ederim, nefes alamamak KORKUNÇ. Gerçekten moral bozucu. Gerçekten."

"*Hamartia* mı?" diye sordu sigara hâlâ ağızındayken. Çenesini kasmasına sebeb oldu. Felaket güzel bir çene yapısı vardı, ne yazık ki.

"Ölümcul bir kusur demek," diye açıkladım arkamı dönerken. Augustus Waters'ı ardında bırakarak kaldırımı kenarına doğru yürüdüm ve sokağın başından bir araba motoru sesi duyдум. Annemdi. Benim arkadaş filan edinmemi bekliyor olmamıydı.

İçimde garip bir hayal kırıklığı ve öfke karısının yükseldiğini hissediyordum. Bu hissin aslında ne olduğunu bile bilmiyordum, tek bildiğim çok *fazla* olduğu ve Augustus Waters'a vurmak, bir de cigerlerimi cigerlikte beceriksiz olmayan cigerlerle değiştirmek istedim. Kaldırımanın tam kenarında Converse'ime dikiliyordum, oksijen tüpü pranga gibi çekögümle yanında duruyordu ve annem arabaya geldiği sırada bir elin benimkini tuttuğunu hissettim.

Elimi hızla çekip kurtardım ama yine de ona döndüm.

"Yakmadığın sürece seni öldürmezler," dedi, annem yanında durduğu sırada. "Ve ben bir tane bile yakmadım. Bu bir metafor, tamam mı? Öldürücü şeyi dudaklarının arasına kadar sokuyorsun ama ona öldürücü olabilecek gücü vermiyorsun."

"Dünyanın... Q
düşgularına kıl
alımlıktır.
"Metafor," dedi.
"Davranışlarını metaforik yankılarına göre seçiyorsun..."
"Ah, evet." Gülümsedi. O kocaman, şapşal, gerçek gülmüş
seme... "Metaforlara gerçekten inanıyorum, Hazel Grace."
Arabaya döndüm. Camı tiklattım. Cam aşağı indi. "Au-
gustus Waters'la film izlemeye gidiyorum," dedim. "ANTM
maratonunun sonraki bölümlerini benim için kaydet lütfen."

"Green, okurumuz
göz kamaştırıcı ikinci
yetenekli ve empati
xitaptan itibar
"Komik...
Enter
"Bu romanı çekici
bir patlama yaşayın,
sonuçta" yazınaya
The V

TIME dergisi
Goodreads, 2012'nin
New York Time
Wall Street Joun
Amazon'un
Indiebound'u
USA Today'in En
Publishers Week
School Library Jou
The Huffington Post,
Booklist, Gençler
BookPage, Kirkus
Wire'da 201
New York Tim
Ü
Tüm Dünyada

İKİNCİ BÖLÜM

Augustus Waters korkunç araba kullanıyordu. Arabayı istemek durdursun ister hareket ettirsin, her şey ZINK diye muazzam hareketlerle gerçekleştiriyordu. Ne zaman frenе bassa Toyota cipin emniyet kemerine yükleniyordum, ne zaman gaza bassa boynum geriye çarpıyordu. Kaygılanabilirdim, neticede tuhaf bir çocuğun arabasında oturmuş, evine gitdiyordum ve işe yaramaz çigerlerimin istenmeyen yakınılaşmaları savuşturmadı işleri karmaşıklığının fazlasıyla farkındaydım ama arabayı o kadar büyük bir şaşkınlık uyandıracak derecede kötü kullanıyordu ki bundan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Augustus konuşmadan önce tam bir sessizlik içinde, herhalde yaklaşık bir kilometre yol gitmişti. "Ehliyet sınavından üç kez kaldım."

"Ciddi olamazsun."

Güldü. "Benim emektar protezcikle basınç hissedemiyyorum ve sol ayakla araba kullanmayı da bir türlü başaramadım. Doktorlar çoğu engellinin sorunsuz araba kullanabildiğini söyleyip ama... öyle işte. Ben yapamıyorum. Neyse, dördüncü kez ehliyet sınavına girdim ve şu anki gibi kullandım." Yaklaşık yarım kilometre ötede ışık kırmızıya döndü. Augustus frene abanıp beni emniyet kemeriňn üçgen kollarına fırlattı. "Özür dilerim. Yumuşak hareket etmeye çalışıyorum, yemin ederim. Her neye, sınavın sonunda yine kalacağımı düşünüyordum ki hoca bana. Sürüs yeklin hoş değil ama teknik açıdan güvensiz de sayılmaz," filan dedi.

"Kahkığımı söylemeyeceğim," diye karşılık verdim. "Kanser Avantasi seziyorım." Kanser Avantaları normal çocukların alamadığı ama kanserli çocukların alabildiği ufak şeylerdi; idoleştirilen sporcuların imzaladığı basket topları, geciktirilen ev ödevlerinden kaytarmak, hak edilmeyen ehliyetler falan filan.

"Evet," dedi. İşik yeşile döndü. Sıkı sıkı tutundum. Augustus gazi köküldü.

"Bacaklarını kullanamayan insanlar için elle kontrol yöntemleri var biliyorsun," dedim.

"Evet," dedi. "Belki bir gün." Öykü bir iç geçirdi ki o bir günde varlığından emin olup olmadığını merak ettim. Osteosarkomun genellikle tedavi edilebildiğini biliyordum ama yine de...

Birisinin ortalama hayatı kalma beklenilerini tam olarak sormadan belirleyebilmenin birkaç yolu vardı. Klasik, "Okula devam ediyor musun?" yöntemini denedim. Ebeveynler eğer

belli bir noktada nulları dikmenizi bekliyorsa genel olarak siz okuldan alıyorlardı.

"Evet," dedi. "North Central'a gidiyorum. Ama bir yıl geri kaldım. Ikinci sınıfıymım. Sen?"

Yalan söylememi düşündüm. Ne de olsa kimse bir cesetten hoşlanmazdı. Ama neticede gerçeği söyledi. "Annemle babam beni üç yıl önce okuldan aldı."

"Üç yıl mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Augustus'a mucizemi ana hatlarıyla anlattım: On üç yaşında 4. evre tiroit kanseri tanışı konmuştu. (Ona tanının, ilk regimden üç ay sonra konduğu söyledim. Şey gibi idi: Tebrikler! Kadın oldun. Şimdi ol.) Söylediğine göre tedavisi yoktu.

Radikal boyun disseksyonu diye bir ameliyat geçirmiştim ki kendisi de en fazla ismi kadar hoş bir şeydi. Sonra radyoterapi. Ardından ciğerlerimdeki tümörler için biraz kemoterapi denemişlerdi. Tümörler küçüldü, sonra tekrar büydü. O sırada on dört yaşındaydım. Ciğerlerim suyla dolmaya başladı. Oldukça ölgün görünüyordum, ellerim ile ayaklarım balon gibi şişmişti; tenim çatlıyordu; dudaklarım sürekli maviydi. Nefes alamadığınız gereğinden dehşete sürüklenmenizi engelleyen bir ilaç vardı ve bir düzineden fazla ilaçla birlikte bu da bir PICC kateteriyle damarlarında yüksek miktarlarda dolanıyordu. Ama buna rağmen boğulmanın belli bir nahoşluğu var tabii, özellikle de aylarca sürence. En sonunda akciğer iltihabıyla yoğun bakıma kaldırıldım ve annem yatağımın yanında eğiliip, "Hazır mısın, bir tanem?" diye sordu, ben de ona hazır olduğumu söyledi. Babam çoktan parçalanmış olduğu için

"Pahiyane... O dünyularla ko
"Green, okurların o
göz kamaştırıcı işi
yeteneği ve empatisi
kitapları öte
"Komik...
"Bu romanı çekici
bir pattama yasan
sonsuza' yaşamaya
The V

TIME dergis
Goodreads, 2012'ni
New York Time
Wall Street Jour
Amazon'un
Indiebound'u
USA Today'in En
Publishers Week
School Library Jo
The Huffington Post,
Booklist, Gençler
BookPage, Kirkus
Wire'da 201
New York Tin
Tüm Dünyası

artık çatlayamayan bir sesle beni sevdigini söyleyip durdu, ben de ona onu sevdigimi söyledim ve herkes nefesini tutuyordu ve ben nefes alamıyordum ve cigerlerim çaresizce çabalıyor, nefes almak için boğuşuyor, hava alabilecekleri bir pozisyon bulabilmek için beni yataktan kaldırılmaya çalışıyordu ve ben çaresizliklerinden o kadar utanıyor ve bir türlü bırakmadıkları için halimden o kadar nefret ediyordum ki anneme sorun olmadığım, iyi olduğumu, her şeyin iyi olacağını söylediğimi hatırlıyorum. Babam o kadar çok hıçkırıkmaya çalışıyordu ki hıçkırdığında, ki bunu düzenli olarak yapıyordu, deprem oluyor sanırızın. Bir de üyanık olmamayı dilediğimi hatırlıyorum.

Herkes işimin bitik olduğunu düşünüyordu ama Kanser Doktorum Maria cigerlerimdeki sıvının bir kısmını çıkarmayı başardı ve kısa süre sonra akciğer iltihabi için verdikleri antibiyotikler işe yaramaya başladı.

Uyandım ve beni Kanseristan Cumhuriyetinde İşe Yaramalarıyla ünlü olan deneyel araştırmalardan birine eklediler. İiacın adı Palanksifor'du, moleküllerin kanser hücrelerine yaşışarak hücrelerin büyümeyi engellemesi için tasarlanmıştı. İnsanların yüzde yetmişinde işe yaramıyordu. Ama bende işe yaradı. Tümörler küçüldü.

Ve küçük kaldılar. Yaşasın Palanksifor! Son on sekiz ay içinde metastazlar nerdedeyse hiç büyümeli ve cigerlikte berbat olan ama damla damla oksijen ve günlük Palanksifor dozuyla süresiz olarak çabalayan cigerlerle beni baş başa bıraktı.

Aslına bakılırsa Kanser Mucizem bana azıcık vakit kazandırmıştı. (O azıcığın ne kadar süreceğini bilmiyordum sadece.)

Ama Augustus Waters'a bunu anlatırken olabilecek en umut verici senaryoyu çizdim, mucizevin mucizevilğini süslüyor dardum.

"O zaman okula geri dönmelisin," dedi.

"Aslında dönenmiyorum," diye açıklamaya giriştim, "çünkü çoktan GED'ye' girdim. Bu yüzden MCC'de derslere gireyorum." Ön lisans dersleri aldığım üniversite buydu.

"Üniversiteli bir kız," dedi başını sallayarak. "Bu, sofistike aurarı açıkıyor." Sırıttı. Kolunu dürdüttüm. Teninin altındaki o gergin ve muhteşem kasi hissedebiliyordum.

Tekerlekleri acı acı bağırtarak iki buçuk metrelük bir duvarla ayrılmış yola döndük. Evi soldaki ilk binayı. İki katlıydı. Garaj yolunda aniden durduk.

Peşinden gittim. Girişteki ahşap levhada el yazısıyla Kalp Neredeyse Yuva Oradadir kelimeleri göze çarpıyordu ve tüm evin böyle gözlemlerle bezendiği ortaya çıktı. İyi Dostları Bulmak Zor, Unutmak İmkânsızdır yazılıyordu palto askısının üstünde. Gerçek Sevgi Zor Zamanlardan Doğar diye vaatte bulunuyordu antika eşyalarla döşenmiş oturma odasındaki üstü işlenmiş kırıltı. Augustus onları okuduğumu gördü. "Bizimkiler bunlara Teşvikler diyor," diye açıkladı. "Her yerdeler."

Annesi ile babası ona Gus diyordu. Mutfakta *enchilada* yapıyordular (lavabonun yanındaki vitrayda tombik harflerle *Aile Ebedidir* yazılıyordu). Annesi tortillaların içine tavukları koyuyor, babası da burup cam tepsisin içine diziyordu. Gelişime çok

¹ ABD'de liseyi bitirmek yerine, isteğe bağlı olarak girilebilen ve sınav'a giren kişinin lise eğitiminin tamamlamış olduğunu kanıtlayan bir tür test. (ç.n.)

"Dünya...
düşgündürtü"

"Green, okurum a
güz karnıstan İki
yeteneği ve empati
kaptanı öte"

"Komik,
Enter"

"Bu romanı çok
bir parlama yasan
sonsuzca' yosmaya
The I"

TIME dergis
Goodreads, 2012'ni
New York Time
Wall Street Jour
Amazon'un
Indiebound't
USA Today'in Er
Publishers Weel
School Library Jo
The Huffington Post
Booklist, Gençle
BookPage, Kirkus
Wire'da 201

New York Tır
0
Tüm Dünyası

şasılmış gibi durmuyorlardı ki bu da mantiksız sayılmazdı: Augustus'un kendimi özel hissetirmiştir olmasının, gerçekten özel olduğum anımlına gelmiyor. Belki de her akşam film seyrettirmek ve ellemek için farklı bir kızı eve atıyordu.

"Bu Hazel Grace," dedi tanıştmak için.

"Sadece Hazel," dedim.

"Naslsın, Hazel?" diye sordu babası. Uzun boyuydu, ne redeyse Gus kadar uzundu ve ebeveyn yaşındaki insanların genelde olmadığı kadar inceydii.

"Fena değil."

"Isaac'ın Destek Grubu nasıldı?"

"Harikaydı," dedi Gus.

"Amma sinir bozucusun," dedi annesi. "Hazel, sen keyif aldin mi?"

Verecığım yanıtın Augustus'u mu yoksa annesi ile babasını mı mutlu etmesi gerektiğini düşünürken bir an duraksadım. En sonunda, "Gelenlerin çoğu hoş insanlar," dedim.

"Gus'ın tedavisinde ilgili zorlu yollardan geçerken Memorial'daki aileler de aynen böyledi," dedi babası. "Herkes çok kibardı. Ayrıca güclüydüler. En kararlı günlerde Tanrı hayatına en iyi insanları sokuyor."

"Çabuk bana bir yastık ve iplik verin, bunun Teşvik olması lazımdır," dedi Augustus, babası biraz rahatsız olmuş gibiydi ama Gus kolunu ona dolayıp, "Şaka yapıyorum, baba," dedi. "Teşvikleri seviyorum. Gerçekten. Ama ergen olduğum için itiraf edemiyorum." Babası gözlerini devirdi.

"Yemeğe kahiyorsun, değil mi?" diye sordu annesi. Minyon, esmer ve hafifçe çekingendi.

"Olabilir," dedim. "Saat onda evde olmam lazım. Ayrıca sey... et yemiyorum ama..."

"Sorun değil. Bazılarını vegetaryenleştiririz."

"Hayvanlar çok mu sevimli yoksa?" diye sordu Gus.

"Sorumlu olduğum ölümleri minimize etmek istiyorum," dedim.

Gus karşılık vermek için ağzını açtı ama konuşmadı.

Annesi sessizliği doldurdu. "Bence bu harika bir şey."

Bir süre daha konuştu; *Enchilada*'ların nasıl Ünlü Waters *Enchilada*'ları olduğundan ve Kaçırılmaması Gereken yiyecekler olmasından ve Gus'ın da saat onda evde olması gereğinden ve çocuklarına saat ondan başka bir saatte eve gelme zorluluğu koyan ailelere doğal olarak güven duymadıklarından ve okula gidip gitmediğimden –Augustus, "Üniversite öğrencisi," diye araya girdi– ve nasıl havanın mart ayı için inanılmaz derecede güzel olduğundan ve ilk baharda her şeyin nasıl yeserdiğinden bahsettiler ve bir kez bile oksijenime veya bana konan tanya dair soru sormadılar ki bu da tuhaf ve muhteşem bir şedydi ve ardından Augustus, "Hazel'la *V for Vendetta* izleyeceğiz, böylece o da filmdeki ikizini, iki binlerin ortasındaki Natalie Portman'ı görebilecek," dedi.

"Salonda televizyonda istediğiniz gibi izleyebilirsiniz," dedi babası memnuniyetle.

"Sanırım bodrumda izleyeceğiz."

Babası güldü. "İyi deneme. Salonda izleyecəksiniz."

"Ölümüne...
doygularla k
"Green, okurlann
göz kamaştran İki
yılaklı ve empa
kitapları ölü
"Komik,
Ente
"Bu romanı çekin
bir patlama yesesi
sonsuzca yaşayam
The

TIME dergi:
Goodreads, 2012'li
New York Tim
Wall Street Jou
Amazon'u
Indiebound'
USA Today'ın E
Publishers We
School Library Ju
The Huffington Post
Booklist, Gençle
BookPage, Kırku
Wins'da 20
New York Ti
Ü
Tüm Dünyad

"Ama Hazel Grace'e bodrumu göstermek istiyorum," dedi Augustus.
"Sadece Hazel," dedim.
"O zaman Sadece Hazel'a bodrumu göster," dedi babası.
"Sonra da üst kata çıkış filmi salonda izleyin."

Augustus yanaklarını şişirdi, bacaklarının üstünde denge-
sini buldu ve kalçasını çevirip protez bacağının öne doğru attı.
"İyi," diye mırıldandı.

Hali kaplı basamaklardan bodrum katındaki kocaman yatak
odasına indik. Göz hızımızda bir raf tüm odayı dolaşıyordu ve
üstü basketbol yadigarlarıyla ağızma kadar doluydu: altın renkli
plastik adamların tam atış yaparken veya top sürerken veya gö-
rürmeyecek bir potaya turnikeye çakarken görüldüğü düzinelerce
küp. Pek çok imzalı top ve ayakkabı da vardı.

"Eski basket oynuyordum," diye açıkladı.

"Bayağı iyimişsin galiba."

"Kötü değişim ama ayakkabılar ile toplar hep Kanser
Avantası." Bir sürü DVD ve video oyununun uzaktan piramide
benzetilebilecek bir yığın halinde durduğu televizyona doğru
yürüdü. Belini bükerke eğilip *V for Vendetta*'yı kaptı. "Tipik bir
Indianalı çocuktur," dedi. "Eski üçlü atma geleneğine yeniden
hayat vermekten başka derdim yoktu, bir gün serbest atış
yapıyordu, North Central'in spor salonunda faul çizgisinde
durmuş, top sepetinden aldığı topları atıyordu ki bir anda
sféric bir objeyi toroid biçimindeki bir objenin içinden neden
metodik bir şekilde geçirdiğini anlayamadım. Bundan daha
aptalı bir şey olamazmış gibi geliyordu.

"Küçük bebeklerin silindirik bir tahtayı dairesel bir deligin
içine koymalarını ve nasıl yapılacağını keşfedince bunu aylarca
tekrar tekrar yapmalarını ve basketbolun da aynı eylemin biraz
daha aerobik bir versiyonundan ibaret olduğunu düşündüm.
Her neyse, çok uzun bir süre serbest atışlarını potaya sokmaya
devam ettim. Art arda seksen tane attım, kendi rekorum buydu
ama devam ettiğe kendimi daha çok iki yaşında bir çocuk
gibi hissediyordum. Sonra nedense engelli koşu yarışlarını
düştündüm. İyi misin?"

Dağınık yatağının köşesine oturmuşum. İmalı bir hareket
yapmaya filan çalışmıyordum, sadece çok fazla ayakta durunca
yorulmuştum. Önce oturma odasında dikilmiştim, sonra merdi-
venlerden inmiştim, sonra yine ayakta durmuştum ki bu benim
için çok fazla ayakta durmak anlamına geliyordu ve bayılmak
filan istemiyordum. Bayılma konusunda biraz Victoria dönemi
kadınları gibiydim. "İyiyim," dedim. "Seni dinliyordum. Engelli
koşu yarışçıları mı?"

"Evet, engelli koşu yarışçıları. Nedenini bile bilmiyorum.
Engelli koşularda yarışıklarını ve yollarına konmuş olan su
tamamen keyfi objelerin üstünden atladıklarını düşünmeye
başladım. Ve engelli koşu yarışçılarının hiç, *su engellerden*
kurtulabilsek bu iş daha hızlı olurdu, diye düşünüp düşümme-
diklerini merak ettim."

"Bu, tandan önce miydi?" diye sordum.

"Şey, evet, o da var tabii." Dudağının bir ucuyla güldü.
"Varoluşsallıkla yükü serbest atış günü, tesadüf eseri iki bacak-
lılığımın da son günüydü. O gün ile ameliyatın yapılacak gün

"Dünyanın...
duggularla"
"Green, piurlann
göz kamaşırken ik
yeterliği ve empat
kitapları ol"
"Komik
Ente"
"Bu roman çok
bir pattana yaşa
sonsuzluğunu The"

TIME dergi
Goodreads, 2012'ni
New York Tim
Wall Street Jou
Amazon'u
Indiebound
USA Today'ın E
Publishers Wee
School Library Ju
The Huffington Pos
Booklist, Genç
BookPage, Kirku
Wire'da 20

New York Ti
Tüm Dünyad

arasında sadece bir hafta sonu vardı. Isaac'ın neler yaşadığınına
dair kendi minik pencerem."

Başımı salladım. Augustus Waters'tan hoşlanmamıştım. On-
dan gerçeken, gerçekten, gerçekten hoşlanmamıştım. Öyküsünün
bir başkasıyla sonlanmasımdan hoşlanmamıştım. *Varoluşsallılıkla*
yüklü serbest atışlar yapmasından hoşlanmamıştım. Hafif Yamuk
Gülümsemeler Departmanı'nda kadrolu bir profesör olmasın-
dan ve Tenimi Daha Çok Ten Gibi Hissetmemi Sağlayan Bir
Sese Sahip Olma Departmanı'nda çalışmasından hoşlanmamıştım.
Ayrıca iki isminin olmasından da hoşlanmamıştım. İki isimli in-
sanları hep sevmemiştim çünkü onlara ne diyeceğinizde dair bir
karara varmanız gerekiyordu: Gus mu Augustus mu? Ben ise
hep sadece Hazel'dim, tek anlamlı Hazel.

"Kardeşin var mı?" diye sordum.

"Ne?" dedi dikkati dağılmış gibi.

"Çocukların oyun oynamasından bahsetmiştin ya."

"Ha, evet, hayır. Üvey kız kardeşimin çocukları var.
Ama kardeşlerim daha büyük. Daha çok şey, BABA, JULIE
VE MARTHA KAÇ YAŞINDA?"

"Yirmi sekiz!"

"Yirmi sekiz filanlar. Şikago'da yaşıyorlar. İkisi de çok ha-
vali avukat tiplerle evli. Ya da bankacı. Bilmiyorum tam. Senin
kardeşin var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Peki, senin hikayen ne?" diye
sordu güvenli bir mesafe bırakarak yanına otururken.

"Sana anlattım ya. Bana koydukları tanı..."

"Hayır hayır, kanser hikayen değil. Senin hikayen. İlgili alan-
ların, hobilerin, tutkuların, tuhaf fetişlerin, filan falan."

"Sey..."

"Hastalıkları haline gelen insanlardan olduğunu söyleme
bana. Öyle çok insan tanıyorum. İç karartıcı bir şey. Neticede
kanser, işlerini büyütmenin peşinde. İnsanları ele geçirmenin.
Ama sen onun, zamanından önce başarıya ulaşmasına izin
vermemiştir herhalde."

Belki de izin vermiş olduğumu fark ettim. Kendimi Au-
gustus Waters'a nasıl sunacağımı, hangi coşkulara sarılmam
gerektiğini düşünmekle boşuyordum ki süregiden sessizlikte,
çok da ilginç olmadığını keşfettim. "Hiç olagâñstı sayılman."

"Bunu kesinlikle reddediyorum. Sevdığın bir şeyler düşün.
Aklına ilk gelen şeyi."

"Eee. Okumak?"

"Ne okursun?"

"Her şeyi. İğrenç romanslardan gösterici kurgulara ve şি-
rlere kadar ne olursa."

"Şiir de yazıyor musun?"

"Hayır. Yazmıyorum."

"Gördün mü!" Augustus nerdedeyse haykıryordu. "Hazel
Grace, şiir okumayı yazmaya tercih eden Amerika'daki tek er-
gensisin. Bu da bana çok şey anlatıyor. Bir sürü çok muhteşem
kitap okuyorsun, değil mi?"

"Bilmem, öyledir herhalde."

"En sevdığın hangisi?"

"Sey..."

En sevdığım kitap açık ara *Görkemli Izdirap*'tı ama insanlara bundan bahsetmeyi sevmiyordum. Kimi zaman bir kitap okursunuz ve o kitap sizin tuhaf bir tür coşkunlukla doldurur ve parçalı olmuş dünyanın, hayatı olan tüm insanlar o kitabı okumadan tekrar bir araya gelmeyeceğini hissedersiniz. Kimi zaman da insanlara söyleyemediğiniz *Görkemli Izdirap* gibi kitaplar vardır, öyle özel ve nadir ve sizin olan kitaplardır ki sevginizi ilan etmek ihanetmiş gibi hissettirir.

Kitap öyle harika bir şey de değildi; sadece yazar Peter Van Houten beni garip ve imkânsız bir şekilde anlayabiliyormuş gibiydi o kadar. *Görkemli Izdirap*, benim kitabımdı; tipki bedenimin benim bedenim, düşüncelerimin kendi düşüncelerim olması gibi.

Buna rağmen Augustus'a söyledim. "En sevdığım kitap galiba *Görkemli Izdirap*."

"İçinde zombiler var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Stormtrooper'lar var mı?"

Başımı salladım. "Öyle bir kitap değil."

Gülümsemi, "İçinde stormtrooper'ların olmadığı, o sıkıcı isimli, korkunç kitabı okuyacağım," diye söz verdiği anda ona kitapta bahsetmem gerektiğini hissettim. Augustus komodinin önünde duran kitaplığımı yöneldi. Bir kitap ile kalemleri aldı. İlk sayfasına bir şeyler yazarken, "Karşılığında tek istedigim, en sevdığım video oyununun romanlaştırılmış bu harikulade ve akılda kalıcı versiyonunu okuman," dedi. Kitabı

bana doğru kaldırdı, ismi *Şafagın Bedeli*'ydı. Gülp elinden alındı. Kitap elden ele geçenken parmaklarım birbirine değişti, hemen ardından elimi tuttu. "Soğuk," dedi parmağını solgun bileğime bastırırken.

"Soğuktan çok oksijensiz," dedim.

"Benimle tıbbi konuşmama baylıyorum," dedi. Sonra beni de yanında çekerek ayağa kalktı ve merdivenlere gelene kadar elimi bırakmadı.

Aramızda birkaç santim kanepe bırakarak filmi izledik. Tam liseli triplerine girip elimi tutmasının sorun olmayacağına gösterecek şekilde kolum ortamıza doğru uzattım ama denemedi bile. Filmin ilk saatini biterken Augustus'un annesi ile babası gelip *enchilada'*ları getirdi, kanepede yediğe gerçekten lezzetliydiler.

Film maskeli bir kahramannı Natalie Portman için kahramanca ölmesiyle ilgiliydi ki o da oldukça belalı ve güzeldi ve yüzü steroitlerle şışmış yüzüme hiç benzemiyordu.

Jenerik akarken, "Bayağı iyi, değil mi?" dedim.

"Bayağı iyi," dedim ancak aslında değildi. Erkek filmi gibiydi. Erkeklerin neden erkek filmlerini sevmemizi beklediğini anlamıyorum. Biz onların kız filmlerini sevmesini beklemiyoruz. "Eve gitmem lazımlı. Sabah dersim var," dedim.

Augustus anahtarlarını ararken oturmaya devam ettim. Annesi yanıma oturup, "O yazıya baylıyorum, sence de güzel değil mi?" dedi. Galiba televizyon üstünde duran ve aynı zamanda bir melek resmi olan Teşvik'e bakıyordu. Açı Olmadan Mutluluğun Değerini Bilemeyez yazıyordu.

"Dünyanın... dengeleri..."
"Green, okurann göz kamaştran ik yetenekî ve empati kitapları of..."
"Komik Ente..."
"Bu romanı çekti bir patlama yaşa sonsuzca yaşamış The..."

TIME Dergi
Goodreads, 2012'n
New York Tim
Wall Street Jou
Amazon'u
Indiebound
USA Today'ın E
Publishers Wee
School Library J.
The Huffington Pos
Booklist, Genç
BookPage, Kırku
Wire'da 20
New York Ti
Tüm Dünyas

(Bu, Izdiraba Dair Düşünme temasındaki eski argümanlardan biriydi ve aptallığı ile entelektüel yoksunluğu yüzüATAR öncesine dayanıyor olabilirdi ama brokolinin varlığının çikolatanı tadını hiçbir şekilde etkilemediğini söylemeye gerek bile yoktu.) "Evet," dedim. "Çok hoş bir düşünce."

Ben Augustus'un arabasını kullanırken o da yanında oturdu. The Hectic Glow² diye bir grubun, sevdigi birkaç şarkisını dinletti, şarkilar iyiydi ama onları daha önceden bilmemişim için bana, ona geldiği kadar iyi gelmiyordu. Bacagına ya da daha doğrusu bacagının eskiden olduğu yere bakıp duruyordum ve takma bacagının nasıl olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Umursamak istemiyordum ama yine de birazcık umursuyordum. O da muhtemelen oksijenimi umursuyordu. Hastalık iticiydi. Bunu uzun zaman önce öğrenmiştim ve Augustus'un da öğrendigini tahmin ediyordum.

Arabayı evimin önüne çekerken Augustus radyoyu kapattı. Ortam ciddileşti. Muhtemelen beni öpmeyi düşünüyordu, ben de onu öpmeyi düşünüyordum. İsteyip istemediğimi merak ediyordum. Erkeklerle öpüşmüştüm ama üstünden biraz vakit geçmişti. Mucize öncesi.

Arabayı durdurduğum ve ona baktım. Gerçekten güzeldi. Erkeklerin güzel olmaması gerektiğini biliyordum ama güzeldi işte. "Hazel Grace," dedi, ismin dilinde yeni ve daha güzeldi. "Seninle tanışmak benim için büyük bir zevkti."

"Benim için de, Bay Waters," dedim. Ona bakmaya çekinirdim. Su mavisi gözlerinin yoğunluğuyla boy ölçüsemeydim.

"Seninle tekrar görüşebilir miyiz?" diye sordu. Sesinde sevimli bir gerginlik vardı.

Gülümsemek. "Tabii."

"Yarın olur mu?"

"Sabır ol, çekirge," diye nasihat verdim. "Aşırı istekli görünmek istemezsın."

"Evet, zaten o yüzden yarın dedim," dedi. "Seni bu akşam yine görmek istiyorum ama *tüm gece ve yarının büyük kısmını* beklemeye raziyim." Gözlerimi devirdim. "Ciddiyim," dedi.

"Beni tanımıyorsun bile," dedim. Konsolda duran kitabı aldim. "Bunu bitirdiğimde seni arasam olmaz mı?"

"Ama cep telefonu numaram sende yok," dedi.

"Kitabın içine yazdığınışdan şüpheleniyorum."

O şapşal gülümseme yüzüne yayılmıştı. Bir de birbirimizi tanımıyoruz diyorsun."

"Dünyanın...
Duygularla
Green, okurların
giz kamastırıcı
yeteneği ve empi
kitapları o"

"Komik
Enti
"Bu romanı çok
bir patlama yaşı
sonsuza" yaşama
The

TIME derg
Goodreads, 2012's
New York Tin
Wall Street Jou
Amazon'ı
Indiebound
USA Today'ın
Publishers We
School Library -
The Huffington Po
Booklist, Genç
BookPage, Kırk
Wire'da 21

New York T
Tüm Dünya

"Green, okurların
göz kamaşırın il
yeteneği ve emp
kitapları ö

"Komis
Erin

"Bu romanı çok
bir püfleme yaş
sonsuzca' yaşama
The

TIME derg
Goodreads, 2012'ı
New York Ti
Wall Street Jo
Amazon'ı
Indiebound
USA Today'ın
Publishers We
School Library -
The Huffington Po
Booklist, Genç
BookPage, Kırk
Wire'da 2

New York 1

Tüm Dünya

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ogece, oldukça geç saatte kadar kalıp *Şafağın Bedeli*'ni okudum. (Spoiler uyarısı: Şafağın bedeli kan.) Bir Görkemli Izdirap değildi ama başkahraman Başçavuş Max Mayhem sayabildiğim kadarıyla 284 sayfada en az 118 kişi öldürmesine rağmen hayli sevilebilir bir karakterdi.

Bu yüzden o perşembe sabahı geç kalktım. Annemin prensibi beni hiçbir zaman uyandırmamaktı çünkü Profesyonel Hasta İnsan'ın iş gereksinimlerinden biri de çok uyumaktı, bu nedenle omzumda ellerini hissettiğimde sıçrayarak uyanınca kafam karışmıştı.

"Neredeyse on oldu," dedi.

"Uyku kanserle savaşır," dedim. "Gece geç saatte kadar kitap okudum."

"Dâhiyane
durgularla

"Green, okurların
göz kamaştranı il
yetenegi ve emp
kitapları

"Komis
Ent

"Bu roman çok
bir perleme yaşı
sonsuzluk yaşaması
The

TIME dergi
Goodreads, 2012'yi
New York Times
Wall Street Journal
Amazon'ı
Indiebound
USA Today'ın
Publishers Weekly
School Library Journal
The Huffington Post
Booklist, Genç
BookPage, Kirkus
Wired'de 2

New York Times

Tüm Dünya

"Ne kitapmış ama," dedi yatağın yanına eğilip beni büyük, dörtgen şeklindeki oksijen konsantratöründen çözerken. Buna Philip diyordum çünkü tam bir Philip gibi duruyordu.

Annem beni portatif bir tüpe bağladı ve dersim olduğunu hatırlattı. "Onu sana o çocuk mu verdi?" diye sordu bir anda. "Onu derken mantar hastalığını mu kastediyorsun?"

"Sana ne desem bilmiyorum," dedi annem. "Kitaptan bahsediyorum, Hazel."

"Evet, kitabı o verdi."

"Ondan hoşlandığın belli," dedi sanki bu gözleme bulmak için eşiz bir annelik içgüdüsü gerekiyormuş gibi kaşlarını kaldırarak. Omzumu silktim. "Destek Grubu zaman kaybı değil demedim."

"Tüm o süre boyunca dışarıda mı bekledin?"

"Evet. Bazi evrak işlerim vardı. Her neyse, günle yüzleşme vakti, genç bayan."

"Anne. Uyku. Kanser. Savaş."

"Biliyorum hayatım ama derse gitmen gerekiyor. Ayrıca bugün günlerden ne?" Annemin memnuniyeti sesinden o kadar belli oluyordu ki.

"Perşembe mi?"

"Gerçekten unuttun mu?"

"Olabilir?"

"Bugün 29 Mart Perşembe!" diye haykırdı yüzünde kaçıkça bir gülümsemeyle.

"Günü bildiğin için gerçekten heyecanlısan" diye haykır- dim ben de.

"HAZEL! BUGÜN SENİN OTUZ ÜÇÜNCÜ YARIM DO- GUM GÜNÜN!"

"Yaaaaaaa!" dedim. Annemin kutlama takıntısı vardı. AĞAÇ DİKME GÜNÜ! AĞAÇLARA SARILIP PASTA YİYE- LİM! KOLOMB YERLİLERE ÇİÇEK HASTALIGI TAŞIDI; BU OLAYI ANMAK İÇİN PİKNİK YAPMALIYIZ! vesaire. "Nice yarı otuz üç yaşla o zaman," dedim.

"Bu özel günde ne yapmak istersin?"

"Dersten sonra eve gelip arka arkaya Top Chef izleme dünya rekorunu kırmak?"

Annem yatağımın üstündeki rafa uzanıp Mavicik'i aldı; bu oyuncak ayı bir yaşımdan, yanı arkadaşlarını renklerinden esinlenerek isimlendirmenin sosyal açıdan kabul gördüğü bir dönemden beri bendeydi.

"Film izlemek istemez misin, mesela Kaitlyn veya Matt'le?" Arkadaşlarından bahsediyordu.

Fena fikir değildi. "Olur," dedim. "Kaitlyn'e mesaj atarım, okuldan sonra alışveriş merkezine filan gitmek istiyor mu diye sorarım."

Annem gülümseyip ayıcığı karnına bastırdı. "Alışveriş merkezine gitmek hâlâ havalı bir şey mi?" diye sordu.

"Neyin havalı olup neyin olmadığını bilmemekle gurur duyuyorum," diye yanıtladım.

Kaitlyn'e mesaj attım, duş aldım, giyindim ve annem beni araya okula götürdü. Ders Amerikan Edebiyatı'ydı, Frederick Douglass'a ilgili konu, neredeyse boş bir oditoryumda işleniyordu ve uyumamak çok zordu. Doksan dakikalık dersin kırk beşinci dakikasında Kaitlyn mesaj attı.

Mükemmelito. Yarın doğum günün kutlu olsun. 15:32'de Castleton'da?

Kaitlyn'in dakikasına kadar planlanması gereken, dolu bir sosyal hayatı vardı.

Tamamdır. Restoran meydanında olacağım.

Annem beni okuldan sonra alışveriş merkezinin hemen yanındaki kitabevinde götürdü. *Şafağın Bedeli*'nin ilk iki devam kitabı olan *Geceyarısı Şafakları ile Mayhem'e Ağıt*'ı aldı, sonra da devasa restoran meydanına yürüyüp diyet kola aldı. Saat 15:21'di.

Kitap okurken içeriye kurulmuş korsan gemisi şekilli oyun alanında oynayan çocukların izledim. Tünel gibi bir şey vardı, iki çocuk tekrar tekrar içinden sürüp geçiyor ve hiç yorulmuyormuş gibi görünüyorlardı, bu da Augustus Waters'i ve varoluşsallık yüklü serbest atışlarını düşünmemeye sebep oldu.

Annem de restoran meydanındaydı; tek başına, onu görmeyeceğini sandığı bir köşede oturuyor, peynirli bonfileli

sandviç yiyo, evraklarla uğraşıyordu. Muhtemelen tıbbi konularla ilgiliydi. Evrak işi sonsuzdu.

Tam 15:32'de Kaitlyn'in, Wok House'un yanından kendinden emin adımlarla geçtiğini gördüm. Elimi kaldırduğum anda beni gördü, bembeyaz ve yeni düzeltirdiği dişleri ortaya çıktı ve bana doğru yürümeye başladı.

Üstünde dizine kadar gelen, beline tam oturan kurşunu paltosu ve yüzünü kaplayan güneş gözlüğü vardı. Bana sarılmak için eğilirken gözüğünü başının üstüne kaldırdı.

"Hayatım," dedi hafif bir İngiliz aksıyla. "Nasulsun?" İnsanlar bu aksanı tuhaf ya da itici bulmuyordu. Kaitlyn, Indianapolis'te yaşayan on altı yaşındaki bir bedenin içine sıkışmış, son derece sofistike ve yirmi beş yaşında bir İngiliz sösüye kızıydı sadece. Herkes bunu kabulleniyordu.

"İyiim. Sen?"

"Hiç bilmiyorum. O kola diyet mi?" Başumla onaylayıp kolayı ona uzattım. Pipetten bir yudum aldı. "Bugünlerde okulda olmanın ne kadar çok istiyorum bilemezsin. Bazı çocuklar öyle çitir görünümeye başladı ki."

"Öyle mi? Kim mesela?" diye sordum. İlk ve ortaokula birlikte gittiğim beş erkeğin adını saidı ama hiçbirini gözümün önüne getiremiyordum.

"Bir süredir Derek Wellington'la çıkışıyorum," dedi, "ama çok surmeyecek. Çok çocuksu. Aman beni boş ver. Hazelstan'da neler oluyor?"

"Pek bir şey yok," dedim.

"Sağlığın yerinde mi?"

"Aynı işte."

"Palanksifor!" diye tezahürat yaptı gülümseyerek. "Yani sonsuza kadar yaşayabileceksin, değil mi?"

"Sonsuza kadar değil muhtemelen," dedim.

"Neyse işte," dedi. "Yeni ne var ne yok?"

Benim de bir çocukla görüşüğüm ya da en azından birlikte film izlediğimizi söylememeye düşündüm; sırı benim kadar dağınık, tuhaf ve gelişmemiş görüninen birinin kısa bir anlıgına da olsa bir erkeğin ilgisini çekebilmış olmasının onu hem şaşırtacağımı hem de hayran bırakacağını bildiğim için. Ama böbürleneceğim çok bir şey olmadıgından omzumu silkmekle yetindim.

"Tannı aşkına bu da ne?" diye sordu Kaitlyn kitabı göstererek.

"Ah, bilimkurgu. Şimdilerde buna sardım gibi bir şey. Bir seri."

"Telaşlandım. Alışveriş mi yapساك?"

Bir ayakkabıçıya girdik. Alışveriş yaparken Kaitlyn sürekli benim için ucu açık ayakkabılar seçip, "Bu sende çok şirin durur," diyordu ki bu da bana -sanki ayak parmakları ruha açılan pencerelermiş gibi- Kaitlyn'in ikinci ayak parmağının çok uzun olduğunu düşündüğü için ayaklarından nefret etmesi sebebiyle hiç öünü açık ayakkabı giymedigini hatırlatmıştı. Bu yüzden ten rengine çok uygun bir sandalet gösterdiğimde bana, "Evet ama..." filan dedi ki bu "ama" kısmı, ama iğrenç ikinci parmağımı herkese ifşa edecek anlamına geliyordu. "Kaitlyn, ayak parmağına özgü dismorfisi olan tek insansın," dediğimde bana, "O da ne?" diye sordu.

"Hani aynaya baktığında gördüğün şey gerçekte olan şey değildir ya işte o."

"Hu. Ah bak," dedi. "Buna ne dersin?" Elinde bir çift sevimli ama çarpıcı olmayan, bantlı ayakkabı tutuyordu, başıma onayladım, uygun boyunu buldu ve ayağına geçirip ileri geti yürümeye, dize kadarki aynalarda ayaklarını seyretmeye başladı. Sonra bir çift uzun topuklu hayat kadını ayakkabısı gösterip, "Bunlarla yürümek mümkün mü?" diye sordu. "Yani ben giysem herhalde ölüürüm de..." derken durdu ve bana özür dilercesine baktı, sanki ölen insana ölümden bahsetmek suçmuş gibi. "Denesene," diye devam etti rahatsızlık verici durumu örtbas etmeye çalışarak.

"Giyersem daha önce ölüürüm," dedim.

Bir şeyler almış olmak için bir tane şüpük terlik seçtim, sonra da ayakkabı raflarının karşısındaki koltuğa geçip Kaitlyn'in raflar arasında dolaşıp ancak profesyonel satranç oyuncularıyla bağıdaştırılabilen bir konsantrasyonla alışveriş yapımı seyrettim. Aslında Geceyarısı Şafakları'nı çıkarıp okumak istiyordum ama bunun kaba bir davranış olacağım bildiğim için Kaitlyn'i izlemekle yetindim. Ara sıra yakalandığı burnu kapaklı avlarını tutup bana getiriyor ve "Bu nasıl?" diye soruyordu, ben de ayakkabıya dair zekice bir yorum yapmaya çalışıyordum. En sonunda üç ayakkabı aldı, ben şüpük terlikleri aldım, tam çırakken, "Anthropologie'ye gidelim mi?" diye sordu.

"Aslında eve gitsem iyi olur," dedim. "Biraz yoruldum."

"Tamam o zaman," dedi. "Daha sık görüşmeliyiz, hatta." Ellerini omuzlarımı koydu, iki yanağımdan öptü ve dar kalçalarını sağa sola sallayarak gitti.

Fakat eve gitmedim. Anneme beni altında almasını söylemiştim ve hâlâ alışveriş merkezinde ya da otoparkta olduğunu tahmin etmemে rägmen sonraki iki saatte tek başına geçirmek istiyordum.

Annemi seviyordum elbette fakat ebedi yakınlığı kimi zaman tuhaf bir şekilde tedirgin olmama sebep oluyordu. Kaitlyn'ı seviyordum. Gerçekten seviyordum. Ama yaşıtlarımıla tam zamanlı ve doğru dürüst bir okulsal etkileşimden üç yıldır uzak kaldığım için aramızda köprü kurulamayacak bir mesafe olduğunu hissediyordum. Okul arkadaşlarım kanseri atlattı konusunda sanırmı bana yardımcı olmaya çalışıyorlardı fakat en sonunda başaramayacaklarını keşfetmişlerdi. Her şeyden önce *atlatmak* diye bir şey söz konusu değildi.

Bu yüzden yıllar içinde Kaitlyn'in veya diğer arkadaşlarımın yanından sık sık yorgunluk ve ağrıyı sebep göstererek ayrılmayı alışkanlığı edinmiştim. Aslında canım hep yanıyordu. Normal bir insan gibi nefes alamamak, cigerlerime ciger olduklarını bitemeye hatıratmak, oksijen yetmezliğinin ta derinlerden yuran o tırmalayıcı sizisini kabullenmeye zorlamak her zaman acı veriyordu. Yani pek yalan söyleyip sayılmadım. Sadece gerçeklerden gerçek seviyordum.

Bit Irish Gifts mağazası, Fountain Pen Emporium ve basketbol kesi satan bir dükkanla çevrili bir bank bulup oturdum, burası Kaitlyn'in bile alışveriş yapmaya gelmeyeceği bir köşeydi. Geceyarısı Şafakları'nı okumaya başladım.

Cümle başına düşen ceset oranı 1:1'di ve kafamı kaldırmanın okudum. Başçavuş Max Mayhem'i teknik açıdan bir karaktere sahip olmamasına rağmen sevmiştım ama en çok

sedigim şey maceralarının sürekli devam etmesiydi. Hep daha fazla öldürülecek kötü insan ve kurtarılarak iyi insanlar vardı. Eskileri kazanılmadan yeni savaşlar verilmeye başlanıyordu. Çocukluğumdan bu yana böyle gerçek bir seri okumamıştım ve tekrar sonsuz bir kurguda yaşamak heyecanı veriyordu.

Geceyarısı Şafakları'nın sonuna yirmi sayfa kala Mayhem'in durumu hiç iç açıcı görünmemeye başladı çünkü Düşmanın elinden –sarsın, Amerikalı– bir rehineyi kurtarmaya çalışırken tam on yedi kez vurulmuştu. Ama okuyucu olarak umutsuzluğa kapılmışdım. Savaş onsuza devam edecekti. Yardımcıları Uzman Er Manny Loco ve Er Jasper Jacks ile diğerlerinin başrolü oynadığı devam kitapları olacaktı.

Kitabı tam bitirmek üzereyken örgülü, küçük bir kız gelip önlümde durdu ve "Burnunda ne var?" diye sordu.

Ben de, "Buna kanülüyorlar," dedim. "Borulardan oksijen geliyor ve nefes almama yardımcı oluyor." Annesi hızla yanımıza gelip azarlarcasına, "Jackie," dedi. "Yo yo, sorun yok," dedim çünkü gerçekten sorun yoktu, sonra Jackie, "Benim nefes almama da yardımcı olur mu?" diye sordu.

"Bilmem. Deneyelim," dedim. Kanülü burnumdan çıkarıldıktan sonra, Jackie'nin burnuna takıp nefes almasına yardımcı oldum. "Gidikliyor," dedi.

"Öyle, değil mi?"

"Galiba daha rahat nefes alıyorum," dedi.

"Ya?"

"Evet."

"Dünyanın
düşgulerine
"Green, okurları
göz kamaştıran
yeteneği ve emi
kitapları
"Kom
En
"Bu romanı çe
bir patlama ya
sonsuzca yaşam
Th

TIME der
Goodreads, 2012.
New York Ti
Wall Street Je
Amazon
Indiebound
USA Today'ın
Publishers W
School Library
The Huffington Po
Booklist, Gen
BookPage, Kiri
Wire'da
New York
Tüm Düny

"Keşke sana kanılımumu verebilseydim ama ona ihtiyacım var." Şimdiyen yokluğunu hissetmeye başlamıştım. Jackie kanılı bana uzatırken nefes almaya odaklandım. Tişörtümle uçlarını çabucak sildim, kulaklarının arkasından boruları birleştirdim ve uçlarını burnuma taktim.

"Denetin için teşekkürler," dedi.

"Rica ederim."

Annesi tekrar, "Jackie," deyince gitmesine izin verdim.

Başçavuş Max Mayhem'in, ülkesine verebileceği sadece tek bir hayatı olmasından pişmanlık duyduğu kitaba döndüm ama o küçük kızı ve ondan ne kadar hoşlandığımı düşünüp duruyordum.

'Kaitlyn'le ilgili bir diğer konu da galiba onunla konuşmanın asla normal hissettirmeyecek olmasydı. Normal sosyal ilişkiler sürdürürmü gibi yapmak bunaltıcıydı çünkü hayatının somuna kadar konuşacağım herkesin, etrafında rahatsız ve ne yapacağını bilemez halde dolaşacağı gün gibi ortadaydı... tabii her seyden habersiz Jackie gibi çocukların dışında.

Her neyse. Yalnız olmayı gerçekten seviyordum. Zavallı Başçavuş Max Mayhem'le yalnız kalmayı da ki kendisi... on yedi kurşun yarasından sonra *hayatta kalmayacaktı* herhalde artık, değil mi?

(Spoiler uyarısı: Hayatta kalıyor.)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gece biraz erken yattım, bir şort ve tişört giydikten sonra dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri olan üstü yastıklarla dolu çift kişilik yatağımındaki nevresimlerin altına kıvrılıverdim. Sonra da milyonuncu defa *Görkemli Izdirap*'ı okumaya başladım.

Görkemli Izdirap, hikâyeyi anlatan Anna isimli bir kız ve lale takıntıları olan tek gözlü bahçıvan annesi hakkında ve Anna nadir görülen bir kanserine yakalanana kadar Kaliforniya'daki minik bir kasabada sıradan bir alt-orta sınıf hayatı yaşıyorlar.

Ama bu bir *kanser kitabı* değil çünkü kanser kitapları çok sıkıcı oluyor. Kanser kitaplarında kanserli bir tip kanserle savaşmak için para toplayan bir vakıf olan kurar mesela, tamam şabilmek için? Ve bu vakfa bağlılık, kanserli tipe insanların özündeki iyiliği hatırlatır, sevildiğini hissetmesini sağlar ve kanseri tedavi edecek bir miras bıraktığı için yüreklenir. Ama *Görkemli Izdirap*'taki Anna, kanser vakfı kuran bir kanserli olmanın biraz narsistçe

olduguuna karar veriyor ve Kolerayı Tedavi Etmek İsteyen Kan-silerler Vakfı diye bir vakıf kuruyor.

Ayrıca Anna bu konuda diğerlerinin aslında olmadığı kadar dürüst: Kitap boyunca kendisinden *yan etki* diye bahsediyor ki bu son derece doğru. Kanserli çocukların aslında dünyada yaşamın çeşitlenmesini mümkün kıلان amansız mutasyon yan etkileri. Kitapta anlatılan hikaye ilerledikçe Anna da giderek daha fazla hasta oluyor, tedaviler ve hastalık onu öldürmek için yarışıyor ve annesi, Anna'nın Hollandalı Lale Adam adını taktığı Hollandalı bir lale tüccarına aşık oluyor. Hollandalı Lale Adam'ın çok parası ve kanseri tedavi etmeye dair eksantrik fikirleri var ama Anna bu adamın bir sah-tekar olabileceğini ve muhtemelen Hollandalı bile olmadığını düşünüyor ve muhtemelen Hollandalı adam ile annesi tam eğlenecekken ve Anna tam bugday çimi ve düşük dozlarda arsenik içeren çığınca bir yeni tedaviye başlayacakken kitap tam bir cümlein ortasında

Bunun son derece *edebî* bir karar olduğunu filan biliyorum, ayrıca kitabı bu kadar çok sevmemnin sebeplerinden biri de muhtemelen buydu ama biten bir kitap da fena olmazdı hani. Ve kitap bitmeyeceğse bile en azından Başçavuş Max Mayhem'in müfrezesinin maceraları gibi ebediyen devam etmeliydi.

Anna öldüğü veya yazamayacak kadar hastalandığı için hikâyeyin sonlanmadığını ve bu cümle ortasında bitme olayının, hayatın aslında nasıl sona erdiğini filan yansittığını anlayabiliyordum ancak hikâyede Anna dışında da karakterler vardı ve onların başından neler geçtiğini asla öğrenemeyecek olmam bana hiç adilane gelmiyor. Yayımcısı vasıtasiyla Peter Van

Houten'e bir düzine mektup yazıp hikâyeyin sonundan sonra neler olduğunu dair yanıt vermesini istemiştim. Hollandalı Lale Adam sahtekâr mıydı, Anna'nın annesi onuna evleniyor muydu, Anna'nın -annesinin nefret ettiği- aptal hamsterine ne oluyordu, Anna'nın arkadaşları liseden mezun olabiliyor muydu filan falan. Ama hiçbir mektubuma yanıt vermemiştir.

Görkemli Izdirap, Peter Van Houten'in yazdığı tek kitaptı ve herkesin ona dair bildiği tek sey kitabı basıldıktan sonra Amerika'dan Hollanda'ya taşınıp münzevi hayatı yaşamaya başladığydı. Hollanda'da geçen bir devam kitabı üstünde çalışagina inanmak istiyordum, belki Anna'nın annesi ile Hollandalı Lale Adam oraya taşınacak ve yeni bir hayat kurmaya çalışacaklardı. Fakat *Görkemli Izdirap* çıkışlı on yıl olmuştu ve Van Houten bir blog yazısı bile yazmamıştı. Sonsuza kadar bekleyemedim.

O gece tekrar okurken Augustus Waters'ın da aynı kelimeleri okuduğunu hayal ettim. Beğenecek miydi yoksa kasıntı bulup bir kenara mı atacaktı? Sonra *Şafağın Bedeli*'ni okuduktan sonra onu arayacağımı söylediğim hatırladım ve künhe sayfasındaki numarasını bulup mesaj attım.

Şafağın Bedeli eleştirisi: Çok fazla ceset. Çok az sıfat. GI nasıl?

Bir dakika sonra cevap verdi:

Kitap bittiğinden sonra ARAYACAKTIN, mesaj atmaya yacaktın diye hatırlıyorum.

"Dünyanın
duyguları"

"Green, okurlar
göz kamaştırır
yetenekli ve en
kitapları"

"Kont
Er"

"Bu romanı o
bir patlama ya
sonrazıca yaşarı
Tı"

TIME de
Goodreads, 2011:
New York i
Wall Street.
Amazon
Indiebou
USA Today'
Publishers V
School Librar
The Huffington I
Booklist, Ge
BookPage, Ki
Wire'da
New York
Tüm Düny

Bunun üstüne aradım.

"Hazel Grace," dedi açar açmaz.

"Okudun mu?"

"Bitirmedim. Kitap altı yüz elli bir sayfa ve sadece yirmi
dört saatim vardı."

"Kaçinci sayfadasın?"

"Dört yüz elli üç."

"Ve?"

"Bitirene kadar yorum yapmayacağımdım. Ancak sana *Şafâğım
Bedeli*'ni verdığım için biraz utandığımı söylemem lazımdır."

"Utanmana gerek yok. *Mayhem'e Ağrı'a* geçtim."

"Seriye parlak bir ek. Neyse, peki, lale herif sahtekâr mı?
Onunla ilgili içimde kötü bir his var."

"Spoiler vermeyeceğim," dedim.

"Eğer tam bir centilmen olduğu ortaya çıkmazsa gözlerini
oyacağım."

"Demek beğendin."

"Yorum yapmıyorum! Ne zaman görüşeceğiz?"

"Görkemli *Izdirap* bitene kadar buluşmayacağız." Cilve
yapmak keyifliydi gerçekten.

"İyi mi telefonu kapatıp okumaya devam edeyim."

"En iyisi," dedim ve telefon tek kelime daha edilmeden
kapandı.

Flörtleşme olayında yeniydim ama hoşuma gitmişti.

Ertesi sabah MCC'de 20. Yüzyıl Amerikan Şiiri dersim vardı.
Dersi yaşlı bir kadın veriyordu ve doksan dakika boyunca Syl-
via Plath'tan bahsedip tek bir Sylvia Plath alıntı yapmamayı
başarabiliyordu.

Dersten çıktığında binanın önünde annemin dikildiğini
gördüm.

"Burada durup beni mi bekledin?" diye sordum çekçek ile
tüpü arabaya koymama yardım etmek için yanına gelirken.

"Hayır, kuru temizlemeiden giysileri aldım ve postaneyeye
gittim."

"Eee, sonra?"

"Yanımda kitap vardı," dedi.

"Bir de doğru dürüst hayatı yaşamıyorum diye *bana*
söyledin. Gülümsedim, o da gülümsemeye çalıştı ama
zorlama olduğu az da olsa belli oluyordu. Hemen ardından,
"Film izlemek ister misin?" diye sordum.

"Tabii. İzlemek istedigin bir şey var mı?"

"Gidip ilk başlayan hangisiyse onu izleyelim derim." Ka-
pımı kapadı ve sürücü koltuğuna geçti. Castleton'daki sinema
salonuna gidip konuşan kemirgenlerin olduğu 3-D bir film
izledik. Biraz komikti aslında.

Filmden çıkışında Augustus'tan dört mesaj geldiğini gördüm:

Son yirmi sayfanın koptuğuunu filan söyle.

Hazel Grace, kitabın sonuna gelmediğimi söyle!

AMAN TANRIM EVLENİYORLAR MI EVLENMİYORLAR MI AMAN TANRIM BU NE BÖYLE

Anna ölüyor ve bu yüzden bitiyor değil mi? ÇOK HİNCE. Müsait olduğunda ara. Umarım iyisindir.

Eve gelince arka bahçeye çıktım ve paslanmakta olan bahçe sandalyesine oturup onu aradım. Bulutlu, tipik bir Indiana değildi. Sizi içeri tikan günlerden. Arka bahçenin büyük kısmını çocukluğumdan kalma, bir hayli su emmiş ve acımasız görünün salıncığım kaphiyordu.

Augustus üçüncü çalısta açtı. "Hazel Grace," dedi.

"Görkemli Izdirap'ı okumanın tatlı eziyetine hoş gel..." Hattın öteki ucunda korkunç bir ağlama sesi duyduğumda durdum. "İyi misin?" diye sordum.

"Ben harikayım," diye yanıtladı Augustus. "Ancak Isaac'le birlikteyim ve kendisi dekompansiyon halinde." Daha çok ferhat duydum. Yaralı bir hayvanın ölüm çıkışları gibi idi. Gus, Isaac'le konuşmaya başladı. "Dostum. Dostum. Destek Grubu Hazel işi daha mı beter yapar daha mı iyi? Isaac. Hemen. Bana.

Odaklısan." Bir saniye sonra Gus bana, "Benim evde yirmi dakika sonra filan buluşalım mı?" diye sordu.
"Tabii," deyip telefonu kapadım.

Eğer düz bir hat üstünde gidebilseniz benim evimden Augustus'un evine gitmek beş dakika filan alır ama düz bir hat üstünde gidebilmeniz mümkün değildi çünkü aramızda Holliday Park vardı.

Coğrafi bir külfet olmasına rağmen Holliday Park'ı gerçekten seviyordum. Çocukken babamla White Nehri'nde oynardık; muhteşem bir anımız vardı, beni havaya ve kendisinden uzaga doğru fırlatırırdı ve havada uçarken kollarımı uzatırdım ve o da kollarını uzatırırdı ve ikimiz de kollarımızın birbirine değmeyeceğini ve beni kimsenin tutamayacağını anlardık ve ikimiz de muhteşem bir şekilde ödü koparırdı ve kolumna bacağı havadayken suya gömüldürüm ve sonra da hiç yaralanmamış bir halde nefes alabilmek için suyun yüzeyine çıktıdım ve akıntı beni tekrar babama taşırken tekrar baba, tekrar hadi tekrar derdim.

Isaac'ın olduğunu düşündüğüm eski bir siyah Toyota sedanın yanına park ettim. Oksijen tüpünü peşime takıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım. Gus'unbabası açtı.

"Sadece Hazel," dedi. "Seni görmek ne güzel."

"Augustus gelmemi söylemişti ama?"

"Evet, Isaac'le birlikte bodrumdalar," dediği anda aşağıdan bir ferhat duydum. "Bu Isaac," dedi ve hafifçe başını salladı. "Isaac'ın annesinin bir yere gitmesi gerekti. Bu ses..." dedi ama

*Dünyanın
dostular*

"Green, okurlar
göz kamaştırıcı
yeterli ve en
kitaplar"

"Kor
E"

"Bu romanı
bir patlama y
sonsuzca" yasarı
T"

TIME'da
Goodreads, 2011
New York
Wall Street,
Amazon
Indiebook
USA Today
Publishers I
School Librar
The Huffington
Booklist, Ge
BookPage, Ki
Wire'da

New York:
Tüm Düny

cümlesini tamamlamadı. "Her neyse, aşağı inmek istiyorsun sanırım. Ben şu, şeyi, tüpü taşıyayım mı?" diye sordu.
"Yo, sorun değil. Ama teşekkürler, Bay Waters."

"Bana Mark diyebilirsin."

Aşağıya inmekten biraz turküyordum. İnsanların perişan bir halde ulumasını dinlemek keyifli vakit geçirmeye tanımuma pek uyumuyor neticede. Ama yine de gittim.

"Hazel Grace," dedi Augustus ayak seslerimi duyduğunda. "Isaac, Destek Grubu'ndan Hazel aşağı iniyor. Hazel, ufak bir hatırlatma: Isaac bir sinir krizi geçiriyor."

Augustus ile Isaac arkaya yatık deri koltuklara oturmuş, devasa bir televizyona bakıyorlardı. Ekran solda Isaac'in ve sağda Augustus'un baktığı açı olmak üzere ikiye bölünmüştü. Bombalanmış modern bir şehirde savaşan askerlerdi. Ortamı *Şafagın Bedeli*'nden hatırlamıştım. Yanlarına giderken sıradışı bir şey gördüm: Sadece iki kişi dev bir televizyonun işliğinde oturmuş, insanları öldürdürüyormuş gibi davranıyordu.

Ancak yanlarına vardığında Isaac'in suratını görübildim. Kızarmış yanaklarından arkası kesilmeksizin yaşalar akyordu, yüzü bir acı maskesine dönüşmüştü. Ekrana gözlerini dikmiş, bana bakmadı bile ve bir taraftan uluyor, bir taraftan da elindeki joysticke vuruyordu. "Nasilsın, Hazel?" diye sordu Augustus.

"İyiim," dedim. "Isaac?" Karşılık gelmedi. Varlığının farkında olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu. Sadece yüzünden akan yaşlar siyah tişörtüne damlıyordu.

Augustus kısa bir an ekranın başına çevirip bana baktı. "Çok hoş görünüyorsun." Kimbilir ne zamandır bende olan "hemen dizin üstünde" tarzı elbisemi giymiştim. "Kızlar sadece resmi etkinliklerde elbise giyebileceklerini düşünüyor ama ben, sînî krizi geçiren bir çocuğu, hem de görme yetisiyle bağlı son derece ince olan bir çocuğu görmeye gideceğim ve onun için bir elbise giyeceğim, diyen kadınları seviyorum."

"Ama buna rağmen," dedim, "Isaac bana dönüp bakmıyor bile. Monica'ya fena aşık sanırım." Cümlenin felaket bir hıçkırık krizine sebep oldu.

"Biraz hassas bir konu," diye açıkladı Augustus. "Isaac, seni bilemem ama içime etrafınızı çeviririyorsam gibi bir his doğuyor." Sonra bana döndü. "Isaac ve Monica'nın artık ilişiği kalmadı ama kendisi bu konuda konuşmak istemiyor. Sadece ağlamak ve Kontrgerilla Harekâti 2: Şafağın Bedeli oynamak istiyor."

"Gayet mantıklı," dedim.

"Isaac, pozisyonumuza dair endişelerim giderek artıyor. Eğer sen de kabul edersen, sen şu elektrik santraline git, ben de seni koruyayım." Isaac ne idüğü belirsiz binaya doğru koşarken Augustus arkasından koşarak makineli tüfegle ortağa ateş açmaya başladı.

"Her neyse," dedi Augustus bana, "onunla konuşmaktan zarar çekmaz. Eğer bilgece kadın tavsiyelerin varsa..."

"Aslında bence verdiği tepki gayet yerinde," dedim Isaac ateş açarak bir pikabın yanmış şasisinin arkasından başına uzatan bir düşmanı öldürdüğü sırada.

"Dünyaane
duyular"

"Green, okurları
göz kamastra
yeteneği ve el
kitapları"

"Köt
E"

"Bu romanı Ç
bir pattama y
sonsuzca" yazar
T"

TIME'd
Goodreads, 201

New York

Wall Street

Amazon

IndieBox

USA Today'

Publishers I

School Librar

The Huffington

Booklist, Ge

BookPage, K

Wim'de

New Yor

Tüm Dür

"Dünya...
dürüslü"

"Green, okuru
giz karnastra
yetenegi ve ei
kitapta"

"Ko
E"

"Bu romanı i
bir perferans
sonsuzca" yaşa

TIME d
Goodreads, 20
New York
Wall Street
Amazon
Indiebo
USA Today
Publishers
School Libra
The Huffington
Booklist, Gr
BookPage, K
Wire's

New You

Tüm Dür

Augustus ekran bakarak başına salladı. "Açı hissedilmeyi talep eder," dedi ki bu, *Görkemli Izdrap*'tan bir repliki. "Ar- kamızda kimse olmadığını emin misin?" diye sordu Isaac'e. Birkac saniye sonra kafalarının etrafında izli mermiler uçuş- ına başladı. "Of, lanet olsun Isaac," dedi Augustus. "Seni bu büyük zafiyet anında eleştirmek istemiyorum ama etrafımızı çevirmelerine izin verdim, şimdi de teröristler ile okul arasında hiçbir engel kalmadı." Isaac'ın karakteri ateş hattına doğru, dar bir sokak arasında bir o yana bir bu yana çark ederek koşuyordu. "Köprüün üstüne çıkıp geri dönebilirsiniz," dedim *Şafâğım Bedeli* sayesinde öğrendiğim taktikle.

Augustus iç geçirdi. "Ne yazık ki matemli yardımıcının tartışmalı stratejileri yüzünden köprü çökten direnişlerin eline düştü."

"Benim mi?" dedi Isaac soluk soluğa. "Benim mi?! Lanet ola elektrik santraline gidelim diyen sendin."

Gus bir saniyelikine kafasını ekrandan yana çevirdi ve Isaac'e o yamuk gülmüşanesiyle baktı. "Konuşabildiğini biliyordum, dostum," dedi. "Hadi artık gidip biraz kurmaca çocuk kurtaralım."

Ikisi birlikte sokak arasından koşup doğru zamanlarda ateş açıp gerektiğinde saklanarak tek katlı, tek odalı okul binasına kadar gittiler. Sokağın karşısındaki bir duvarın arkasına çömelip tek tek düşmanları öldürdüler.

"Neden okula girmek istiyorlar?" diye sordum.

"Çocukları rehin almak istiyorlar," diye yanıtladı Augustus. Joystickin üstüne kapanmış, tuşlara vurup duruyordu, ellerini

gerindindi, damaları belirginleşmişti. Isaac ekranı doğru eğilmişti, joystick ince parmaklarının arasında dans edip duruyordu. "Vur vur vur," dedi Augustus. Teröristler dalgalar halinde gelmeye devam ederken tek tek hepsini bitti; atışları şaşrtıcı derecede kesindi, okulu vurmak istemeyorsa böyle olması gerekiyordu zaten.

"El bombası! El bombası!" diye haykırdı Augustus, bir ci- sim ekran boyunca yay çiziş okula giden yola çarptıktan sonra sekip kapıya doğru yuvarlanırken.

Isaac hayal kırıklığıyla joysticki fırlattı. "Pislikler rehin ala- mayınca çocukların öldürüp bizim yaptığımızı iddia ediyorlar."

"Korù beni!" dedi Augustus duvarın arkasından fırlayıp okula doğru koşarken. Isaac joysticki tekrar eline alıp ateş etmeye başladı ve Augustus üstüne mermiler yağarken önce bir kez, ardından tekrar vurulmasına rağmen koşmaya devam etti. "MAX MAYHEM'İ ÖLDÜREMEZSİNİZ!" diye bağıryordu ve fırtına gibi bir tuş kombinasyonunun ardından el bombasının üstüne atladı ve bomba, altında patladı. Parçalanın vücutunuñ gayzer gibi havaya saçılmasının ardından ekran kırmızıya boyandı. Derinden bir ses, "GÖREV BAŞARISIZ" dedi ama Augustus ekranındaki kalıntılarına bakıp gülmüşken tam tersini düşünüyor gibi görünüyordu. Cebine uzanıp bir sigara çıkardı ve dişlerinin arasına koydu. "Çocukları kurtardım," dedi.

"Geçici olarak," dedim.

"Tüm kurtuluşlar geçicidir," diye karşılık verdi Augustus. "Onlara bir dakika kazandırdım. Belki o bir dakika onlara bir saat daha kazandıracak, o bir saat de bir sene. Kimse onlara

"Tümüne doygun
"Şanlı, okut
göz komastır
yeterince ve er
ittipatı
"KO
E
"Bu romanı
bir pergam
sonsuzca" yosa
TIME 9
Goodreads, 20
New York
Wall Street
Amazon
Indiebo
USA Today
Publishers
School Libra
The Huffington
Booklist, Si
BookPage, K
Wire's
New Yo
Tim Dür

sonsuzluğu vademedez, Hazel Grace, ama benim hayatım onlara bir dakika kazandırdı. Ve bu bir hiç değil."

"Tamam, sakin ol," dedim. "Burada piksellerden bahsediyoruz."

Oyunun gerçek olabileceğine inanıymuş gibi omzunu silkti. Isaac tekrar feryat etmeye başlamıştı. Augustus hızla ona döndü. "Görevi tekrar edelim mi Onbaşım?"

Isaac başını iki yana salladı. Bana bakmak için Augustus'un yanından eğildi ve son derece gergin ses telleriyle, "Daha sonra yapmak istemedi," dedi.

"Kör bir çocuğu terk etmek mi istemedi?" dedim. Başıyla onayladı, gözleri yaştan ziyade sessiz bir metronom gibi düzenli ve durmaksızın akıyordu.

"Bunu kaldırılamazmış," dedi bana. "Ben kör oluyorum ve kaldırımayan o."

Kaldırma kelimesini ve kaldırılan tüm kaldırılamayan şeyleri düşünüyordum. "Üzgünüm," dedim.

Koluya sırlısklam yüzünü sildi. Gözluğunun ardından gözleri o kadar büyük görünüyordu ki yüzündeki diğer her şey sanki kayboluyor ve geriye sadece bana bakan bu bedensiz, havada süzülen, biri gerçek biri cam iki göz kalyor gibiydi. "Kabul edilir gibi değil," dedi. "Kesinlikle kabul edilir gibi değil."

"Aşina bakarsın," dedim. "bunu kaldırılamayacağı muhtemelen doğru. Sen de kaldırımayacaksın ama onun bunu kaldırması gerekmeyen senin böyle bir zorunluluğun var."

"Ona bugün 'sonsuz dek' diyip durdum, 'sonsuz dek sonsuz dek', o da bir şeyler geveleyip karşılık vermedi. Hani

Aynı Tıbbızın Altında
sanki gidiciyim gibi. 'Sonsuza dek' bir sözdü! Sözünden nasıl dönersin ki?"

"Bazen insanlar söz verirken, bu sözün ne anlama geldiğini anlamıyor," dedim.

Isaac hızla bana baktı. "Olabilir. Ama yine de sözünü tutarsın. Aşk böyle bir şey. Aşk her haliükarda sözünü tutmak demek. Gerçek aşka inanmıyorum musun?"

Karşılık vermedim. Verebilecek bir karşılığım yoktu. Ama gerçek aşkten varsın, bunun ona dair oldukça iyi bir belli me olduğunu düşünüyordum.

"Ben gerçek aşka inanıyorum," dedi Isaac. "Ve onu seviyorum. Ve o da söz vermişti. Bana *sonsuza dek diye söz vermişti*." Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. Ben de bana sarılmak filan istedığını düşünüp ayağa kalktım ama hemen ardından sanki ilk başta neden ayağa kalktığını hatırlayamış gibi arkasını döndü, Augustus'la aynı anda yüzüne hiddetli bir ifade yerleştirdiğini gördük.

"Isaac," dedi Gus.

"Ne?"

"Biraz şey... çift anlamlı konuşmamı mazur gör dostum ama gözlerinde biraz endişe verici bir şey var."

Isaac aniden, demin oturduğu koltuğa feci bir tekme attıca koltuk, Gus'in yatağına doğru devrildi. "İşte başladık," dedi Augustus. Isaac koltuğun peşinden gidip tekrar tekme attı. "Evet," dedi Augustus. "Haklı onu. Koltuğun camma oku!" Isaac, koltuk Gus'in yatağına çarpana kadar tekrar tekrar tekme attı,ardin-

"Dünyanın
duyguları"

"Green, okurcu
gör kemastırı
yetenek ve et
kitapta"

"Kol
E"

"Bu romanı
bir platforma y
sonraza' yaşay
7"

TIME'd
Goodreads, 201
New York
Wall Street
Amazon
Indiebook
USA Today'
Publishers
School Librari
The Huffington
Booklist, Gr
BookPage, K
Wire'dı

New York
Tüm Dür

dan yastıklardan birini kapıp yatak ile yatağının üstündeki kupa
rafının arasındaki duvara vurmaya başladı.

Augustus sigarası hâlâ dudaklarının arasında, bana bakıp
yarım ağızla gülmüşti. "O kitabı akımdan çıkaramıyorum."

"Öyle oluyor."

"Diğer karakterlerin başına ne geldiğini yazmıyor, değil mi?"

"Hayır," dedim. Isaac hâlâ yastıkla duvarı boğmaya çalı-
şıyordu. "Amsterdam'a taşınmış, bu yüzden içinde Hollandalı
Lale Adam'ın olduğu bir devam kitabı yazdığını düşünmüştüm
ama hiçbir şey yayımlanmadı. Hiçbir röportaj vermiyor. İn-
ternete de girmiyor sanırım. Karakterlerin başına ne geldiğini
soran bir sürü mektup yazdım ama yanıtlanmıyor. Öyle işte..." Konuşmaktan vazgeçmemiştüm çünkü Augustus dinliyormuş gibi
görünmüyordu. Bunun yerine gözlerini kışmış, Isaac'e bakıyordu.

"Bir saniye," diye mirıldandı bana. Isaac'ın yanına gidip
omuzlarını kavradı. "Dostum, yastıklar kırılmıyor. Kırılacak
bir şeyle dene."

Isaac yatağının üstündeki rafta duran basketbol kupasına
uzandi, sanki izin beklemiş gibi başının üzerinde tuttu. "Evet,"
dedi Augustus. "Evet!" Kupa yere çarptığında plastik basket-
bolcumun kolu elinde tuttuğu topla birlikte koptu. Isaac ku-
panın üzerinde tepinmeye başladı. "İşte böyle!" dedi Augustus.
"Hakla onu!"

Sonra bana döndü. "Babama aslında basketboldan nefret
ettiğimi söylemek için bir yol arıyordum ve sanırım buldum." Kupalar birbirini ardına yere fırlatıldı; Isaac her birinin üstünde
tepiniyor ve çığlık atıyor, Augustus ile ben de birkaç metre

ötesinde durup bu deliliğe şahitlik ediyorduk. Zavallı plastik
basketbolcuların ezilip parçalandırmış bedenleri halisi kapılmıştı,
bir yanda kopmuş bir el topu tutuyor, öte yanda bedensiz ba-
caklar sayı yapmak üzere havada süzülüyordu. Isaac kupalarla
saldırmaya, üstlerinde zıplamaya, nefes nefese çığlık atmayı
devam etti ve en sonunda kan ter içinde, kupaların sıvri uçlu
kalıntılarının üstüne yiğildi.

Augustus yanına gidip yüzüne baktı. "Daha iyi misin?"
diye sordu.

"Hayır," diye mirıldandı Isaac göğüs inip kalkarken.

"Acının olayı bu," dedi Augustus ve ardından bana baktı.
"Aci hissedilmeyi talep eder."

BEŞİNCİ BÖLÜM

A ugustus'la sonraki hafta hiç konuşmadım. Onu Kırılan Kupalar Gece'sinde aramıştım, yani geleneklere göre arama sırası ondaydı. Ama aramamıştı. Gerçi ben de Özel Sarı Elbisemi giyip tüm gün terli ellerimle telefonuma sarılmıyor, gözlerimi ayırmaksızın telefona dikip yolunu gözlediğim centilmenimin bu lakabın gereklerini yerine getirmesini filan beklemiyordum. Hayatıma devam ettim: Kaitlyn ve (sevimli olmasına rağmen ne yazık ki Augustusvari olmayan) erkek arkadaşı bir ikindi vakti kahve içmeye geldiler; günlük Palanksifor dozlarımı yuttum; MCC'de üç sabah derse girdim; her akşam anne ve babamla akşam yemeği yedim.

Pazar akşamı yeşil biberli brokolili pizza yedik. Mutfaktaki yuvarlak masada otururken telefonum çalışmaya başladı ama kim olduğuna bakmama izin yoktu çünkü akşam yemeği esnasında telefon yok isimli katı bir kuralımız vardı.

"Dünya
duygular
Green, okur
göz kamaştırıcı
yemeği ve
kitap
"Bu romanı
bir patlana
sonra da 'yaşı

TIME:
Goodreads, 25
New York
Wall Street
Amazon
Indiebx
USA Today
Publishers
School Library
The Huffington
Booklist, G
BookPage, i
Wire's

New Yo

Tüm Dü

Bu yüzden annem ile babam Papua Yeni Gine'de olan depuis minden bahsederken yemeğimi yemeye devam ettim. Papua Yeni Gine'deki Barış Gönüllülerinde tanıtları için orada yaşanan her olayda, korkunç bir olay olsa da, sanki yerleşik hayatı geçmiş koca koca yaratıklar değiştirmiş de tekrar bir zamanlarkı genç ve idealist, kendilerine yeten ve güçlü kuvvetli insanlar gibi davranışlara bağılıyorlar ve öylesine kendilerinden geçiyorlardı ki ben şimdidi kadar hiç yapmadığım kadar hızlı yemek yiyeb tabağımı dikenler nefesimi kesecek bir hız ve vahşılıkla ağzına tikarken bana bakmıyorlardı bile ve doğal olarak bu eylem cigerlerimin, seviyesi giderek artan bir sıvı havuzunda yüzermiş gibi hissettirmesine sebebiyet vererek beni endişelendiriyordu. Bu fikri aklımdan çıkarmaya çalıştım. İki hafta sonra PET taraması için randevu almıştık. Eğer bir sorun varsa yakın zamanda öğrenecektim. O zamana kadar endişelenerek elimle hiçbir şey geçmeyecekti.

Ama yine de endişeleniyordum. Bir insan olmayı seviyorum. Böyle devam etmesini istiyordum. Endişe de ölmenden yan etkilerindendi.

En sonunda bitirip, "Kalkabilir miyim?" dedim, Gine altyapısının güçlü ve zayıf yanlarını konuşurlarken duraksamadılar bile. Mutfak tezgahının üstünde duran çantamdan telefonumu çıkarıp son arayanlara baktım. *Augustus Waters*.

Arka kapıdan alacakaranlığa çıktı. Salınacağı gördüm ve oraya kadar yürüüp onunla konuşurken sallanmayı düşündüm ama yemeğin yiyecek yorulduğum için gözüme biraz uzak göründü. Bunun yerine verandanın kenarındaki çimlere oturup tandoğum tek takımıydı olan Avcı'ya bakarak onu aradım.

"Hazel Grace," dedi.

"Selam," dedim. "Nasilsin?"

"Harika," dedi. "Seni neredeyse dakika başı aramak istedim ama *Görkemli Izdirap'a* istinaden tutarlı bir düşünce oluşturana kadar bekledim." ("İstinaden" demişti. Gerçekten demişti. Ah su çocuk.)

"Ve?" dedim.

"Bence, şey gibi. Okurken sürekli şey gibi hissettim, şey gibi."

"Şey gibi?" dedim dalga geçercesine.

"Hani sanki bir hediyeymiş gibi," dedi. "Sanki bana önemli bir şey vermişsin gibi."

"Ya," dedim sessizce.

"Dandik bir söz," dedi. "Kusura bakma."

"Yo," dedim. "Özür dileme."

"Ama bitmiyor."

"Evet?..."

"Tam bir iğrence. Gayet iyi anlıyorum, şey, sanki kız ölmüş gibi filan."

"Evet, bence de öyle," dedim.

"Peki. Her şey iyi hoş da bence yazar ile okur arasında yazılı olmayan bir sözleşme var ve kitabı bitirmemek bence bu sözleşmeyi bozuyor."

"Emin değilim," dedim Peter Van Houten'i savunmaya gereken. "Bazı açılardan kitabı sevmeye sebeplerimden biri bu. Ölümü gerçekçi bir şekilde betimliyor. Hayatın ortasında, bir cümlein ortasında ölüveriyorsun. Ama herkese neler olduğunu o kadar çok... Tanrı, o kadar çok öğrenmek istiyorum ki.

"Yazdığım mektuplarda da bunu sorup durdum. Ama kendisi hiç cevap vermedi."

"Evet. Izinləye çekildi deməştiñ, değil mi?"

"Aynen."

"Kendisini bulmak mümkün değil yani."

"Aynen."

"Kesinlikle ulaşılmasız birisi," dedi Augustus.

"Ne yazık ki öyle," dedim.

"Sayın Bay Waters," dedi. "6 Nisan tarihinde Amerika Birleşik Devletleri'nden, Bayan Vliegenthart aracılığıyla taraflıma ulaşırılan elektronik mektubunuza teşekkür etmek için yazıyorum ki muzafferce dijitalleştirilmiş çağdaşlığımızda coğrafyanın varlığı da buraya kadarmış."

"Augustus, ne saçılıyorsun?"

"Bir asistanı varmış," dedi Augustus. "Lidewij Vliegenthart. Ben de onu buldum. E-mail attım. O da e-maili Peter Van Houten'e göndermiş. O da kadınım e-mail hesabından cevap verdi."

"Peki, peki. Devam et."

"Atalarımızın şanlı geleneğini devam ettirecek şekilde mürekkep ve käğıtla cevap veriyorum ve Bayan Vliegenthart da bunun l'le ve 0'lara transkripsyonunu yapıyor ki metin son dönemde türümüzü tuzaga düşüren o yavan ağıda seyahat etsin, bu sebepten vuku bulabilecek her türlü hatadan veya noksansılıktan ötürü özür diliyorum.

"Neslinizin genç erkekleri ile kadınlarının emrine amade eğlence älemleri göz önünde bulundurulduğunda herhangi bir yerde herhangi bir insanın minik kitabımı okumak için ge-

rekli olan saatleri ayırmasına minnettar kalırım. Ancak hem Görkemli İzdirap hakkında sarf ettiğiniz nazik sözler hem de kitabımdan alıntı yapacak olursam sizin için "çok şey ifade ettiğini" bana söyleyebilmek adına vakit ayrdığınız için size özellikle müteşekkirim.

"Ancak bu yorum beni meraka gark etti: *Ifade etti* demekle ne ifade ediyorsunuz? Mücadelemizin neticede beyhude oluşu göz önünde bulundurulursa sanatın verdiği o geçici anlam sarsıntı değerli midir? Yoksa tek değer, vakti olabildiğince rahat geçirmeye midir? Bir hikâye neye öykünmelidir, Augustus? Çalan bir alarma mı? Orduya katılma çağrısına mı? Morfin almaya mı? Elbette evrende dair tüm sorgularda olduğu gibi bu sorgulama da kaçınılmaz olarak insan olmanın ne ifade ettiğini ve -yerdüğüne hiç şüphe duymadığım endişe dolu on altılıklardan alıntı yapacak olursam- *hiçbir anlamı olup olmadığını* sormamıza indirgeniyor.

"Korkarım ki yok, dostum. Ve yazdıklarımla devam eden münasebetinden yeteri kadar teşvik alamayacağımı düşünüyorum. Ama soruna cevap vereyim: Hayır, başka bir şey yazmadım, yazmayaçığım da. Okurlarla düşüncelerimi paylaşmaya devam etmemden ne onların ne de benim yarar göreceğimize inanyorum. Cömert mektubun için tekrar teşekkür ederim.

"Sevgilerimle, Lidewij Vliegenthart aracılığıyla Peter Van Houten."

"Vay canına," dedim. "Bunları sen mi uydurdun?"

"Hazel Grace, cılız entelektüel kapasitemle Peter Van Houten'den gelen ve 'muzafferce dijitalleştirilmiş çağdaşlığımızda' gibi betimlemeler içeren bir mektup uydurabilmem mümkün mü?"

"Dünya
düşük"

"Green, okur
göz kamaştırıcı
yazmayı ve e
kitapları"

"Ki

"Bu romanı
bir patlama
sonrası yaşı

TIME
Goodreads, 20
New York
Wall Street
Amazon
Indiebook
USA Today
Publishers
School Libr
The Huffington
Booklist, G
BookPage, I
Wim's

New Yo

Tüm Dü

"Değil," diye kabullendim. "E-mail adresini alabilir miyim?"
"Tabii," dedi sanki dünyadaki en muhteşem hediyeyi ver.
miyormuş gibi.

Sonraki iki saatimi Peter Van Houten'e e-mail yazarak geçirdim.
Silip tekrardan her yazışmada kötüleşiyor gibiydi ama kendimi
durduramıyorum.

Sayın Peter Van Houten
(Lidewij Vliegenthart),

Adam Hazel Grace Lancaster. *Görkemli Izdirap*'ı benim
tavsiyem üzerine okuyan arkadaşım Augustus Waters
bu adresten bir e-mail aldı. Augustus'un bu e-mail ad-
resini benimle paylaşmasında umarım sakınca yoktur.

Bay Van Houten, Augustus'a yolladığınız e-mailde
anlayabildiğim kadarıyla başka kitap yayımlamayı
planlamıyorsunuz. Bir açıdan hayal kırıklığına uğradım
ama rahatlıyorum da: Bir sonraki kitabınızın, ilkinin
fevkaladeligine ulaşıp ulaşmayacağından endişelenmem
asla gerekmeyecek. Üç yıldır 4. evre kanserle yaşıyorum
ve *Görkemli Izdirap*'ta her şeyi doğru yakaladığınızı
söyledebilirim. En azından beni doğru yakalamışsınız.
Kitabınız ben daha hissetmeden ne hissettiğimi söyle-
yebilen bir yapıya sahip ve kitabı onlarca kez okudum.

Ancak romanın sonundan sonra ne olduğuna dair
birkaç soruma yanıt vermenizin bir mahzuru olur mu
diye merak etiyordum. Anna olduğunu ya da yaz-
maya devam edemeyecek kadar hastalandığından ki-
tabın bittiğini anlıyorum ama Anna'nın annesine ne
olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorum. Hollandalı
Lale Adam'la evlendi mi, başka bir çocuk doğurdu mu
veya W. Temple 917 Numara'da yaşamaya devam etti
mi vs. Ayrıca Hollandalı Lale Adam sahtekâr mı yoksa
onları gerçekten seviyor mu? Anna'nın arkadaşlarına,
özellikle de Claire ve Jake'e ne oluyor? Birlikteklileri
devam ediyor mu? Son olarak –bunun okurlarınızın
hep sormasını umduğunuz derin ve düşünçeli bir soru
olduğunu biliyorum– Hamster Sisyphos'a ne oluyor?
Bu sorular yillardır aklımdan çıkmıyor ve cevaplarını
almak için ne kadar zamanım kaldığımı bilmiyorum.

Bunların önemli edebî sorular olmadığını ve kita-
binizin önemli edebî sorularla dolu olduğunu biliyorum
fakat cevaplarını gerçekten öğrenmek istiyorum.

Ayrıca elbette başka bir şey yazmaya karar verirse-
niz, yayımlatmasanız bile okumayı çok isterim. Aslına
bakarsanız alışveriş listelerinizi bile okuyabilirim.

Hayranlık ve sevgiyle,
Hazel Grace Lancaster
(yaş 16)

"Dünyosu
duysa
"Green, okur
göz kamaşırı
yetenekli ve i
kitap!"
"K"
"Bu roman
bir patlama
sonrası" ya

Yoldan sonra Augustus'u aradım ve *Görkemli Izdirap*'tan bahsederken geç saatlere kadar oturduk ve ona Van Houten'in kitabı isminde kullandığı Emily Dickinson şiirini okudum ve Augustus okurken sesimin hoş bir timsa büründüğünü ve cümlelarında çok uzun duraksadığını ve altıncı *Şafagın Bedeli* kitabı *Kan Takdiri*'nın bir şirinden alıntıyla başladığını söyledi. Kitabı bulması bir dakika sırında ama en sonunda alıntıyı okudu. "Hayatın parçalandı diyelim. En son iyi öpücüğün / Seneler öncesinden kalma."

"Fena değil," dedim. "Biraz gösterişçi. Max Mayhem duysa 'boktan hanım evladı' derdi bence."

"Evet, hem de dişlerini sika sika. Tanrıum, Mayhem bu ki
taplarda sürekli dişlerini sıkiyor. Tüm bu kavga dövüşten sağ
çıkarsa çok fena cene eklemi ağrısı çekecek." Bir saniye sonra,
"En son iyi öpücüğün ne zamandı?" diye sordu.

Düşünmeye başladım. Öpüşmelerim –ki hepsi tanrı öncesin-
deyi- rahatsızlık verici ve vicik çıktı, ayrıca bir şekilde hep
yetişkinlik oynayan çocuklarınız gibi hissettiymişti. Ama
üstünden vakit geçmişti. "Seneler önce," dedim sonunda. "Ya
senin?"

"Eski kız arkadaşım Caroline Mathers'la birkaç kez iyi
öpüşmüştüm var."

"Seneler önce mi?"

"Sonuncusunun üstünden bir yıl bile geçmedi."

"Ne oldu?"

"Öpüşürken mi?"

"Hayır, Caroline'la aranızda."

TIME
Goodreads, 21
New York
Wall Street
Amazon
Indie
USA Today
Publishers
School Libr:
The Huffington
Booklist, C
BookPage, .
Wint's
New N.
Tim D.

"Humm," dedi. Bir saniye sonra devam etti. "Caroline artık
birey olma durumundan muzdarip değil."

"Ya," dedim.

"Üzgünüm," dedim. Elbette çok sayıda ölü insan biliyordum.
Ama hiçbiryle çıkmamıştım. Hayal bile edemiyordum aslında.

"Senin suçun değil, Hazel Grace. Hepimiz yan etkiliyiz,
değil mi?"

"Bilinç denilen gemiye yapışan kabuklu midyeleriz," dedim
Görkemli Izdirap'tan alıntı yaparak.

"Peki," dedi. "Artık uyumam lazımlı. Neredeyse bir oldu."

"Peki," dedim.

"Peki," dedi.

Kıkıldayıp, "Peki," dedim. Sonra hat sessizleşti ama kapan-
madı. Âdetâ odamda benimle birlikteymiş gibi hissediyordum
ama bir bakıma daha iyiydi; sanki ben odamda, o odasında
değilmiş de sadece telefonla ziyaret edilebilen, görünmez ve
belli belirsiz bir üçüncü mekândaymış gibiydi.

"Peki," dedi sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra.
"Belki peki bizim *sonsuzda dek'*imiz olur."

"Peki," dedim.

En sonunda kapatan Augustus oldu.

Peter Van Houten, Augustus'un e-mailine dört saat sonra yanıt
vermişti ama iki gün sonra bana hâlâ bir yanıt gelmemiştir. Au-
gustus bunun sebebinin benim e-mailimin daha iyi olduğuna

ve daha dikkatli bir yanıt verilmesini gerektirdigine, Van Houten'in sorularına yanıt vermekle mesgul olduğuna ve dâhiyane cümleler yazmanın vakit alduğuna dair beni temin etmişti. Arma yine de endişeleniyordum.

Çarşamba günü Aptallar İçin Amerikan Şiiri 101 dersi sırasında Augustus'tan bir mesaj geldi:

Isaac ameliyattan çıktı. İyi geçmiş. Resmen KBY.

"Dâhiyalar
duygular
Güzel, okur
göz kontaktı
yetenek ve
kitap
"K"

"Bu roman
bir patlama
sonsuza'ys"

KBY "kanser bulgusu yok" anlamına geliyordu. İkinci mesaj birkaç saniye sonra geldi.

Yani kör demeye çalışıyorum. Bu talihsizlik tabii.

TIME
Goodreads, 26
New York
Wall Street
Amazon
Indiebooks
USA Today
Publishers
School Library
The Huffington Post
Booklist, E
BookPage,
Wire's
New York
Tom Doherty Associates

O gün öğleden sonra annem arabayı bana vermeye razı oldu, böylece Isaac'ı görmeye Memorial'a gidebilecektim.

Beşinci kattaki odasını buldum, kapı açık olmasına rağmen kapıyı tiklattım ve bir kadın sesi, "Girin," dedi. Isaac'ın gözlerindeki bandajlara bir şeyler yapan bir hemşireydi. "Selam, Isaac," dedim.

O da, "Mon?" diye sordu.

"Ah, hayır. Pardon. Ben, şey, ben Hazel. Eee, Destek Grubu Hazel. Kırılan Kupalar Gecesi Hazel."

"Ya," dedi. "Herkes duyarımın, görüşümün yerini tutacak kadar gelişeceğini söylüyor ama HENÜZ OLMADIĞI ORTADA. Selam, Destek Grubu Hazel. Buraya gel de ellerimle

yüzünü yoklayarak ruhunun derinliklerini, gözleri gören bir insanından daha iyi algılayabileyim."

"Şaka yapıyor," dedi hemşire.

"Evet," dedim. "Fark ettim."

Yatağa doğru yürüdüm. Bir sandalye çekip oturdum ve elini tuttum. "Selam," dedim.

"Selam," dedi o da. Sonra bir süre hiçbir şey söylemedik.

"Nasilsin?" diye sordum.

"İşte," dedi. "Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?" diye sordum. Eline baktım çünkü bandajlı yüzüne bakmak istemiordum. Isaac tırnaklarını kırmıştı ve tırnak kenarlarındaki etler hafifçe kanamıştı.

"Ziyarete bile gelmedi," dedi. "Yani on dört aydır birlikteyiz, tamam mı. On dört ay çok uzun bir zaman. Tanrı, canım yanyor." Elimi bırakıp ağrı pompasına uzandı, damarlara narkotik basmak için kullanılan bir aletti.

Bandajı değiştiren hemşire sonunda geri çekildi. "Sadece bir gün oldu, Isaac," dedi hafiften küçümseyerek. "İyleşmek için kendine zaman tanı. Ayrıca her şeyi göz önünde tutarsın, on dört ay o kadar da uzun değil. Daha yolun başındasın, hatimat. Bak görürsun."

Hemşire dışarı çıkışınca Isaac, "Gitti mi?" diye sordu.

Başımla onayladım, sonra bunu göremeyeceğini fark ettim. "Evet," dedim.

"Bak görürsun mü? Cidden mi? Cidden böyle mi dedi?"

"İyi Bir Hemşirede Bulunması Gereken Özellikler. Başla," dedim.

"1. Engellerine dair kelime oyunu yapmaması," dedi Isaac.
 "2. İlk seferde kan alabilmesi," dedim.
 "Bak o gerçekten önemli. Lanet kolumna mi uğraşıyorsun,
 şart mı oynuyorsun. 3. Küçümseyici konuşmaması."
 "Nasilsün, bitanem!" diye sordum tiksincten bir sesle. "Şimdi
 sana bi işgne batracığım. Accicik canın yanabilir."

"Benim ugucucuğum hasta mı olmuş?" dedi. Sonra devam etti. "Çoğu iyi aslında. Sadece buradan kurtulmak istiyorum,
 o kadar."

"Buradan derken, hastaneden mi?"

"O da var," dedi. Dudakları gerildi. Açı çektiğini görebiliyordum. "Dürüst olayım, gözümden çok, fena halde Monica'yi
 düşünüyorum. Manyak miyim? Manyağım değil mi?"

"Biraz manyaksın," diye kabullendim.

"Ama gerçek aşka inanıyorum, tamam mı. Herkesin gözü
 olacak ya da kimse hasta olmayacak filan diye bir şey yok ama
 herkes gerçek aşkı *tatmalı* ve bu, hayatın ne kadar sürüyorsa
 o kadar sürmeli."

"Evet," dedim.

"Bazen keşke tüm bu olay olmasaydı diyorum. Tüm bu kanser
 olayı." Daha yavaş konuşmaya başlamıştı. İlaçlar işe yarıyordu.

"Üzgünüm," dedim.

"Daha önce de Gus geldi. Uyandığında yanındaydım. Okul
 dan izin almış. Bana..." Başını hafifçe yana çevirdi. "Daha iyi,"
 dedi kısık sesle.

"Açı mı?" diye sordum. Hafifçe başını salladı.

"İyi," dedim. Sonra tam bir cadı olduğumdan, "Gus hâkî
 kunda bir şey mi diyecektin?" diye sordum. Ama sızımı
 Minik, penceresiz hediyi dükkânına indim ve kasanın ar-
 dında bir taburede oturan dermansız gönüllüye hangi çöreklerin ar-
 daһa yoğun koktuğunu sordum.

"Hepsi aynı kokuyor. Üstlerine Super Scent sıkılıyor," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, üstlerine püskürtülüyor."

Solundaki dolabı açtım ve bir gül buketini kokladım, son-
 ra karanfillere doğru eğildim. Aynı kokuyorlardı, hem de bu-
 ram buram. Karanfiller daha ucuz olduğu için bir düzine sarı
 karanfil aldım. On dört dolar tuttu. Odaya geri döndüm; annesi
 yanındaydı, elini tutuyordu. Gençti ve gerçekten güzeldi.

Bana cevaplandırılamaz sorulardan biri gibi gelen, kapsamı
 gayet geniş bir soru sordu: "Arkadaşı misin?"

"Şey, evet," dedim. "Destek Grubu'ndayım. Bunları ona
 getirdim."

Buketi alıp kucağına koydu. "Monica'yi tanıyor muyduñ?"
 diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Isaac şu an uyuyor," dedi.

"Evet. Biraz önce bandajlarını filan yaparlarken azıcık ko-
 nuşmustuk."

"O sırada yanından ayrılmak istememiştim ama Graham'ı
 okuldan almam gerekiyordu," dedi.

"Fena değildi," dedim. Başını salladı. "Bırakıyorum da uyu-
 sun." Tekrar başını salladı. Yanlarından ayrıldım.

"Dünyanın
 dengesini
 değiştiremeyeceğim
 green, okur
 göz kamaştırıcı
 yeterlenen ve
 kitabı
 K
 "Bu roman
 bir patlama
 sonucuza" yos

TIME
 Goodreads, 26
 New York
 Wall Street
 Amazon
 Indiebooks
 USA Today
 Publishers
 School Libr:
 The Huffington
 Booklist, C
 BookPage, W
 New Yo:
 Tum De

Ertesi sabah erkenden uyanıp ilk iş olarak e-mailimi kontrol ettim.
lidewij.vliegenthart@gmail.com sonunda yanıt vermişti.

Bayan Lancaster,

Neyazık ki boş umutlara bel bağlıyorsunuz ancak umut da genelde böyle bir şeydir zaten. Sorularınıza cevap vermem mümkün değil, en azından yazarak, çünkü böylesi cevaplar *Görkemli Izdırıcı*'a bir devam niteliği taşır ve siz de bunları yayımlayabilir veya neslinizin beyni yerine geçen iletişim ağında paylaşabilirsiniz. Telefon da bir seçenek fakat konuşmamızı kaydedebilirsiniz. Size güvenmediğimden değil ama size güvenmiyorum. Heyhat, sevgili Hazel, sorularını ancak yüz yüze yanıtlayabilirim ve sen oradayken ben buradayım.

Bunu belliirttigime göre Bayan Vliegenthart aracılığıyla kurdüğün beklenmedik irtibatin beni memnun ettiğini itiraf edebilirim. Senin için faydalı bir şey yaptığımı bilmek fevkala, her ne kadar kitap, bambaşka bir insan tarafından yazılmış gibi hissetmemi sağlayacak kadar geçmişte kalmış olsa da. (O kitabıń yazarı çok ince, kırılgan ve nispeten optimisttil)

Fakat olur da Amsterdam'a gelirseñ lütfen bana ugра. Genelde evde oluyorum. Alışveriş listelerime bakmana bile izin verebilirim.

Sevgilerimle,
Peter Van Houten
(Lidewij Vliegenthart vasıtasıyla)

"NE!?" diye bağırdım. "BU NASIL HAYAT?!"

Annen içeri koştu. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedim.

Yine de endişelenen annem eğilip düzgün bir şekilde oksijen verdiginden emin olmak için Philip'i kontrol etti. Peter Van Houten'le güneşli bir kafe'de oturduğumuzu, masaya dayadığı dirseklerinin üstünde bana doğru eğilip yıllardır düşündüğüm karakterlerin başından neler geçtiğine dair gerçekleri başka kimse duymasın diye yumuşacık bir sesle söylediğini hayal ettim. Soðularını *ancak yüz yüze yanıtlayabileceðini söylemiş*, ardından da *beni Amsterdam'a davet etmiþti*. Bunu anneme söyledim ve "Gitmem gerek," dedim.

Hazel, seni seviyorum ve senin için her şeyi yapacaðımı biliyorsun ama bizim... bizim uluslararası yolculuk yapacak kadar paramız yok ve tüm aletleri oraya taşıma masrafi... Çanım, bu pek..."

"Evet," dedim araya girerek. Böyle bir şey düşünmekle bile aptallık yaptığımı fark etmiştim. "Kafana takma." Ama endişeli görünüyordu.

"Senin için gerçekten önemli, değil mi?" diye sordu tek eli bacagümün üstünde otururken.

"Onun haricinde neler olduğunu bilen tek insan olmak harika olurdu," dedim.

"Harika olurdu," dedi. "Babana konuşacağım."
 "Hayır, konuşma," dedim. "Ciddiyim, lütfen buna para harcamayın. Başka bir sey düşünürüm."

Annen ile babamın parasının olmamasının sebebinin ben olduğum kafama dank etti. Palanksifor masraflarıyla aile birikimlerini kurutmuştu ve annem çalışmamıştı çünkü tam zamanlı Tepende Dikilme mesleği edinmişti. Onları daha da büyük bir borca sokmak istemiyordum.

Augustus'u aramak istedigimi söyledim çünkü onu odadan çıkışmak istiyordum; hüznü dolu "kızımın hayallerini gerçekleştiremiyorum" ifadesine dayanamıyordum.

Merhaba demek yerine Augustus Waters stilile mektubu okudum.

"Vay canına," dedi.

"Aynen," dedim. "Amsterdam'a nasıl gidebilirim ki?"

"Dilek hâkin var mı?" diye sordu, hasta çocuklara tek bir dilek hakkı veren Dilek Cini Vakfı denen organizasyonu kastederek.

"Hayır," dedim. "Dileğimi Mucize Öncesi'nde kullandım."

"Ne yapın?"

İç geçirdim. "On üç yaşındaydım," dedim.

"Disney deme sakin," dedi.

Karşılık vermedim.

"Disney World'e gittim deme."

Karşılık vermedim.

"Hazel GRACE!" diye bağırdı. "Tek dilek hakkını ailenle Disney World'e gitmek için kullandığını *sakin söyleme*!"

"Bir de Epcot Center³ vardı," diye mırıldandım.

"Aman Tanrıım," dedi Augustus. "Bu kadar klişe dilekleri olan bir kızla aşık olduğuma inanamıyorum."

"On üç yaşındaydım," dedim tekrar ama tabii ki tek düşündüğüm *asık aşık aşık aşık aşık* oldu. Gururum okşanılmışma konuyu hemen değiştirdim. "Okulda filan olman gerekmıyor mu senin?"

"Isaac'le takılabilmek için okulu astım ama uyuduğu için ayluda geometri çalışıyorum."

"Nasıl oldu?" diye sordum.

"Engelinin ciddiyetiyle yüzleşmeye mi hazır değil yoksa Monica'nın kendisini terk etmesine gerçekten daha mı fazla kafayı takıyor anlayamıyorum ama başka konuda konuşmuyor."

"Peki," dedim. "Hastanede daha ne kadar kalacak?"

"Birkaç gün. Sonra rehabilitasyona mı ne başlayacakmış ama sanırım evde uyuyabilecek."

"Fena," dedim.

"Annesini gördüm. Kaçmam lazımdır."

"Peki," dedim.

"Peki," dedi. Yamuk gülümsemesini ädetä görebiliyordum.

Cumartesi günü bizimkilerle birlikte Broad Ripple Kasabası'ndaki pazara gittik. Güneşli bir gündü, Indiana için nisan ayında

³ Disney World'ün teknoloji ve uzay konularına odaklanan tema parkı. (ç.n.)

nadir görülen bir durumu ve hava sıcaklığı gerekçe olarak gösterilebilecek kadar yüksek olmamasına rağmen pazarda herkes kış kolları giymişti. Indianalılar olarak yaza dair aşırı derecede iyimserdik. Annemle tulum giymiş bir keçi sabunu cusunun karşısındaki bankta oturuyorduk; adam gelip geçen herkese tek tek, evet, bunlar benim keçilerimden, hayır, keçi sabunu keçi gibi kokmuyor gibi açıklamalar yapmak zorunda kalmıyordu.

Telefonum çaldı. "Kim?" diye sordu annem, ben telefona bakmadan.

"Bilmiyorum," dedim. Arayan Gus'tu gerçi.

"Şu an evde misin?" diye sordu.

"Şey, hayır," dedim.

"Tuzak soruydu. Yanıtını biliyordum çünkü şu an ben senin evindeyim."

"Ya. Şey. Sanırım biz de yavaştan doneceğiz."

"Harika. Görüşürüz."

Garaj yoluna girdiğimizde Augustus Waters ön basamaklarda oturuyordu. Parlak turuncu renkte bir lale buketi tutuyordu ve polar ceketinin içinde Indiana Pacers kazığı vardı, hiç uyumlu bir giysi seçimi değildi fakat onun üstünde iyi duruyordu. Sundurmadan destek alarak ayağa kalktı, laleleri bana verdi ve "Piknik yapalım mı?" diye sordu. Çiçekleri aldiktan sonra başıma onayladım.

Babam arkamdan gelip Gus'in elini sıktı.

"Rik Smits⁴ kazağı mı o?" diye sordu babam.

"Evet, öyle."

Babamın, "Ah, o adama bayılıyordum," demesiyle katılmanın mümkün olmadığı (ve katılmak istemedim) bir basketbol sohbetine daldılar, ben de latelelerimi içeri götürdüm.

"Çiçeklerini vazoya koyalım mı?" diye sordu annem yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Yo, gerek yok," dedim. Eğer vazoya koyup salona götürürsem o zaman çiçekler herkesin olacaktı. Onların benim olmasını istiyordum.

Odama gittim ama üstümü değiştirmedim. Saçımı taradım, dişlerimi fırçaladım ve ruj sürüp azıcık parfüm sıktım. Çiçeklere bakıp duruyordum. *Saldrigan* bir turunculukları vardı, neredeyse güzel olamayacak kadar turuncuydular. Vazom filan yoktu, o yüzden dış fırçamı fırçalıktan çıkardım, yarısına kadar su koydum ve onları banyoda bıraktım.

Odama girdiğimde birilerinin konuştuğunu duydum, bu yüzden yatağın kenarına oturup yatak odamın ince duvarından konuşmaları dinledim:

Babam: "Demek Hazel'la Destek Grubu'nda tanıştinız."

Augustus: "Evet. Eviniz çok güzelmiş. Resimleri çok beğendim."

Annem: "Teşekkürler, Augustus."

Babam: "Sen de kanserle savaşanlardansın, değil mi?"

4 Eski bir Hollandalı basketbolcu. (ç.n.)

Augustus: "Evet. Bu ufkılığı katıksız bir keyif verecek diye kestirmedim, gerçi mükemmel bir kilo verme yöntemi. Babalar ağır çekiyor."

Babam: "Peki şimdî durumun nasıl?"

Augustus: "On dört aydır KBY."

Annen: "Bu harika bir şey. Bugünlerde tedavi yöntemleri inanılmaz gerçekten."

Augustus: "Öyle. Ben de şanslıyım."

Babam: "Hazel'in hâlâ hasta olduğunu unutma, Augustus. Hayatının sonuna kadar da öyle kalacak. Sana ayak uydurmak isteyecektir ama cigerleri..."

Tam o noktada onu susturarak içeri girdim.

"Peki, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu annem. Augustus ayaga kalktı, ona doğru eğilip fisildadı ve bir parmağını duduna götürüp, "Şşş," dedi. "Bu bir sırr."

Annen gülümsemi. "Telefonun yanında mı?" diye sordu bana. Kanıtlarcaına telefonu havaya kaldırırdım, oksijen tüpümü şekçegini peşime taktim ve yürümeye başladım. Augustus hızla yanına gelip kolunu uzatınca koluna girdim. Parmaklarım kol kasını saryordu.

Ne yazık ki arabayı kendisinin kullanması konusunda ısrar etti, böylece sürprizin sürprizliği bozulmayacaktı. Gideceğimiz yere doğru silkelenirken, "Annemin aklını başından aldın," dedim. "Ayrıca baban da Smits hayranı, o da işe yaradı. Sence beni sevdiler mi?"

"Kesinlikle. Gerçi ne fark eder ki. Onlar annem ile babam, o kadar."

"Ama senin annen ile baban," dedi bana bakarak. "Hem sevilmek hoşuma gitmiyor. Saçma mı?"

"Benim senden hoşlanmam için kapıları açmak üzere koşturman veya beni iltifata boğman gerekmıyor." Frenlere asılına nefesim daralacak ve tuhaf hissettirecek kadar kuvvetli bir şekilde öne yapıştım. PET taraması aklıma geldi. Endişelenme. Endişe gereksiz. Yine de endişelendim.

Patinaj yapıp Grandview^s Yolu'na sapmadan önceki DUR tabelasının yanından gürültüyle uzaklaştık (Grandview bir golf sahasına bakyordu ama manzarada pek muhteşem bir şey yoktu). Bu yönde aklıma gelen tek şey mezarlığı. Augustus konsola uzanıp içi dolu sigara paketini açarak içinden tek bir sigara çökardı.

"Paketleri hiç atıyor musun?" diye sordum.

"Sigara içmemenin pek çok yararından biri de sigara paketlerinin sonsuza dek bitmemesi," diye cevap verdi. "Bu neredeyse bir yıldır bende. Birkaç filtrelerinden kirildi ama bu paket beni on sekizinci doğum günüme kadar götürür." Filtreyi parmaklarının arasında tuttu, sonra ağızına götürdü. "Eh, peki," dedi ardından. "Bana Indianapolis'te hiçbir zaman göremeyeceğin bir şeyler söyle."

"Şey. Sıksı yetişkinler," dedim.

Gündü. "Tamam. Başka."

"Dünya
duyuş
"Green, ola
gör karnıſ
yeteneği ve
kitap

"Bu roman
bir perlem
sonsuzca ya

TIM
Goodreads, i
New Yo
Wall Stre
Am
Indie
USA Tod
Publishe
School Lib
The Huffingt
Booklist,
BookPage
Wire

News

Tüm t

"Humm, kumsal. Aile restoranları. Coğrafi yapı."
"Bunlarım hepsi eksikliğini çektiğimiz mükemmel örnekler.
Ayrıca kültür."
"Evet, kültür eksikliğim var," dedim sonunda beni nereye
göndürdüğünü anlayarak. "Müzeye mi gidiyoruz?"
"Bir bakma."
"Ah, şu park mı ne, oraya mı gidiyoruz?"
Güv'n omuzları çökmüş gibiydi. "Evet, şu park mı ne oraya
gidiyoruz?" dedi. "Anladın değil mi?"
"Neyi anladım?"
"Yok bir şey."

Müzenin arkasında heykeltıraşların büyük heykeller yaptığı bir park vardı. Hep duymuş ama hiç gitmemiştüm. Müzenin yanından geçtik, seken bir topun arasında bırakacağı kavisli izleri betimleyen, mavî ve kirmızı devasa çelik yıldardan yapılmış bir heykelin olduğu meydanın yanına park ettim.

Indianapolis'le tepe diye adlandırılan bir yükseltiden, çocukların yerde uzunlamasına duran, devasa boyutlardaki bir iskelet heykeline tırmandığı açıklık alana doğru indik. Kemiklerin her biri bele kadar geliyordu ve uyluk kemiği benden uzundu. Daha çok bir çocuğun iskelet çizimine benziyordu.

Omzum ağrıyordu. Kanserin ciğerlerimden sıçramış olmasından endişeleniyordum. Tümörün metastaz yapıp kemiklerime sıçradığını, sinsi amaçlarla kırılarak ilerleyen bir yılanbalığı

gibi iskeletimde delikler açtığını hayal ettim. "Funky Bones," Jodi Augustus. "Joep Van Lieshout'un eseri."
"Hollandalı sanırmış."
"Öyle," dedi Gus. "Rik Smits de öyle. Laleler de." Gus açıklık alanın ortasında, kemiklere gelmeden önce durdu, omzundan çantasını aldı. Fermuarını açıp içinden turuncu bir battaniye, bir litre portakal suyu ve streç filmle kaplı, kabukları kesilmiş birkaç sandviç çıkardı.

"Tüm bu turuncu olayı ne?" diye sordum, tüm bunların Amsterdam'a varacağımı düşünmemeye çalışarak.
"Hollanda'nın ulusal rengi tabii ki. Oranje Prensi Willem'i filan hatırlıyor musun?"
"GED'de çıkmamıştı." Heyecanlanmamaya çalışarak güldüm.

"Sandviç ister misin?" diye sordu.

"Dur tahmin ediyim," dedim.

"Hollanda peyniri. Ve domates. Ama domatesler Meksika'dan geliyor. Kusura bakma."

"Tam bir *hayal kırıklığı*sin, Augustus. En azından turuncu domates bulamaz mıydın yanı?"

Güldü. Heykelin üstünde oynayan çocukların seyrederek sessizce sandviçlerimi yedik. Ona kalkıp bunu soramazdım tabii ki, o yüzden Hollandalılıkla çevrelenmiş bir şekilde, tuhaf ve umut dolu hislerle oturdum.

Gürültücü çocuklar, şehrimizde nadiren bulunan o değerli, pırıl pırıl güneş ışığının altında ve iskeletin tepesinde, yapay

kemiklerin arasında bir o yana bir bu yana sıçrayarak oyun oynuyordu.

"Bu heykeli sevmemin iki sebebi var," dedi Augustus. Parmaklarının arasında yakmadığı sigarayı tutuyordu, külü silkermiş gibi yaptıktan sonra tekrar ağızına koydu. "İlk olarak, kemiklerin aralığı öyle ayarlanmış ki çocuksan birinden ötekine atlama *güdüşüne* karşı koymuyorsun. Yani sanki göğüs kafesinden kafatasına atlaman gerekiyormuş gibi ki bu da ikinci olarak heykel aslında çocukların kemiklerin *tüstünde oynamaya* zorluyor demek. Sembolik yankılar sonsuz, Hazel Grace."

"Semboller çok seviyorsun," dedim konuyu pikniğimizdeki Hollanda sembollerine getirmeyi umarak.

"Evet, hazır komu açılmışken... muhtemelen neden kötü bir peynirli sandviç yedini ve portakal suyu içtiğini ve zaman içinde nefret edegefährdiğim bir spor yapmış olan bir Hollandalının kazağını giydığımı merak ediyorsundur."

"Akıldan geçmişti, evet," dedim.

"Hazel Grace, senden önceki pek çok çocuk gibi -ve bunu büyük bir sevgiyle dile getiriyorum- dileğini alelacele ve sonuçlarını hiç umursamadan harcamışsun. Ölüm Meleği gözlerinin içine bakıymış ve yerine getirilmemiş dileğin henüz cebin deyken ölmekten korkman, aklına gelen ilk dileğe sarılmana sebep olmuş ve sen de tipki pek çok insan gibi tema parkının soğuk ve suni zevklerini seçmişsin."

"Aslında o gezide çok güzel vakit geçirmiştim. Goofy ve Minnie'yle tanış..."

"Burada bir tiradın ortasındayım! Bunu yazıp ezberledim ve araya girersen her şeyi batıracağım," diye çıktı Augustus. "Lütfen sandıvinci ye ve dinlemeye devam et." (Sandviç inanılmaz kuruydu ama yine de gülmeyip bir isırık aldım.) "Peki, nerede kalmıştım?"

"Suni zevklerde."

Sigarayı tekrar pakete koydu. "Evet, tema parkının soğuk ve suni zevkleri. Ama Dilek Gerçekleştirme Fabrikası'nın gerçek kahramanlarının Godot'u bekleyen Vladimir ve Estragon gibi gençler ve evlenmeyi bekleyen iyi Hristiyan kızlar gibi olduğunu söylemem gereklidir. Bu genç kahramanlar tek gerçek dileklerinin çakagelmesini sabırla ve hiç söylenenmeden bekleyenlerdir. Elbette bu dilek hiçbir zamanlarına çıkmayabilir ama en azından, bir fikir olarak dileğin safliğini korumak için üstlerine düşeni yaptıklarını bilmenin getirdiği huzura mezarlarında yatacaklardır.

"Ancak öte yandan belki bu dilek gerçekten de çakagelir. Belki tek gerçek dileğinin Amsterdam'da sürgün hayatı yaşayın dahi Peter Van Houten'i ziyaret etmek olduğunun farkına varmışındır ve dileğini sakladığına çok sevinirsin."

Augustus konuşmaya bir süre ara verince tiradın sona erdiğini anladım. "Ama dileğimi saklamamışım ki," dedim.

"İşte," dedi. Üstünde çalışılmış bir duraksama olduğumu düşündüğüm aradan sonra, "Ama ben kendiminkini sakladım," dedi.

"Gerçekten mi?" Augustus okula devam ettiği ve bir yıldır remisyondan yaşadığı için dilek hakkı kazanabilmiş ol-

ması beni şaşırtmıştı. Dilek cinlerinin size dilek hakkı vermesi için bayağı hasta olmak gerekiyordu.

"Bacağım karşısında almıştım," diye açıkladı. Yüzüne o kadar çok ışık vuruyordu ki bana bakmak için gözlerini kırması gerekiyordu, bu da burnunun sevimli bir şekilde kırmışmasına sebep oluyordu. "Sana kendi dileğimi verecek olan değilim. Ama ben de Peter Van Houten'le tanışmak istiyorum ve beni kitabıyla tanıştıran kız olmadan, onunla tanışmak mantıklı değil."

"Kesinlikle değil," dedim.

"Bu yüzden Cinler'le konuşustum ve hepsi kabul etti. Mayıs başında Amsterdam'ın çok güzel olduğunu söyleriler. 3 Mayıs'ta gidip 7 Mayıs'ta dönmemizi önerdiler."

"Augustus, ciddi misin?"

Elini uzatıp yanagina dokundu, bir an beni öpeceğini sandım. Tüm vücutum gerildi, o da bunu fark etmiş olacak ki elini çekti.

"Augustus," dedim. "Bunu yapmana gerek yok."

"Tabii ki yapacağım," dedi. "Dileğimin ne olduğunu buldum."

"Tanrıım, sen harikasın," dedim.

"Eminim bunu uluslararası seyahat etmeni finanse eden tüm erkeklerle söyleyorsundur," diye karşılık verdi.

ALTINCI BÖLÜM

Eve döndüğümde annem bir yandan televizyonda *The View* adlı bir program izliyor, bir yandan da çamaşırları katlıyor. Ona lalelerin, Hollandalı sanatçının ve diğer her şeyin sebebinin Augustus'un beni Amsterdam'a götürmek için dileğini kullanması olduğunu söyledim. "Bu çok büyük bir şey," dedi başını sallayarak. "Bir yabancılardan böyle bir şeyi kabul edemeyiz."

"O yabancı değil ki. En iyi ikinci arkadaşım."

"Kaitlyn'den sonra mı?"

"Senden sonra," dedim. Bu gerçekti ama söylememin asıl sebebi Amsterdam'a gitmek istememi.

"Doktor Maria'ya sorarım," dedi bir süre sonra.

Doktorum Maria Amsterdam'a durumuma aşina bir yetişkin olmadan gidemeyeceğimi söyledi ki bu kişi de annem ya da

sandviçlerden, konuşmayı engelleyen ezberlenmiş tırada kadar.
Her şey çok Romantik'ti ama romantik değildi.

Gerçek şu ki beni öpmesini hiç istememiştim, yani bu tip seylerin istediği şekilde istememiştim. Aslında Augustus göz kamaştırıcıydı. Çekimine kapılıyordum. Ortaokuldan kalma bir deyişle söyleyecek olursam onu o şekilde düşünüyordum. Ama dokunuşun kendisi, gerçek ternas... tamamen yanlıştı.

Ardından Amsterdam'a gitmek için onunla sevişmem gerekeceğini düşünerek endişelenmeye başladım ki böyle bir şeyi düşünmek de hoş değildi çünkü (a) onu öpmek isteyip istemediğim söz konusu bile olmamalıydı ve (b) bedavaya gezebilmek için birisini öpmek fuhuşla çok tehlikeli bir benzerlik gösteriyordu ve kendimi pek iyi bir insan olarak görmesem de ilk cinsel deneyimimin fuşiyat kapsamında olacağını hiç düşünmemiştüm.

Ama öte yandan Augustus beni öpmeye çalışmamıştı; sa-dece yüzüme dokunmuştu ki bu *cinsel* bile sayılmazdı. Tahrik etmek amacıyla tasarlanmış bir eylem değildi ama tasarlanmış bir eylem olduğu kesindi çünkü Augustus Waters doğaçlama yapacak türde bir insan değildi. Öyleyse ne anlatmaya çalışırdı? Ve ben neden bunu kabul etmek istememiştim?

Bir noktadan sonra tüm bu olaya Kaitlynvari yaklaşığımı fark edince tavsiye almak için Kaitlyn'e mesaj atmaya karar verdim. Anında aradı.

"Bir oğlan meselem var," dedim.

"MÜKEMMEL," diye karşılık verdi Kaitlyn. Ona tüm olayı, garip surata dokunma kısmıyla birlikte anlattım ama Amsterdam'ı

Maria anlamına geliyordu. (Babam kanserimi tipki benim gibi algııyordu: noksan ve bulanık bir şekilde; tipki insanların elektronik devreleri ve okyanus akıntılarını algılaması gibi. Ama annem ergenlerde differansiyeli tiroit karsinomunu çoğu onko-logdan daha iyi biliyordu.)

"Yani geleceksin," dedim. "Cinler parasını verir. Cinler fena zengin."

"Ama ya baban," dedi annem. "Bizi özler. Bu onun için hiç de adil bir şey değil, ayrıca işten izin de alamaz."

"Şaka mı yapıyorsun? Babam birkaç günlüğüne, model olmaya çalışan kadınlardan bahsetmeyen televizyon programları izleyip her akşam pizza sipariş etmeyi, bulaşık çikmasın diye kğıtlı havuları tabak niyetine kullanmayı istemez mi sanıyorsun?"

Annem güldü. En sonunda heyecanlanmaya başlamıştı, telefonuna yapılması gereken işleri not alıyordu: Gus'in annesi ilebabasını araması gerekiyordu ve Cinler'le tıbbi ihtiyaçlarını konuşacaktı ve otel ayarlamışlar mıydı ve en iyi gezi rehberleri hangileriydi ve sadece üç günümüz varsa araştırmaya başlamamız lazımdı filan falan. Biraz başım ağrıyor gibiydi bu yüzden iki tane Advil alıp uykulamaya karar verdim.

Ama yatağa uzandığında kendimi Augustus'la yaptığım pikniği tekrar tekrar düşünürken buldum. Bana dokunduğu sırada gerildiğim o kısacık anı düşünmeden yapamıydum. O nazik yakınınk nedense yanlışmış gibi geliyordu. Belki de bu her şeyin en ince ayrıntısına kadar planlanmış olmasına ilgiliydi; Augustus harika birisi olabilirdi ama piknikte her şey abartıya kaçmıştı; metaforik yankılara sahip ama tatları korkunç olan

"Dünyayı
doyuyorum."
"Green, ok
göç kurası
yeterinmiş v
kulları.
"Bu roman
bir patlak
sonrası" y
TIN
Goodreads
New York
Wall Street
Amazon
India
USA Today
Publishers
School Library
The Huffington Post
Booklist
BookPage
Win
Now
Tüm İ
"ve Augustus'un ismini dile getirmemişim. "Gerçekten yakışıklı mı?" diye sordu ben bitirdikten sonra.
"Kesinlikle," dedim.
"Atletik mi?"
"Evet, North Central'da basket oynamış."
"Vay canına. Nasıl tanışınız?"
"Şu korkunç Destek Grubu'nda."
"Humm," dedi Kaitlyn. "Tamamen meraktan soruyorum ama bu çocuğun kaç bacağı var?"

"1,25 filan," dedim gülümseyerek. Basketbol oyuncuları Indiana'da oldukça ünlü olsuyordu ve Kaitlyn, North Central'a gitmemiştir olsa bile sosyal çevresinin sınırı yoktu.

"Augustus Waters," dedi.

"Humm, olabilir."

"Aman Tanrıım. Onu partilerde görünüyordum. O çocuğa neler yaparım bir bilsen. Yani tabii sen ilgilendiğine göre artık yapmam ama Tanrıım, o tek bacaklı ata sabaha kadar binebilirim."

"Kaitlyn," dedim.

"Pardon. Acaba hep senin mi üstte olman gereklidir?"

"Kaitlyn."

"Ne diyorduk? Hah, sen ve Augustus Waters. Acaba... lezbiyen olabilir misin?"

"Sanmıyorum ama? Yani ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Elleri mi çirkin? Bazen güzel insanların elleri çirkin oluyor."

"Hayır, elleri gayet güzel."

"Humm," dedi.

"Humm," dedim.

Bir saniye sonra Kaitlyn tekrar konuşmaya başladı. "Derek'i hatırlıyor musun? Geçen hafta beni terk etti çünkü derinlerde bir yerde bizimle ilgili temel bir uyumsuzluk olduğuna karar vermiş ve bu işe devam edersek sadece daha fazla acı çekebiliriz. Buna önleyici ayrılık dedi. Belki de temel bir uyumsuzluk olduğuna dair bir önsezin var ve önleyiciliği önlüyorsun."

"Humm," dedim.

"Sesli düşünüyorum, o kadar."

"Derek olayına üzüldüm."

"Ah, atlattım bile hayatım. Atlatmam bir paket Girl Scout naneli çikolatalı kurabiye ve kırk dakika aldı."

Güldüm. "Teşekkürler, Kaitlyn."

"Olur da sevişirseniz tüm şeşvetli detayları istiyorum."

"Elbette," dedim, Kaitlyn öpüçük sesi çıktı, "Görüşürüz," dedim, telefonu kapattı.

Kaitlyn'i dinlerken Augustus'u inciteğime dair bir önsezim olmadığını fark etmemiştim. Daha çok bir "arkasezim"vardı.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp Caroline Mathers'a baktım. Fiziksel benzerlikler çarpıcıydı: aynı steroid kaynaklı yuvarlak surat, aynı burun, neredeyse aynı beden yapısı. Ama onun gözleri koyu kahverengiydi (benimkiler yeşildi) ve teni daha koyuydu, İtalyan filan gibiydi.

Binlerce insan -kelimenin gerçek anlamıyla binlerce- taziye mesajı yazmıştı. Onu özleyenlerden oluşan liste sonsuzdu, o kadar çoklardan ki duvarına yazılan ölügün için üzgündüm mesajlarından senin için dua ediyorum mesajlarını gecebilmem bir saat sürmüştü. Bir yıl önce beyin kanserinden ölmüştü. Bazı fotoğrafları açık olduğu için bakabiliyordum. Eski fotoğrafların birçoğunda Augustus da vardı: saçları dökülmüş kafatasındaki yara izini gösterip başparmağıyla onaylarken; Memorial'ın bahçesinde kol kola, sırtları fotoğraf makinesine dönükken; Caroline makineyi tuttuğu sırada sadece burunları ve kapalı gözleri görülecek şekilde öpüşürken.

Eson fotoğrafları hep önceye, sağlıklı olduğu zamana aitti, arkadaşları tarafından ölümünden sonra yüklenmişti: geniş kalçalı ve büçimli, yüzüne düşen uzun ve düzgün, kuzgun saçları olan güzel bir kız. Sağlıklı halim onun sağlıklı haline hiç benzemişti. Ama kanserli hallerimiz kardeş olabilirdi. Augustus'un beni ilk gördüğünde gözünü dikip öylece bakması gayet doğaldı.

İki ay önce, ölümünden dokuz ay sonra arkadaşlarından birinin yazdığı duvar yazısına dönüp duruyordum. Seni çok özlüyorum. Hiç bitmiyor. Senin savaşında sanki hepimiz yaramamış gibi, Caroline. Seni özlüyorum. Seni seviyorum.

Bir süre sonra annem ile babam akşam yemeği vaktinin geldiğini söyledi. Bilgisayarı kapatıp kalktım ama o yazımı akımdan çıkaramıyorum ve nedense beni kaygılandırıyor ve istahumu kapatıyordu.

Acyan omzumu düşünüp duruyordum, ayrıca başım hâlâ ağriyordu ama beyin kanserinden ölen bir kızı düşünüp dur-

duğum için ağrıyor da olabilirdi. Kendime her şeyi bölmelere ayırmam gerektiğini söyleyip dardum: şu anda üstünde yurmuşak brokolilerin ve dünyadaki tüm ketçapların islatamayacağı kadar sert bir fasulyeli burgerin durduğu -çapı üç kişi için oldukça büyük, iki kişi için gerçekten büyük olan- yuvarlak masada olmam gerekiyordu. Beynimde veya omzumda metastaz hâyal etmemin, içinde olup biten ve gözle görülmeyen gerçekleri değiştirmeyeceğini ve bu yüzden böyle düşüncelerin, içinde bu tip anlar bulunan sonlu kümelерden oluşan bir hayatı, boş geçen anlar olduğunu söyleyip dardum. Hatta bugün hayatımı en iyi şekilde yaşayacağımı bile söyledim.

Çok uzun bir süre bir yabancının internette başka (ve olmuş) bir yabancıya yazdığını yazının neden bu kadar canım sıkıştığını ve beynimde bir şeyler olmasından endişelenmemse sebep olduğunu anlayamadım. Gerçekten canım yanıyordu fakat yılların getirdiği deneyimle acının kör ve spesifik olmayan bir teşhis yöntemi olduğunu biliyordum.

O gün Papua Yeni Gine'de deprem olmadığı için annem ile babam fazlaıyla bana odaklanmıştı ve bu endişe selini saklamam mümkün olmuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annem, ben yemek yerken.

"Hi hi." Burgerden bir isırık daha aldım. Yuttum. Beyni panikle boğulmayan normal birisinin söyleyebileceği bir şeyler söylemeye çalıştım. "Bu burgerlerde brokoli mi var?"

"Biraz," dedi babam. "Amsterdam konusu gerçekten hec yan verici."

"Evet," dedim. *Yaralanmış* kelimesini düşünmemeye çalışıyorum ama bu da bir çeşit düşünme sayılırdı.

"Hazel," dedi annem. "Şu an aklın nerede?"

"Düşünüyorum," dedim.

"Abayı yakmış," dedi babam gülümseyerek.

"Gus Waters'a veya başka birine aşık değilim," diye çıkışım biraz abartılı bir şekilde. *Yaralanmış*. Sanki Caroline Mathers bir bomba olmuş da patladığında etrafındaki herkeste şarapnel parçaları kalmış gibi.

Babam okul konusunda bir şeyler yapıp yapmadığımı sordu. "Çok ileri seviye bir matematik ödevim var," dedim. "O kadar ileri seviyede ki sıradan birisine anlatmam mümkün değil."

"Peki arkadaşın Isaac nasıl?"

"Kötü," dedim.

"Bugün çok ergen gibi davranıyorsun," dedi annem. Rahatsız olduğu ortadaydı.

"İstediğin bu değil miydi anne? Ergen gibi davranımmam."

"Tam olarak *böyle* bir ergen olmanı kastetmemiştüm ama baban da ben de genç bir kadın olduğunu, arkadaş edinip randevulaştığını gördüğümüze memnunuz."

"Randevulaşmıyorum," dedim. "Kimseyle randevulaşmak da istemiyorum. Bu korkunç bir fikir ve hem vakit kaybı hem de..."

"Tatlım," dedi annem. "Neyin var?"

"Date dayı"

"Green, ok
göz kama
yeterlenmedi v
Aldı"

"Bu roman
bir patlak
sonsuzca" y

TIM
Goodreads,
New Y
Wall Str
Am
Indie
USA To
Publishe
School Li
The Huffingt
Booklist
BookPage
Win
Now
Tum I

"Sey gibiyim. Şey işte. *El bombası* gibi. Tıpkı bir el bombası gibiyim ve eninde sonunda patlayacağım ve yaralananların sayısını en azı indirmek istiyorum, tamam mı?"

Babam azarlanmış bir köpek gibi başını eğdi.

"El bombası gibiyim," dedim tekrar. "İnsanlardan uzak durmak, kitap okumak ve düşünmek ve sizinle takılmak istiyorum çünkü sizi incitmem konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü çok yakınlımdınız ve birakın da bu dediklerimi yapayım, tamam mı? Depresyonda değilim. Daha çok dışarıya çıkmam filan gerekmıyor. Ve sıradan bir genç olamam çünkü bir el bombasıyım."

"Hazel," dedi babam ama ardından tıkanıp kaldı. Babam gerçekten çok ağlıyordu.

"Odama gidip biraz bir şeyler okuyacağım, tamam mı? Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim, sadece gidip biraz bir şeyler okumak istiyorum."

Ödev olarak verilen romanı okumaya başladım ama feci şekilde ince duvarları olan bir evde oturduğumuz için fisiltıyla konuşulanlarınlığını duyabiliyordum. Babam, "Bu beni öldürür," diyordu ve annem, "Bu tam da duymak istemeyeceği şey," diyordu ve babam, "Kusura bakma ama..." derken annem, "Minnettar değil misin?" diyordu. Babam, "Tanım, tabii ki minnettarmış," diye cevap veriyordu. Hikâyeye odaklanmaya çalışıyordum ama onları duymadan edemiyordum.

Bu yüzden müzik dinlemek için bilgisayarımı açtım ve arka planda Augustus'un en sevdığı grup The Hectic Glow'la, Caroline Mathers'a adanmış sayfalara döndüm; verdiği savaşın

"Dünyayı
göz kamaştırıcı bir patlatan sonucunda" y

"Gizem, ok
göz kamaştırıcı bir patlatan sonucunda" y

"Bu roman
bir patlatan sonucunda" y

TIM
Goodreads,
New York
Wall Street
Am
Indie
USA Today
Publishing
School Library
The Huffington Post
Booklist
BookPage
Win
Newspaper

ne kadar muzaafferane olduğunu, ne kadar çok özlediğini, şimdilik nasıl daha iyi bir yerde olduğunu, anılarında nasıl sonsuza dek yaşayacağını ve onu tanıyan herkesin -herkesin- Caroline'in araslarından ayrılması nasıl üzüldüğünü okudu.

Augustos'la beraber olduğu için Caroline Mathers'tan nefret etmem filan gerekiyordu belki ama etmiyordum. Tüm bu övgülerin arasında onu net bir şekilde göremiyordum fakat nefret edilecek çok şey varmış gibi görünmüyordu. Benim gibi genel olarak bir profesyonel hastaydım ve bu da ben olduğumda insanların hakkunda, sanki yaptığım tek şey Kanser Sahibi Olmak'mış gibi, muzafferce savaşlığımdan başka söyleyecek şeyi olmayacağından endişelenmem sebep oluyordu.

Her neyse, en sonunda Caroline Mathers'in kısa notlarını okumaya başladım, bunlar aslında annesi ile babası tarafından yazılmıştı çünkü ondaki beyin kanseri sizi cansız yapmadan önce sizi sizlikten çikaran türden bir kanserde.

Yazılanlardan biri söyleydi: Caroline'in davranış problemleri devam ediyor. Konuşamadığı için öfkeli ve üzüliyor (biz de üzüliyoruz tabii ama öfkemizle sosyal açıdan kabul gören sekillerde başa çıkabiliyoruz). Gus, Caroline'a HULK EZER demeye başladı, doktorlar da buna ayak uydurdu. Bu durum hiçbirimiz için kolay değil ama olabildiğince neşeli bir tavır takımaya çalışıyoruz işte. Perşembe günü eve dönmeyi umuyoruz. Haber vereceğiz...

Perşembe günü eve dönemediğini söylemeye gerek yoktu.

Bana dokunduğu zaman gerilmem tabii ki doğaldı. Onunla birlikte olmam onu incitmem anlamına geliyordu... eninde

sonunda. Bana uzandığı sirada bunu hissettim: Ona karşı bir şiddet eylemine bulunuyormuşum gibi hissettim cünkü gerçekten böyle bir eyleme bulunuyordum.

Ona mesaj atmaya karar verdim. Uzun uzun konuşmak istemiyordum.

Selam, bunu anlar misin bilmiyorum ama seni öpmem filan mümkün değil. Hani bunu isterisin diye demiyorum ama yapamam işte.

Sana o şekilde bakmaya çalıştığmda tek görebildiğim sana yaşatacağım şeyler. Belki bu sana bir şey ifade etmiyordur.

Her neyse, özür dilerim.

Birkaç dakika sonra cevap verdi.

Peki.

Ben de karşılık verdim.

Peki.

O da yanıt verdi.

Tanrıım, benimle ilortleşmekten vazgeç!

Ben de sadece. Peki, yazdım.

Birkaç saniye sonra telefonum titredi.

Şaka yapıyordum, Hazel Grace. Anlıyorum. (Ama peki kelimesinin çok cilveli olduğunu ikimiz de biliyoruz. Peki ŞEHVET DOLU bir kelime.)

Tekrar Peki yazmamak için kendimi zor tutuyordum ama cennetem geldiğini gözümde canlandırmam doğru düzgün cevap yazabilmemeye yaradı.

Özür dilerim.

Kulaklıklı müzik dinleyerek uyumaya çalıştım ama bir süre sonra annem ile babam içeri girdi, annem raftan aldığı Mavicik'e sarıldı ve babam sandalyeme oturup ağlamadan konuşmaya başladı: "El bombası filan değilisin, bizim için değilisin. Oldığını düşünmek bizi üzüyor, Hazel ama sen el bombası değilisin. Harika bir insansın. Bunu bilmen mümkün değil, bir tanem çünkü korkunç televizyon programlarına ilgi duyan, zeki bir genç okur haline gelecek bir bebeğin olmadığı ama bize hissettiğin mutluluk, hastalığın yüzünden hissettiğimiz üzüntüden çok daha büyük."

"Dâne
dury
"Green: of
göz kamar-
yetmemeli v-
kiti
"Bu rom-
bir patlar
sonraça'y
TIN
Goodreads,
New Y
Wall Str
Am
Indie
USA To
Publishe
School Li
The Huffing
BookList
BookPage
Win
New
Tüm I

"Peki," dedim.

"Çiddiyim," dedi babam. "Sana bu konuda zirvalamam. Eğer kaldırabileceğimizden daha büyük bir sorun olsaydin seni sokşa atardık."

"Duygusal insanlar değiliz," diye ekledi annem buz gibi bir ses tonıyla. "Pijamana bir not ilişirip bir yetimhanenin önüne bırakıverirdik."

Güldüm.

"Destek Grubu'na gitmek zorunda değilsin," diye ekledi annem. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ama okula git." Ayıcığı bana uzattı.

"Bence bu gece Mavicik rafta uyuyabilir," dedim. "Otuz üç buçuk yaşında olduğumu hatırlatmak isterim."

"Bu akşam seninle kalsın," dedi annem.

"Anne!"

"Ama yalnız," dedi.

"Ah, Tanrıım, anne," dedim. Ama aptal Mavicik'i aldım ve uykuya dalarken sarıldım.

Sabaha karşı dörtte, beynimin ulaşılamayacak derinliklerinden dışarı uzanmaya çalışan kıyamet gibi bir ağrıyla uyanlığında bir kolumn hâlâ üstünde duruyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Bu rom
bir patlat
sonsuzca’ y

TH
Goodreads
New 1
Wall St
An
Indi
USA To
Publish
School Li
Huffing
Booklis
ookPag
Wir
New
Tüm

Annemle babamı uyandırmak için çığlık attım, odama daldılar ama beynimin içinde patlayan süpernovaları söndürmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, kafatasımın içindeki sonu gelmez maytap zinciri en sonunda gittiğimi düşündürdü ve kendime –daha önce de yaptığım gibi– acı çok kötüleştiğinde vücutundan kendi kendisini kapattığını söyledi, bilinç geçiciydi, bu da gececekti. Ama her zamanki gibi kayıp gitmedim. Sahile vurmuşustum ve dalgalar üstünden geçip gidiyordu ama bir türlü boğulmuyordum.

Babam araba kullanıyor, bir yandan da telefonda hastaneyle konuşuyordu, ben de arkada başım annemin kucağında yatıyordum. Yapılabilcek hiçbir şey yoktu: Çığlık atmak her şeyi daha beter hale getiriyordu. Aslında tüm uyarıcılar işleri daha da kötüleştiriyordu.

Tek çözüm dünyayı bozmak, tekrar karanlık, sessiz ve sessiz yapmak. Büyük Patlama'dan önceki haline döndürmek, başlangıçta sadece Söz olduğu zamana dönmek ve Söz ile baş başa, o yaratılmış boş alanda yaşamaktı.

İnsanlar kanser hastalarının cesaretinden bahsedip duruyor ve ben de bunu inkâr edemem. Yıllar boyunca kurcalandım, bıçaklandım, zehirlendim ama yine de yoluma devam ettim. Fakat şüphesiz olan bir şey var ki, o saniye ölseydim çok ama çok mutlu olurdum.

Yoğun bakımda uyandım. Yoğun bakımda olduğumu anlayabiliyordum çünkü kendi odam yoktu ve çok fazla bip sesi vardı ve yalnızdım: Çocuk Hastanesi'ndeki yoğun bakımda ailenizin 7/24 yanınızda olmasına izin vermiyorlar çünkü enfeksiyon riski var. Koridorun sonundan haykırışlar geliyordu. Birinin çocuğu olmuş olmaliydi. Yalnızdım. Kırmızı çağrı düğmesine bastım.

Birkaç saniye sonra bir hemşire geldi. "Merhaba," dedim.

"Merhaba, Hazel. Ben Alison, hemşiren," dedi.

"Merhaba, Alison Hemşirem."

Hemen ardından tekrar yorgun hissetmeye başladım. Ama annem ile babam ağlayarak içeri girip tekrar yüzümü öperken bıçak aylılıp onlara uzandım ve sıkıya çalıştım ama sıkıldığım zaman her şeyim ağrıyordu ve bizimkiler beyin tümörüm olmadığını söyledi, baş ağrısı zayıf oksijenasyondan kaynaklanıyordu ve bunun sebebi de ciğerlerimin sıvı içinde yüzmesiydi ki sıvının bir buçuk litresini (!!!) ciğerlerimden başarılı bir şekilde çekermişlerdi ve bu yüzden yan tarafında

hafif bir rahatsızlık hissedebildirdim ve tam orada, *ah su işe bakın*, bir boru göğüsünden çıkış yarısında babamın en sevdigi biranın rengine benzeyen bir sıvıyla dolu naylon torbaya girdi. Annem eve gideceğimi, gerçekten gideceğimi, sadece ara sıra bu sıvının çekilmesi gerektiğini ve geceleyin işe yaramaz ciğerlerime hava basıp çeken bir makine olan BiPAP'a bağlanmam gereğini söyledi. Ama hastanedeki ilk gecemde tüm vücutuma PET taraması yapılmıştı ve haberler iyidi: Tümörler büyümemişti. Yeni tümör yoktu. Omzumun ağrısı oksijen yetersizliği ağırlıydı. Kalp çok fazla çalışıyor ağrısı.

"Doktor Maria daha bu sabah her şeyin olumlu olduğunu söyledi," dedi babam. Maria'yı seviyordum, zirvalamıyorumdu, bunu duymak iyi hissettirmiştir.

"Bu gelip geçici bir şey, Hazel," dedi annem. "Bununla şayabiliriz."

Başımla onayladım, sonra Alison Hemşirem onları kibarca dışarı çıkarttı. Minik şekerli buzlardan isteyip istemediğimi sordu, başımla onayladım, o da yataktaki yanımı oturup kaşkıla ağzına buz parçalarını vermeye başladı.

"İki gündür ortalarda yoktu," dedi Alison. "Humm... Neler kaçırıldın bakalım... Bir ünlü uyuşturucu kullandı. Politikacılar birbirine düştü. Farklı bir ünlü vücudundaki bir kusuru gösteren bir bikini giydi. Bir takım bir spor karşılaşmasını kazandı ama öteki takım kaybetti." Gülümsedim. "Boyle ortadan kayboldazsun, Hazel. Çok şey kaçıriyorsun."

"Daha var mı?" diye sordum elindeki köpük bardağı göstererek.

"Dahi
dost
"Green, o
gör kama
yeterenliği
kit
"Bu rom
bir patlak
sonurca")

TU
Goodreads
Now I
Wall St
Ar
Indi
USA To
Publish
School Li
The Huffing
Booklis
BookPag
Win

New

Tüm

"Vermemem lazıim," dedi, "ama tam bir asiyim." Bir kaşık dolusu ezilmiş buz daha verdi. Mirildanarak teşekkür ettim. "İyi hemşireler için Tanrı'ya şükretmek gerekiyordu gerçekten. "Yorıldınız mı?" diye sordu. Başında onayladım. "Biraz uyu," dedi. "Bürleri değerlerini kontrol etmeye gelmeden önce birkaç saat uyuyabilesin diye seni biraz rahat bırakmalarını sağlayacağım." Tekrar teşekkür ettim. Hastanede çok fazla teşekkür ediyorsunuz. Yatağa yerleşmeye çalıştım. "Erkek arkadaşını sormayacak misin?" diye sordu.

"Yok ki," dedim.

"Buraya geldiğinden beri bekleme odasından neredeyse hiç çıkmayan bir çocuk var," dedi.

"Beni böyle görmede, değil mi?"

"Hayır. İçeri sadece aile fertleri girebiliyor."

Başında onayladım ve su dolu bir uykuya gömüldüm.

Eve dönmem altı günümü alacaktı, akustik tavan karolarına bakarak, televizyon izleyerek ve uuyarak ve acı çekerek zamanın geçmesini dileyerek geçen altı tane güne benzeyen gün. Augustus veya annem ile babam dışında herhangi birisini görmedim. Saçım kuş yuvasına, ayak sürüyüşüm de demans hastalarının yürüyüşüne benzıyordu. Gerçi her geçen gün daha iyi hissediyordum: Her uykuya bana daha çok benzeyen bir insan ortaya çıkarıyordu. Uykuya kanserle savaşır, dedi Düzenli Doktorum Jim, o sabah bir tip öğrencisi heyetiyle üstüme eğildiğinde bininci kez.

"Öyleyse kanserle savaşan bir makineyim," dedim.

"Kesinlikle öylesin, Hazel. Dinlenmeye devam et, kusa süre içinde eve döneceksin."

Sali günü, eve çarşamba donebileceğini söylediler. Çarşamba günü pek kimseinin gözetiminde olmayan iki tip öğrencisi göğsündeki boruyu çıkardı ki tersten buçaklanmak gibi hissettiyordu ve işlem pek iyi gitmediği için perşembeye kadar kalmam gerektiğine karar verdiler. Ödüllendirmesi daimi olarak ertelemeye dayanan bir varoluş deneyinde kobay olduğumu düşünmeye başlamıştım ki cuma günü Doktor Maria geldi, bir dakika oramı buramı kokladı ve gidebileceğini söyledi.

Bunun üstüne annem büyük çantasını açıp Eve Gitme Kiyafetlerimin hep yanında olduğunu ortaya koydu. Bir hemşire gelip serumumu çıkardı. Yanında taşıdığım oksijen tüpüne rağmen zincirlerinden boşanmış gibi hissediyordum. Banyoya girdim, bir hafta sonunda ilk kez duş yaptım, giydim ve çıktıığında o kadar yorulmuştum ki uzanıp soluklanmam gerekti. Annem, "Augustus'u görmek ister misin?" diye sordu.

"Olur," dedim bir dakika sonra. Ayaga kalktım ve duvara dayalı plastik sandalyelerden birine doğru ayaklamayı sürüp tüpü altına ittim. Bu bile beni tüketmişti.

Birkaç dakika sonra babam, Augustus'la birlikte içeri girdi. Augustus'un dağılmış saçları alınna düşüyordu. Beni gördüğünde gerçek bir Augustus Waters Şapşal Gümüşemesi yüzüne yayıldı ve ben de gülümsemekten kendimi alkoyamadım. Sandalyemin yanındaki yapay deriden mavi koltuğa oturdum. Bana doğru eğildi, gülümsemesini engelleyemediği ortadaydı.

"Daha
duy

"Green, o
göt kuru
yeteriçi
kit"

"Bo ro
bir patla
sonsuzca" y

TH
Goodreads
New I
Will St
An
Indi
USA To
Publish
School Li
The Huffing
Booklis
BookPag
Wir

New

Tüm

Bizimkiler bizi yalnız bırakıktı, tuhaf bir histi. Her ne kadar bakması çok zor olan türde bir güzelliğe sahip olsalar da gözlerinin içine bakabilmek için büyük çaba gösterdim. "Seni özledim," dedi Augustus.

Sesim istedığımın daha kısık çıktı. "Korkunç gördüğüm sırada beni görmeye çalışmadığın için teşekkürler."

"Aslına bakarsan şu an da hayli kötü görünüyorsun." Gündüm. "Ben de seni özledim. Ama senin bunları görmeni istemiyorum... İsterdim ki... Neyse, önemli değil. Her istedığını elde edemiyorsun."

"Öyle mi?" dedi. "Ben her zaman dünyanın bir dilek gerçekleştirmeye fabrikası olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle olmadığı ortada," dedim. O kadar güzeldi ki. Elime uzandi ama başımı salladım. "Hayır," dedim sessizce. "Eğer takılacaksa, şey, böyle olmamalı."

"Peki," dedi. "Dilek gerçekleştirmeye cephesinden iyi ve kötü haberlerim var."

"Peki?" dedim.

"Kötü haber, iyileşene kadar Amsterdam'a gitmemeyecek olmamız. Ama Cinler sen iyileştiğinde o meşhur sihirlerini konuturacaklar."

"İyi haber bu mu?"

"Hayır, iyi haber sen uyuklarken Peter Van Houten'in o muhteşem zihinden bir şeyler daha paylaşmış olması."

Tekrar uzandi ama bu sefer antetinde *Peter Van Houten, Emeritus Yazar* yazan katlı bir kâğıdı elime tutuşturmak için.

Eve dönüp tıbbi bir kesintiye uğrama şansının olmadığı kendi büyük ve boş yatağıma yerlesene kadar mektubu okumadım. Van Houten'in yatık ve eğri büğrü yazısını çözmem uzun zaman aldı.

Sevgili Bay Waters,

14 Nisan tarihli elektronik postanız elime ulaştı ve trajedinizin Shakespearevari karmaşıklığından gerçekten etkilendim. Bu hikâyedeki herkesin kaya gibi sağlam birer *hamartia*'sı var: Kızınkı, çok hasta oluşu; seninki, bu kadar sağlıklı olusun. O daha sağlıklı veya sen daha hasta olsaydın yıldızınız bu kadar düskün olmazdı ama yıldızların doğasında düşkünlük yatar ve Shakespeare'ın en büyük yanlışı, Cassius'a, "Kusur, sevgili Brutus, yıldızlarınızda değil, kendinizde," deirtmesidir. Romali bir asilzade (veya Shakespeare!) için dile kolay ama yıldızlarınızda kusur bulmak hiç de zor değil.

Hazır konu İhtiyaç Will'in eksiklerinden açılmışken, senin genç Hazel hakkında yazdıkların da bana Ozan'ın *Elli Beşinci Sone*'sini hatırlattı. "Ne yıldızlı abideleri hükümdarların ne mermer / Ömür süremez bu güçlü şirinden uzun / Ancak sen satırlarında daha çok parlayacaksın / Üstüne aşüfté zaman bulaşan süpürülmemiş taştan." (Konu dışı ama, zaman ne de aşüfté değil mi? Herkesle yatıp kalkıyor.) İyi bir şiir ama hilekâr: Shakespeare'in

Gerçekten de o yazmıştı. Parmağımı yalayıp kağıda dokundum ve murekkep dağılınca gerçekten gerçek olduğunu anladım.

"Anne," dedim. Yüksek sesle söylemememiştim ama buna gerek de yoktu. Hep bekliyordu. Kapıdan başını uzattı.

"İyi misin hayatım?"

"Doktor Maria'yı arasak ve yurtdışı seyahatinin beni öldürüp öldürmeyeceğini sorsak olur mu?"

"Daha
duy

"Green, o
göz kama
yeteneği
kit"

"Bu rom
bir patla
sonsuzca!"

TB
Goodreads
New I
Wall St.
Ar
Indi
USA To
Publish
School Li
The Huffing
Booklis
BookPag
Wir
New

güçlü şirini hatırlıyoruz gerçekten fakat andığı insana dair ne hatırlıyoruz? Hiçbir şey. Erkek olduğundan neredeyse eminiz ancak geriye kalan her şey varsayılm. Shakespeare dilsel lahdine defnettiği erkeğe dair çok az şey anlatmış. (Edebiyattan bahsederken cümlelerimizi şimdiki zamanda kurdugumuza dikkat et. Ölenlerden bahsederken o kadar kubar davranışımıyorum.) Kaybedilenleri onlar hakkında yazarak ölümsüzleştirmiyorsun. Dil gömüyor ama tekrar canlandırıyor. (Tam açıklama: Bu gözlemi yapan ilk kişi ben değilim. Karşılaştırınız: MacLeish'in "Ne Yaldızlı Abideleri Hükümdarların Ne Mermer" şiirindeki destansı "Öleceksin ve kimse hatırlamayacak seni" satırı.)

Konuyu dağıttım ama mesele şu: Ölenler, sadece hatırlanın her an gören o korkunç gözlerine görünür. Neyse ki yaşayanlar, şaşkıtna ve hayal kırıklığına uğratma becerisini ellerinde tutar. Hazel'in hayatı, Walters. Ve bir başkasının kararına, hele iyice düşünülerek varılmış bir karara, kendi iradeni dikte ettirmemelisin. Seni acıdan esirgemek istiyor, sen de ona izin ver. Genç Hazel'in mantığını ikna edici görmüyor olabilirsin ama bu gözüşi diyarında senden uzun süredir dolanıyorum ve durduğum yerden görebildigim kadarıyla deli olan o değil.

Sevgilerle,

Peter Van Houten

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bu ron
bir patla
sonsuzca"

Th
Goodreads
New |
Wall St
Ar
Indi
USA To
Publish
School L
The Huffing
Booklist
BookPag
Wit

New

Tüm

iki gün sonra büyük Kanser Takımı Toplantısı vardı. Ara sırada birkaç doktor ve sosyal hizmetli ve fizyoterapist ve başka kim varsa bir araya gelip bir konferans salonundaki büyük bir masaya geçerek durumumu tartışıyordu. (Augustus Waters durumunu veya Amsterdam durumunu değil. Kanser durumunu.)

Doktor Maria toplantıyı yönetiyordu. Oraya gittiğimde bana sarıldı. Sarılan tiplerdendi.

Biraz daha iyi hissediyordum sanırım. Tüm gece BiPAP'la uyumak ciğerlerim neredeyse normalmiş gibi hissetmemi sağlamıştı fakat öte yandan normal ciğer ne demek pek hatırlamıyorum.

Herkes yerine geçti ve çağrı cihazlarını filan kapatma gösterisi yaptılar ki *her şey benim hakkında* olacaktı, sonra da Doktor Maria konuşmaya başladı. "İyi haber, Palanksifor tümör büyümесini kontrol altında tutmaya devam ediyor ama sıvı

birikimiyle ilgili ciddi sorunlar görmeye devam ediyoruz. O zaman sunu soruyorum: Nasıl devam etmeliyiz?"

Sonra sanki yanıt beklermiş gibi gözlerini bana dikti. "Şey," dedim. "Odada bu soruya cevap verebilecek en kalifiye insan ben değilmiş gibi hissediyorum."

Gülümsemi. "Evet, Doktor Simons'ın cevabını bekliyordum. Doktor Simons?" O da başka bir tür kanser doktoruydu.

"Diğer hastalardan, çoğu tümörün Palanksifor'a rağmen bir büyümeye yöntemi geliştirdiğini biliyoruz ama durum uolsaydı taramalarda tümör büyümesi görürdük ki görmüyorum. Yani durum bu değil henüz."

Henüz, diye düşündüm.

Doktor Simons işaret parmağıyla masayı tiklattı. "Şu an düşündülen şey Palanksifor'un ödemi kötüleştirdiği ihtimali ama kullanmayı kesersek çok daha ciddi problemlerle karşılaşırız."

Doktor Maria ekledi: "Palanksifor'un uzun vadeli etkilerini çok iyi bilmiyoruz. Çok az insan senin kadar uzun süre bu ilaç kullanı."

"Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

"Aynı şekilde devam edeceğiz," dedi Doktor Maria, "ama ödem birikmemesi için daha çok çaba sarf etmeliyiz." Nedense midem bulanıyordu, kusacak gibiydim. Kanser Takımı Toplantılarından genel olarak nefret ediyordum ama bundan özel olarak nefret etmemıştim. "Kanserin ortadan kaybolmuyor, Hazel. Ama tümörleri sendeki kadar yayılmış insanların uzun süre yaşadığını gördük." (Uzun sürenin ne kadara tekabül ettiğini sormadım. O hatayı daha önce yapmıştım.) "Yoğun bakımından

çöküğün için öyle hissetmeyeceksiniz ama bu sıvi en azından sindirim kontrol altında tutulabilir."

"Çiger nakli filan mümkün değil mi?" diye sordum.

Doktor Maria'nın dudakları adeta ağızının içine kaçı. "Nakil için uygun bir aday olarak görülmüşsin ne yazık ki," dedi. Anlıyordum. Umutsuz vakaya iyi çiger harcamanın anlamı yoktu. Bu yorum canımı yakmamış gibi görünmeye çalışarak başıma onayladım. Babam hafiften ağlamaya başladı. Ona bakmadım ama uzun süre kimse bir şey söylemediği için odadaki tek ses hıçkırıklarla bölünen ağlaması oldu.

Onu incitmekten nefret ediyordum. Genellikle bunu unutabiliyordum ama amansız gerçek şuydu: Yanlarında olduğum için mutlu olabilirlerdi fakat annem ile babamın çektiği acıınınalfası da omegası da bendum.

Mucize'den hemen önce, yoğun bakımdayken ve öleceğim gibi dururken ve annem kendimi bırakmamın sorun olmadığını söyleken ve ben bırakmaya ama çigerlerim hava almeye çalışırken, annem babamın göğsüne hıçkırarak, duymamış olmayı dilediğim ve duyduğumu asla öğrenmemesini umduğum bir şey söylemişti: "Artık anne olmayacağımdır." O kadar üzülmüştüm ki.

Tüm o Kanser Takımı Toplantısı sırasında bunu düşünmekten kendimi alıkoymadım. Annemin bu sözü söylemenkenki ses tonu aklımdan çıkmıyordu, sanki bir daha asla iyileşemeceğim gibi idi ki muhtemelen iyileşmeyecekti de.

"Dünyayı
Güz kâma
yetenekli
kit

"Bu rom
bir patlak
sonsuza' y

Goodreads:
New Y
Wall St
An
Indi
USA To
Publishi
School Li
The Huffing
Booklis:
BookPag
Wir

Now

Tüm

Her neyse, neticede daha sık sıvı çekilmesi dışında her şeyin aynı kalmasına karar verildi. En sonunda Amsterdam'a gidip gidemeyeceğini sordum ve Doktor Simons gerçekten, ciddi ciddi güldü ama Doktor Maria, "Neden olmasın?" dedi. Simons da şüpheci bir tavırla, "Neden olmasın mı?" diye sordu ve Maria, "Evet, neden olmasın? Uçaklarda oksijen var ne de olsa," diye karşılık verdi. Doktor Simons, "BiPAP'ı uçağa mı bindirecekler?" dedi.

"Bir hastayı -en umut verici Palanksifor hastalarından birini- durumıyla yakından ilgilenen doktorlardan sekiz saatlik uçak mesafesine göndermek... Belaya davetiye çıkarmak bu."

Doktor Maria omzunu silkti. "Bazı riskleri artıracağı kesin," diye kabullenmiş fakat sonra bana döndü. "Ama hayat senin hayatın."

Ama aslında öyle değildi. Eve dönerken bizimkiler ortak bir karara vardılar: Güvenli olacağına dair tıbbi bir anlaşmaya varılmadığı sürece Amsterdam'a gitmeyecektim.

Akşam yemeğinden sonra Augustus aradı. Çoktan gazilyon tane yastık ve Mavicik'le birlikte yatağa girmiştim -yemek sonrası şimdilik yatma vaktim haline gelmemiştir-, dizüstü bilgisayarım da kucagındaydı.

Telefonu, "Kötü haber," diyerek açtım. "Hadi be, ne oldu?" dedi.

"Amsterdam'a gidemiyorum. Doktorlarımdan biri kötü fikir olduğunu düşünüyor."

Bir saniye sessiz kaldı. "Tanrıım," dedi. "Parasını ben verseydim keşke. Seni Funky Bones'tan direkt olarak Amsterdam'a götürseydim."

"Öyle olsaydı muhtemelen Amsterdam'da oksijensizlikten ölümcül bir kriz geçirdim ve cesedim ucağın kargo bölümünde eve yollanırı," dedim.

"Evet," dedi. "Ama ondan önce muhteşem romantik jestim sayesinde sevişmiş olurdum."

Kahkahı attım, o kadar çok gülümüştüm ki göğsüme takılan borunun yerini hissettim.

"Gülüyorsun cünkü doğru," dedi.

Tekrar güldüm.

"Doğru, değil mi!"

"Muhtemelen değil," dedim ama hemen ardından, "fakat bunu asla bilmeyeceksin," diye ekledim.

Sefil bir şekilde inledi. "Bakır öleceğim," dedi.

"Ciddi misin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hazel Grace," dedi, "kâğıt kalemin var mı?" Olduğunu söyledim. "Peki, lütfen bir çember çiz." Çizdim. "Şimdi o çemberin içine daha küçük bir çember çiz." Çizdim. "Büyük çember bakırler çemberi. Küçük çember, tek bacaklı on yedilik erkekler çemberi."

Tekrar güldüm ve sosyal aktivitelerinin çoğunun çocuk hastanesinde gerçekleşmesinin de cinselliği pek teşvik etmediğini söylediğim, sonra Peter Van Houten'in zamanın aşufteligine dair yaptığı o muhteşem zekilikteki yorumundan bahsettik ve

ben yataktı, o bodrumunda olmasına rağmen o yaratılmamış üçüncü mekâna geri dönümsüz gibi hissediyordum, orası onunla ziyaret etmekten hoşlanğılm bir yerdi.

Sonra telefonu kapattım, bizimkiler odama girdi ve üçümüzün şığabileceği kadar büyük olmasa da yatağın iki yanına yattılar ve odamda küçük televizyonda ANTM izledik. Sevmediğim bir kız, Selena, attıldı ve nedense bu beni mutlu etti. Sonra annem beni BiPAP'a bağladı, yorganımı düzeltti ve babam kasacık sakallarını batararak alnımı öptü ve gözlerimi kapadım.

BiPAP nefes alma kontrolümü elimden aldı, aslında gayet sinir bozucuydu ama iyi yanı her nefes alışlığında guruldayan ve her nefes verişimde hırlayan bir homurtu çakarmasıydı. Benimle aynı anda nefes alıp veren bir ejderha olduğunu düşündüm, sanki yanına kıvrılıp yatmış bir evcil ejderim varmış ve beni çok sevdığı için nefes alıp verişlerini benimkilerle göre ayarlıyormuş gibi. Uykuya dalarken de düşündüğüm şey buydu.

Ertesi sabah geç uyandım. Yataktaki televizyon izledim ve e-millerimi kontrol ettim ve bir süre sonra Peter Van Houten'e nasıl Amsterdam'a gelemediğime dair bir e-mail yazmaya başladım, kimseyle karakterlere dair bilgileri paylaşmayıcağıma annemin hayatı üstüne yemin ettim ki paylaşmak *istemiyyordum* zaten çünkü çok bencil bir insandım ve lütfen Hollandalı Lale Adam'ın gerçek olup olmadığını ve Anna'nın annesinin onunla evlenip evlenmediğini ve bir de Hamster Sisyphos'a ne olduğunu söylemeye miydi?

Dünyanın
Green, t
göz karn
yeteriğ
ki

"Bu ron
bir patla
sonraza"

Goodreads
New
Wall St
At
Ind
USA T
Publis
School L
The Huffin
Booklife
BookPap
Wi
New
Tüm

Ama e-maili göndermedim. Benim için bile acımasız bir yazdı.

Saat üç gibi, Augustus'un okuldan eve döndüğüne dair tahmin yürüterek arkaya bahçeye çıktım ve onu aradım. Telefon çalarken fazla uzamış ve karahindibalarla dolmuş cimler çocukken kendimi daha yükseğe çıkabilmek için iterken olduğum ufk çukuru yabani otlar bürünmüştü. Babamın Toys "R" Us'tan salıncağı getirdiğini ve komşuya birlikte arkaya bahçeye kurduklarını hatırlıyorum. Adam denemek için ilk başta kendisinin binmesi konusunda israr etmişti de lanet salıncağnerede kırıyordu.

Gökyüzü griydi, basıktı ve yağmur yükliydi ama henüz yağmıyordu. Augustus'un sesli mesajını duyunca kapattım ve telefonu yanına, toprağa koyup hasta geçiriceğim tüm gürlerden, birkaç sağlıklı gün uğruna vazgeçebileceğimi düşünerek salıncağa bakmaya devam ettim. Daha kötü olabileceğini; dünyanının dilek gerçekleştirme fabrikası olmadığını; kanserle yaşadığımı, kanserden ölmemiği; beni öldürmeden beni öldürmesine izin vermemem gerektiğini söyleyip durdum ve sonra aptal aptal aptal aptal aptal aptal diye tekrarlayarak, ses anımlından sıyrılna kadar mirıldandım. Augustus aradığında hâlâ mirıldamıyordum.

"Selam," dedim.

"Hazel Grace," dedi.

"Selam," dedim tekrar.

"Ağlıyor musun Hazel Grace?"

"Sayılır?"

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü ben... Amsterdam'a gitmek istiyorum ve Van Houten'in kitap bittikten sonra neler olduğunu söylemesini istiyorum ve yaşadığım hayatı istemiyorum ve ayrıca gökyüzü beni depresyona sokuyor ve burada babamın ben çokukken yaptığı su eski salıncak var."

"Şu gözüşi salıncağını acilen görmem gereklidir," dedi. "Yirmi dakikaya sendeyim."

Arka bahçede oturmaya devam ettim çünkü ağladığında annem gerçekten boğucu ve endişeli oluyordu çünkü sık sık ağlamıyorum ve konuşmak isteyeceğini, ilaçlarımın dozajını ayarlamak isteyip istemediğimi soracağımı biliyordum ve tüm bu konuşmanın düşüncesiyle bile kusacak gibi oluyordum.

Sağlıklı bir babanın sağlıklı bir çocuğu sallamasını, çocuğun *daha yükseğe daha yükseğe* demesini içeren korkunç dokunaklı ve ıslıktır bir anim veya bir başka metaforik yankıya sahip hatırlam filan yoktu. Yalnızca salıncak orada terk edilmiş vaziyette duruyordu, iki minik oturak kararmış ahşap bir kalastan hareketsizce ve hüzünlü bir şekilde sarkıyordu ve dış hatları bir çocuğun gülümsek çizimine benzıyordu.

Arkamda sürgülü cam kapının sesini duydum. Arkamı döndüm. Üstünde hakkı pantolonu ve kısa kollu ekose gömleğiyle gelen Augustus'tu. Kolumla yüzümü sildim ve gülümserdim. "Selam," dedim.

Yanına oturması bir saniyesini aldı, hic de zarif olmayan bir şekilde kıçılıp düşünce yüzünü buluşturdu. "Selam," dedi sonunda. Ona baktum. Yanından arkaya bakmeye bakıyordu. "Anlıyorum," dedi omzuma kolunu atarken. "Gerçekten çok hüzünlü bir salıncakmış."

Başımı omzuna gömdüm. "Geldigin için teşekkürler."

"Benden uzak durmaya çalışmanın sana karşı hislerimi değiştirmeyeceğimi fark ediyorsun, değil mi?" dedi.

"Olabilir?" dedim.

"Beni kendinden kurtarma çabaların hüsrana uğrayacak," dedi.

"Neden? Benden neden hoşlanıyorsun ki? Kendine yeterince şey çektiğim mi?" diye sordum Caroline Mathers'i düşünerek.

Gus cevap vermedi. Parmaklarıyla kolumna yapışarak beni sık sık tuttu. "Şu lanet salıncakla ilgili bir şey yapmamız lazım," dedi. "Problemin yüzde doksanı bu bak, ciddiyim."

Kendime gelince içeri girdik ve dizüstü bilgisayarın yarısı onun (takma) dizinde, yarısı benimkinin üstünde yan yana oturduk. "Sıcakmış," dedim dizüstünün altını kastederek.

"Öyle miymiş?" Gülümsedi. Tamamen Bedava isimli bir eşya dağıtıma sitesini açtı ve birlikte bir ilan hazırladık.

"Başlık?" diye sordu.

"Salıncak Yuva Ariyor," dedim.

"Çok Yalnız Salıncak Sevgi Dolu Bir Yuva Ariyor," dedi.

"Yalnız, Biraz Pedofilik Bir Salıncak Çocuk Poposu Ariyor," dedim.

"Dak
du
"Green,
göz kemi
yemeyeği
ki

Güldü. "İşte bu yüzden."

"Ne?"

"İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Pedofil kelimesinin sıfat versiyonunu yaratın, güzel bir kız denk gelmenin ne kadar küçük bir ihtiyam olduğum farkında misin? Kendin olmakla o kadar mesgulsün ki ne kadar emsalsiz olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

Burnundan derin bir nefes aldım. Dümnyada hiçbir zaman yeteri kadar hava yoktu ama kitlik o anda gerçekten vahimdi.

İlani birlikte hazırladık, yazdıktan sonra birebirimizin cümlelerini düzelttik. Sonunda şöyle bir şeyle karar kıldık:

Çok Yalnız Salıncak Sevgi Dolu Bir Yuva Arıyor

Ti

Goodreads:

New

Wolf S

A

Ind

USA T

Publishi

School C

The Huffin

BookLii

BookP

W

Rev

Tum

Öldükça eski ama sağlam bir salıncak yeni yuvasını arıyor. Çocuğunuz veya çocuklarınızın hataların, böylece günün birinde arkaya bahçeye bakıp tipki benim bu öğleden sonra hissettiğim gibi onlar da duygusallığın acısını hissedebilsinler. Bu çok narin ve geçici bir his, sevgili okuyucu ancak bu salıncakla çocuğunuz/ çocuklarınızın insan hayatının iniş çıkışlarına yavaşça ve güvenli bir şekilde aşına olacak, ayrıca çok önemli bir ders alacak: Kendinizi ne kadar sert iterseniz itin, ne kadar yukarıya çıkarsanız çıkışın, asla sonuna kadar gidemezsiniz.

Salıncak şu an 83. Sokak ve Spring Mill yakınlarında duruyor.

Ardından bir süre televizyona baktık ama izleyeceğim bir şey bulamayınca ben yatak odamda şifyonerin üstünden *Görkemli Izdnapı*’yı aldım ve Augustus Waters salonda bana kitabı okurken öğlen yemeği hazırlayan annem dinledi.

"Annemin cam gözü içeri döndü," diye başladığ Augustus. O okurken uykuya dalar gibi aşık oldum: Önce yavaş yavaş, sonra bir anda.

Bir saat sonra e-maillerimi kontrol edince aralarından seçim yapabileceğimiz salıncık talipleri olduğunu gördüm. En sonunda Daniel Alvarez diye bir adamda karar kıldı, konu başlığında *sadece dışarı çıkışın istiyorum* yazan e-maile, üç çocuğumun video oyunu oynarken çekilmiş bir fotoğrafım eklemiştir. Salıncığı istediği zaman gelip alabileceğini belirten bir e-mail attım.

Augustus onunla Destek Grubu’na gitmek isteyip istemediğini sordu ama Kanser Sahibi Olmak’la geçen yoğun günüm beni gerçekten yorduğu için istemedim. Kanepede yan yana oturuyorduk, sonra Augustus kalkmak için kendisini itti ancak tekrar kanepeye düştü ve yanagımı bir öpüçük kondurdu.

"Augustus!" dedim.

"Arkadaşça," dedi. Kendisini tekrar itti ve bu sefer ayağa kalkabildi, ardından anneme doğru iki adım attı ve "Sizi gördüğümse sevindim," dedi, annem ona sarılmak için kollarını açınca uzanıp annemin yanagını öptü. Ardından bana döndü. "Gördün mü?"

Akşam yemeğinden sonra yattım, BiPAP odamın dışındaki dünyayı boğuyordu.

Salıncığı bir daha hiç görmedim.

Uzun süre, on saat kadar uyudum; muhtemelen yavaş yavaş kendime geldiğimden ve muhtemelen uykuya kanserle savaşışından ve muhtemelen belirli bir kalkma saatı olmayan bir erken olduğumdan. MCC'deki derslerime devam edebilecek kadar güçlü değildim. En sonunda gerçekten kalkmaya karar verdigimde, burumındaki BiPAP borusunu çıkardım, oksijen kaniliinin ucunu takip açtım ve geçen gece yatağımın altına soktuğum dizüstübü çıktırmış.

Lidewij Vliegenthart'tan e-mail gelmişti.

"Bu ror
bir patlı
sonsuzlu"

Sevgili Hazel,

Cinler'den 4 Mayıs itibarıyla Augustus Waters ve annenle birlikte ziyaretimize geleceğine dair haber aldım. Bir hafta kalmış sadece! Peter'la bu habere çok sevindik ve seninle tanışmak için can atıyoruz. Kalacağınız otel Filosoof, Peter'in evinden bir sokak ötede. *Jet lag'* den kurtulabilmeniz için size bir gün tanımadız lazımlı, değil mi? Eğer uygunsa, sizinle Peter'in evinde 5 Mayıs sabahı, saat on civarında kahve içmek ve kitabına dair sorularını cevaplaması için buluşabiliriz. Belki ardından bir müze veya Anne Frank Evi'ni gezerez, ne dersin?

Sevgilerimle,

Lidewij Vliegenthart

Bay Peter Van Houten'in Başasistanı

T
Goodreadi
New
Wall S
A
Ind
USA Ti
Publis
School L
The Huffin
BookKits
BookPay
Wi

New
Tüm

"Anne," dedim. Yanıt vermedi. "ANNE!" dedim. Ses yoktu. Tekrar, daha yüksek sesle, "ANNE!" diye bağırdım.

Koltuk altına sıkıştırıldığı lif lif olmuş pembe bir havluya, üstünden sular damlayarak ve hafif bir panikle koşup, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok. Kusura bakma, banyoda olduğunu bilmiyorum," dedim.

"Banyodaydım," dedi. "Sadece..." Gözlerini kapadı. "Sadece beş saniyeliğine duş alayım demiştim. Kusura bakma. Ne oldu?"

"Cinler'i arayıp gezinin iptal olduğunu söylemiş misin? Demin Peter Van Houten'in asistanından e-mail geldi. Oraya gideceğimizi sanıyor."

Annen dudaklarını büzüp gözlerini kısarak bana baktı.

"Ne?" dedim.

"Baban gelene kadar söylememem lazım aslında."

"Ne?" dedim tekrar.

"Gezi iptal olmadı," dedi sonunda. "Geçen gece Doktor Maria aradı ve bizi ikna edecek delillerle hayalini yaşamam için..."

"ANNE, SENİ ÇOK SEVİYORUM!" diye haykırdım, sarılabilmem için yatağa geldi.

Okulda olduğunu bildiğimden Augustus'a mesaj attım:

Mayısın içinde boş musun? :-)

Anında cevap verdi.

Her şey yoluna giriyor.

“Dü
de“Green, i
göz kam
yetenekli
ki“Bu ror
bir patte
sonuzca”

T
Goodread
New
Wall S
A
Ind
USA T
Publis
School L
The Huffin
Bookli
BookPaj
Wi

Nov

Tüm

Bir haftacık daha hayatı kabulürlsem Anna'nın annesinin ve Hollandalı Lale Adam'ın yazılmamış sırlarını öğrenebilecektim. Göğsüme ve üstündeki bluza baktım.
“Kendinize hâkim olun,” diye fisildadım cigerlerime.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Amsterdam'a gitmeden bir gün önce, Augustus'la tanışmadan bu yana ilk kez Destek Grubu'na gittim. Isa'nın Kelimenin Gerçek Anlamıyla Kalbi'ndeki karakterler biraz değişmişti. Uzun süredir gücü kuvveti yerinde olan, apandis kanseri atlatmış Lida'nın diğerlerine dair beni bilgilendirebileceği kadar erken bir saatte gelmiştim, masaya dayanmış, marketten alınmış çikolatalı kurabiyeleri yiyyordum.

On iki yaşındaki lösemi hastası Michael ölmüştü. Sonuna kadar savaştı, dedi Lida, sanki savaşmanın başka yolu varmış gibi. Diğer herkes hâlâ oradaydı. Ken radyoterapiden sonra KBY'ydı. Lucas'ınki nüksetmişti ve Lida bunu, sanki alkülü bırakmış bir alkolik tekrar içmeye başlamış gibi üzünlü bir gülümseme ve ufak bir omuz silkişle dile getirmiştir.

Sevimli ve balıketli bir kız masanın oraya gelip Lida'ya selam verdi, sonra bana kendisini Susan olarak tanıttı. Ne hastalığı

olduğunu bilmiyordum ama burnunun kenarından başlayıp yanından dudağını kadar inen bir yarısı vardı. Yaranın üstüne makaj yaptı fakat bu sadece yarayı vurgulamaya yaramadı. Ayakta durmaktan nefes nefese kaldığını hissettim için. "Biraz oturacağım," dedim, tam o sırada asansörün kapısı açıldı ve Isaac ile annesi dışarı çıktı. Isaac güneş gözlüğünü takıyordu, bir eliyle annesinin kolunu kavramıştı, öteki eliyle baston tutuyordu.

"Destek Grubu Hazel, Monica değil," dedim yeterince yanına yaklaşınca, gülümsemi ve "Selam, Hazel. Nasilsin?" diye sordu.

"İyiim. Sen kör olduktan sonra inanılmaz güzelleştim."

"Eminim öyledir," dedi. Annesi onu bir sandalyenin yanına kadar götürdü, almadan öptü ve asansöre doğru ayaklarını sürüterek uzaklaştı. Isaac etrafı yokladıktan sonra oturdu. Ben de yanındaki sandalyeye geçtim. "Nasıl gidiyor?"

"Idare eder. Eve dönmek iyi oldu işte. Gus yoğun bakıma alındığını söylemişti."

"Evet," dedim.

"Fena," dedi.

"Çok daha iyiim," dedim. "Yarın Gus'la Amsterdam'a gidiyoruz."

"Biliyorum. Hayatına dair her şeyi biliyorum çünkü Gus Başka Bir Şeyden Bahsetmez Oldu."

Gülümsemidim. Patrick boğazını temizleyip, "Hepimiz yerlerimize gelebilir miyiz?" dedi. Gözleri bana takıldı. "Hazel! Seni gördüğümে çok sevindim!"

Dü
"Greem,
gör kam
yelenegi
K
"Bu ror
bir patlı
sonsuzca"

Goodread
New
Wall S
A
Ind
USA T
Publis
School I
The Hufflin
Bookli:
BookPa
W
Nev
Tüm

Herkes yerine geçtikten sonra Patrick tekrar testisizliğinden bahsetmeye başladı ve Destek Grubu rutinine gömüldüm: Isaac'le iç geçirerek iletişimler, orada bulunan ve bulunmayan herkes için üzülmeler, nefes nefese kalışma ve çektigim acıya odaklanarak sohbetten uzaklaşmalar... Dünya benim tam katılım olmadan da devam ediyordu doğal olarak ve ancak birisi ismimi söyleyince dalip gittiğim yerden geri döndüm.

Güçlü Lida'ydı. Remisyon dönemindeki Lida. Sarışın, sağılık, kuvvetli Lida. Lisenin yüzme takımında yüzen Lida. Sadece apandisi eksik olan ve ismimi söyleyen Lida, "Hazel benim için büyük bir ilham kaynağı, gerçekten öyle," dedi. "Mücadele etmeye devam ediyor, her sabah kalkıyor ve şikayet etmeden savaşıyor. Çok güçlü. Benden çok daha güçlü. Keşke ondaki güç bende de olsa."

"Hazel?" dedi Patrick. "Bu sana ne hissettiriyor?"

Omzumu silkip Lida'ya baktım. "Senin remisyonunu alabilesem gücümü seve seve sana veririm." Cümle ağzından çıktığında anda pişman oldum.

"Lida böyle demek istemiyordu bence," dedi Patrick. "Bence kendisi..." Ama artık dinlemiyordum.

Yaşayanlar için dualar edildikten ve ölenlerin isimleri tekrarlandıktan sonra (ki Michael'in ismi sona eklenmişti) el ele tutuşarak, "Bugün hayatımızı en iyi şekilde yaşayacağız!" dedik.

Lida anında yanında bitip bir yandan özür dileyip bir yandan açıklama yapmaya girişti. "Yo, sorun değil," diyerek onu geçişirdikten sonra Isaac'e döndüm. "Yukarı beraber çıkalım mı?"

Kolumna girdi ve basamaklardan kurtulmamı sağlayan bir bahane bulduğum için büyük bir minnettarlıkla asansöre yürüdüm. Neredeyse asansöre varmıştık ki Kelimenin Gerçek Anlamıyla Kalp'in köşesinde dikilen annesini gördüm. "Ben geldim," dedi Isaac'e. Isaac benim kolumnadan çıkış annesinkine girerken, "Bizimle gelmek ister misin?" diye sordu.

"Olur," dedim. Onun için üzüldüyordum. İnsanların bana üzülmesinden nefret etsem de ona karşı böyle hissetmekten kendimi alamyordum.

Isaac havalı bir özel okulun yanındaki Meridian Hills'te, küçük bir çiftlik evinde yaşıyordu. Annesi mutfağa gidip akşam yemeği hazırlarken biz de salonda oturduk, sonra Isaac bana oyun oynamak isteyip istemediğini sordu.

"Olur," dedim. Kumandayı uzatmamı istedİ. Kumandayı aldıktan sonra televizyonu ve ona bağlı bilgisayarı açtı. Televizyon ekranı hâlâ karanlıktı ama birkaç saniye sonra ekrandan derin bir ses duyuldu.

"Hile," dedi ses. "Bir kişi mi iki kişi mi?"

"İki," dedi Isaac. "Duraklat." Bana döndü. "Gus'la sürekli bu oyunu oynamıyoruz ama beni deli ediyor çünkü oyunda intihara meyilli şeyle yapıyor. Sivilleri kurtarmaya filan kafayı takmışanyak gibi."

"Öyle," dedim kırılan kupalar gecesini hatırlayarak.

"Devam et," dedi Isaac.

"Birinci oyuncu, kendini tanıt."

"Bu, birinci oyuncunun seksiz sesi," dedi Isaac.

"İkinci oyuncu, kendini tanıt."

"Ben de ikinci oyuncu oluyorum sanırım."

Başçavuş Max Mayhem ve Er Jasper Jacks yaklaşık on üç metrekarelik boş ve karanlık bir odada uyuyor.

Isaac sanki ona konuşmam filan gerekiyormuş gibi televizyonu gösterdi. "Şey," dedim. "İşık düğmesi var mı?"

"Hayır."

"Kapı var mı?"

Er Jacks kapıyı buluyor. Kapı kilitli.

Isaac araya girdi. "Kapı çerçevesinin üstünde bir anahtar var."

Evet, var.

"Mayhem kapıyı açıyor."

Hâlâ zifirî karanlık.

"Bıçağı çıkarıyorum," dedi Isaac.

"Bıçağı çıkarıyorum," diye ekledim.

Isaac'ın erkek kardeşi olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk mutfaktan koşarak geldi. Aşağı yukarı on yaşındaydı, incecikti, fazla enerjikti ve salon boyunca ziplaya ziplaya koştuktan sonra Isaac'ın sesini gayet iyi taklit ederek, "KENDİMİ ÖLDÜRÜYORUM," diye haykırdı.

Başçavuş Mayhem bıçağı boğazına dayıyor. Devam etmek istediginden...

"Hayır," dedi Isaac. "Duraklat. Graham, oraya gelip seni dövmeyeyim." Graham hınzır hınzır güldü ve sekerek kordinde kayboldu.

Mayhem ve Jacks olarak Isaac'le mağarada el yordamıyla ilerledik ve en sonunda bir adama çarpıp bize Ukrayna'da bulunan, yaklaşık bir kilometre uzunluğundaki bir yer altı mağara hapsehanesinde olduğumuzu söylettikten sonra onu açaklıtık. Yola devam ederken ses efektleri -gürültü gürültü bir yer altı su kaynağı, İngiliz aksanıyla Ukraynaca konuşan sesler- bizi mağaradan dışarı çıkardı ama oyunda görülecek hiçbir şey yoktu. Bir saat kadar oynadıkten sonra, "Tanrıım, yardım et. Yardım et, Tanrıım," diye çaresizce yalvaran bir mahkûmın haykırışlarını işittiğim.

"Duraklat," dedi Isaac. "Gus tam bu noktada o adamı bulmamız gerektiğini söyleyip duruyor oysa bunu yaparsan oyunu kazanamıyorsun ve mahkumu gerçekten kurtarmamın tek yolu oyunu kazanmak."

"Evet, video oyunlarını fazla ciddiye alıyor," dedim. "Metatforlara kendisini biraz fazla kaptırılmış halde."

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Isaac.

"Tabii ki hoşlanıyorum. Harika biri."

"Ama bir ilişki kurmak istemiyorsun, öyle mi?"

Omzumu silktim. "Durum biraz karışık aslında."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Başa çıkamayacağı bir durum yaratmak istemiyorsun. Seni Monicalaştırmamasını istemiyorsun," dedi.

"Gibi gibi," dedim. Ama olay bu değildi. Asıl olay benim onu Isaaclaştırmak istemememde yatıyordu. "Monica'ya hak vermem gerek," dedim. "Ona yaptığı şeyle hiç hoş değildi."

"*Benim* ona yaptığım şey mi?" diye sordu kendini savunarak.
"Gidip kör olman filan."
"Ama bu benim hatam değil ki," dedi Isaac.
"Senin *hatan* olduğunu söylemiyorum. Hoş değildi diyorum."

Dü
du

"Green,
göz kari
yeteneğ
k

"Bu ro
bir pati
sonsuzca

J
Goodread
New
Wall S
A
Inc
USA T
Publis
School I
The Huffin
Bookli
BookPa
W
Nev
Tim

ONUNCU BÖLÜM

"Green,
göz kari
yetermez
k"

"Bu ro
bir pati
sonsuzca"

T
Goodread
New
Wall S
A
Inc
USA 1
Publis
School I
The Huffin
Bookli
BookPa
W

Nes

Tüm

Yanimiza sadece tek bir bavul alabiliyorduk. Ben bavul taşıyamadığım için annem iki bavulu kendi başına taşıyamayacağın konusunda ısrar etti ama sonunda bir milyon yıl önce bizimkilere evlilik hediyesi olarak gelen siyah bavula eşyaları siğdirmaya çalıştık. Egzotik yerlerde ömrünü geçirmesi gereken bu bavul, babamın sık sık gittiği Morris Property'nin Dayton'daki ofisi ile evimiz arasında gidip gelir olmuştu.

Bavulun yarısından biraz fazlasının bana ayrılması gerektiği konusunda annemle tartışmaya girdim çünkü ben ve kanserim olmasa Amsterdam'a gitmeliydim. Annem de benim iki katım olduğunu, ayrıca iffetini koruyabilmek adına daha fazla kumaşa ihtiyaç duyduğum için bavulun en az üçte ikisini kaplamaya hakkı olduğunu öne sürerek bana karşı geldi.

Sonunda ikimiz de kaybettik. Hadi geçmiş olsun.

Uçağımız oğlenu kadar kalkmayacaktı ama annem beni beş buçukta uyanındırıp işığı açtıktan sonra, "AMSTERDAM!" diye bağırarak ayaga dökülmemi uygun buldu. Tüm sabah etrafı kosturarak uluslararası priz adaptörlerini yanımıza alduğumuzdan emin oldum, oksijen tüplerinin sayısını ve hepsinin dolu olup olmadığını dördüncü kez filan kontrol etti. Ben de bu esnada yataktan yuvarlanarak çıktıım ve Amsterdam'a Yolculuk Giysim'i giydim (kot pantolon, pembe bir bluz ve uçağın soğuk olma ihtiyaline karşı siyah bir hırka).

On dokuzuncu yılında yaşayan ve tüm gününü tarlalarda geçirmediğim önce güç toplaması gereken bir Rus köylüsü olmuştu. Gerekçeyle şafaktan önce yemek yemeye ahlaken karşı çırşam da eşyalar altı çeyrek gece arabaya yüklendiği için annem babamla kahvaltı yapmamız konusunda ısrarcı oldu. Bizimkiler çok sevdikleri yumurtalı McMuffin'lerin ev yapımı versiyonlarını keyifle yerken biraz yumurta yutmaya çalıştım.

"Kahvaltlıklar neden kahvaltlık?" diye sordum. "Yani neden kahvaltida köri yemiyoruz?"

"Hazel, yemeğini ye."

"Ama neden?" diye ısrar ettim. "Yani ben çok ciddiyim. Yağda yumurta nasıl oldu da sadece kahvaltıya mahsus bir şey haline geldi? Sandviçe salam koyduğun zaman kimse delirmiyyor. Ama sandvicine yumurta koysarsan yediğin şey pat diye kahvaltlık sandviç oluyor."

Babam ağızı doluyken cevap verdi. "Döndüğünde akşam yemeğinde kahvaltı yaparız. Olur mu?"

"Akşam yemeğinde kahvaltı filan istemiyorum," diye karşılık verdim neredeyse dokunmadığım tabağını üstüne çatal ile bıçağı bırakırken. "Yağda yumurta içeren bir yemeğin akşam vaktinde yendiğinde bile kahvaltı olarak adlandırılmasına sebeb olan saçma yapıya saplanıp kalmadan, akşam yemeğinde yağda yumurta yemek istiyorum."

"Bu dünyada neler için savaş vereceğini seçmek zorundasın, Hazel," dedi annem. "Eğer savunmak istediği mesele buyusa arkanda dururuz."

Babam, "Oldukça arkanda," diye ekleyince annem güldü.

Her neyse, saçma olduğunu biliyordum ama bir şekilde yağda yumurtalara üzüliyordum.

Yemek bittiğinden sonra babam bulaşıkları yıkadı ve bizi arabaya kadar geçirdi. Tabii ki ağlamaya başladı ve ıslak, kirli sakallı suratıyla yanağımı öptü. Burnunu elmacık kemiğime gömüp, "Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. (Neyimle, diye düşündüm.)

"Teşekkürler, baba."

"Birkaç güne görüşürüz, tamam mı tatlım? Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, baba." Gülümserdim. "Hem sadece üç gün yokuz."

Garaj yolundan geri geri çıkarken ona el sallayıp durdum. O da bir yandan ağlayıp bir yandan el sallıyordu. Beni bir daha hiç göremeyeceğini düşünüyor olabileceği aklıma geldi ki muhtemelen işe gittiği her günün sabahında da hep aynı şeyi düşünüyordu... Çok fena bir şey olmamıştı.

Annemle Augustus'un evine gittik, vardığımızda dinlenmem için arabada kalmamı istedim ama ben yine de onuna kapuya kadar gittim. Eve yaklaşırken içerde birinin bağırdığını duydum. İlk başta Gür olduğunu anlayamadım çünkü sesin her zamanki derin ses tonuyla uzaktan yakından ilgisi yoktu ama sonra gerçekten de onun sesinin bambaşka bir hali, "ÇÜNKÜ BU BENİM HAYATIM, ANNE, BANA AİT," diye bağırdı. Annem hızla omzumu tutup beni arabaya doğru döndürdü, hızlı hızlı yürümeye başlayınca, "Anne, ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kulak misafiri olmayalım, Hazel," dedi.

Arabayı döndükten sonra Augustus'a mesaj atıp dışarıda olduğumuzu, hazır olduğunda gelebileceğini yazdım.

Bir süre eve baktık. Evlerin tuhaf yanı hayatlarımızın yük kısmı içlerinde geçmesine rağmen dışarıdan sanki hiçbir zaman hiçbir şey olmuyormuş gibi görünmesi. Mimarının tüm amacının bu olup olmadığını merak ettim.

"Eh," dedi annem bir süre sonra, "biraz erken geldik sanırım."

"Âdetâ beş buçukta kalkmama gerek yokmuşçasına," dedim. Annem önlüümüzdeki konsola uzanıp kahve bardağını eline aldı ve kahvesini yudumladı. Telefonum titredi. Augustus'tan mesaj gelmişti.

Ne giyeceğime BİR TÜRLÜ karar veremiyorum. Polo yaka mı gömlek mi?

Yanıt verdim:

Gömlek.

Otuz saniye sonra ön kapı açıldı ve tekerlekli bir çanta ile gümüşeyen bir Augustus ortaya çıktı. Üstü gök mavisi gömleğini pantolonunun içine soksutmuştu. Dudaklarından bir Camel Light sarkıyordu. Annem onu karşılaşmak için arabadan indi. Augustus kısa bir anlığına sigarayı ağızından çıkardı ve alışık olduğum o kendinden emin ses tonıyla, "Sizi görmek her zamanki gibi bir zevk," dedi.

Annem bagajı açına kadar dikiz aynasından onları seyrettim. Birkaç saniye sonra Augustus arkamda kapıyı açarak tek bacaklı arabanın arka koltuğuna geçme denilen o zor işe girdi.

"Önde gitmek ister misin?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," dedi. "Ve selam, Hazel Grace."

"Selam," dedim. "Ve peki."

"Peki," dedi.

"Peki," dedim.

Annem arabaya binip kapıyı kapattı. "Bir sonraki duragu, Amsterdan."

Ki bu pek doğru değildi. Bir sonraki duramızın havalimanının parkıydı, sonra bir otobüs bizi terminale götürdü, sonra üstü açık elektrikli bir araba bizi güvenliğin önüne bıraktı. Sıranın başında duran güvenlikçı çantalarımızda nasıl patlayıcıların, silahların veya yüz mililtreden fazla sıvıların bulunması gerektiğine dair bir şeyler haykırıyordu ki Augustus'a dönüp, "Gözlem: Sıra beklemek bir işkence türü," dedim, "Gerçekten," dedi.

Elle üstümü aramalarından, metal dedektöründen çekçek veya oksijen tüpü veya burnumdaki plastik kantil olmadan, yürüyerek geçmeyi tercih ettim. X-ray cihazından geçerek ayılarından beri ilk kez okşionsız adım atmış olsuyordum ve böyle engelsiz yürümek, Rubicon'u geçmek, makinenin sessiz kalarak -her ne kadar kısa bir anlıgına da olsa- mekanikleşmemiş bir canlı olduğumu kabullenmesi muhteşem bir hısti.

Çocukken içine kitabı koyduğum ve her yere taşıdığım çok ağır bir sırt çantası vardı ve uzun süre sırt çantasıyla dolaşırsam, çantanı çıkarttığında sanki havada süzülüyormuşum gibi hisseterdim. Bundan başka şekilde açıklayabilmem pek mümkün olmayan bir bedensel egemenlik hissettim işte.

Yaklaşık on saniye sonra cigerlerim, alacakaranlıkta kapanan çiçekler gibi büzüşmüş hissi vermeye başladı. Makineyi geçtikten hemen sonra gri bir sıraya oturup soluklanmaya başladım, hırıl hırıl öksürüğümüz ve kanülü yerine takana kadar oldukça sefıl haldeydim.

Sonrasında bile canım yandı. Açılarında hep oradaydı, beni içime doğru çekiyor, hissedilmeyi talep ediyordu. Sanki ancak dışında devam eden dünyada bir şey aniden onunla ilgilenmemi veya yorum yapmamı bekliyormuş gibi olduğunda acıdan uyanabiliyormuşum gibi hissediyordum. Annem endişeyle bana bakıyordu. Bir şey söylemişti. Ne söylemişti? Sonra hatırladım. Bir sorun olup olmadığını sormuştı.

"Bir şey yok," dedim.

"Amsterdam!" diye bağırdı hafifçe.

Gülümsemdim. "Amsterdam," diye karşılık verdim. Uzun bir ayağa kaldırıldı.

Uçuş saatimizden bir saat önce havalimanının kalkış kapısına gittik. "Bayan Lancaster, inanılmaz derecede dakik bir insansınız," dedi Augustus çoğu boş koltuklar dolu alanda yanına otururken.

"Teknik açıdan pek mesgul olmamam da işe yarıyor tabii," dedi annem.

"Öldükça meşgulsün," dedim ama annemin esas işinin bennie ile ilgili olduğu da dikkatinden kaçmamıştı. Ayrıca babamla evli olmak gibi bir iş de vardı –babam bankacılık ve tesisatçı çağrıma ve yemek yapma, yani aslında genel olarak Morris Property'de çalışmak dışındaki herhangi bir işi gerçekleştirmeye konusunda hiçbir fikre sahip değildi– ama annemin işi esas olarak bendim. Onun asıl yaşama amacı ile benim asıl yaşama amacım korkunç derecede iç içe geçmişti.

Kapının etrafındaki koltuklar dolmaya başladığı sırada Augustus, "Kalkmadan önce bir hamburger alacağım. Size de bir şeyler getireyim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, "ama kahvaltısız sosyal eğilimlere kapılmayı reddedersen müteşekkir olurum."

Bana bakıp başını yana eğdi, kafası karışmıştı. "Hazel yağıda yumurtanın gettolaşmasıyla ilgili sorunlar yaşamaya başladı," dedi annem.

"Yağda yumurtanın temel olarak sabah saatleriyle bağıdaşırılmasını körlemesine kabul ederek hayatımıza devam ediyor olmamız bana utanç verici geliyor."

"Bu konuda konuşmaya devam etmek istiyorum," dedi Augustus. "Ama açıktan ölüyorum. Hemen dönerim."

Augustus yirmi dakika sonra hâlâ ortalıkta görünmediği için anneme bir sorun olmuş olamayacağını sordum ve bâşını korkunç dergisinden bir anlığına kaldırıp, "Tuvalete filan gitmişir muhtemelen," dedi.

Bir görevli gelip oksijen tüpünü havayolu şirketinin sağladığı türde değiştirdi. Herkes bizi izlerken kadının önumde eğilmesinden utandığım için Augustus'a mesaj attım.

Cevap vermedi. Annemin umurunda değilmiş gibi görünüyordu ama aklından Amsterdam gezisini mahvedecek türden çeşit çeşit olay geçiyordu (tutuklanma, yaralanma, sinir krizi) ve dakikalar akip giderken göğsümde kanserle alakasız bir sorun varmış gibi hissediyordum.

Bankonun arkasındaki kadın, yardıma ihtiyacı olan insanları önceden uçağa almaya başlayacaklarını söylediğim anda kapı civarında bekleyen istisnásız herkes dönüp bana bakarken, Augustus'un omzuna astığı çantası ve bir elinde McDonald's kese kâğıdıyla bize doğru topallayarak geldiğini gördüm.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Sira inanılmaz uzundu, kusura bakma," dedi kalkmam için elini uzatarak. Elini tuttum ve uçağa önceden binmek üzere kapuya kadar yan yana yürüdük.

Herkesin bizi seyrettigini hissedebiliyordum, ne gibi bir hastalığımızın olduğunu, bizi öldürüp öldürmeyeceğini, annemin ne kadar cesur olduğunu filan düşünüyor, merak ediyorlardı. Kimi zaman kansere yakalanmanın en kötü yan buydu işte: Uzlaşma kabul etmeyecek derecede ötekileyik ve bunun en bariz olduğu an, üçümüzün boş uçak boyunca yürümesi, hostesin başına anlayışla egerek bizi yönlendirmesi ve en arkadaki sıraya götürmesiydi. Üç kişilik sıranın ortasındaydım, Augustus cam kenarında, annem koridor tarafındaydı. Annem beni sıkıştırılmış gibi hissettiğim için tabii ki Augustus'a doğru kaydım. Uçağın kanadının arkasındaydık. Augustus çantasını açıp burgeri çıkarttı.

"Yumurtalarla ilgili olay şu..." dedi. "Kahvaltılaşma olayı yağda yumurtaya belli bir kutsallık katıyor, tamam mı? İstediğin zaman, istedigin saatte pastırmalı veya cedar peyniri bir şeyler yiyebilirsın, *taco*'dan tut kahvaltılık sandviçlere veya kızartılmış peynirlere kadar ama yağda yumurta... önemli."

"Çok saçma," dedim. Artık insanlar yavaş yavaş uçağa binmeye başlamıştı. Onlara bilmek istemediğim için kafamı çevirdim ve kafamı çevirmek, Augustus'a bilmek anlamına geliyordu.

"Söylediğim şey şu sadece, yağda yumurta gettolatılmış olabilir ama aynı zamanda özel. Özel bir yere ve zamana sahip, tıpkı kilise gibi."

"O kadar yanılıyorsun ki," dedim. "Sizinkilerin kır lentlerine işlenmiş duygulu cümlelere kaniyorsun. Nadir bulunan ve narin bir şeyin güzel olmasının sebebinin nadir bulunması

ve narin olmasının olduğunu iddia ediyorsun. Ama bu bir yalan
ve bunu sen de gayet iyi biliyorsun."

"Teschelli etmesi çok zor bir insansın," dedi Augustus.

"Basit teselliler teselli etmiyor," dedim. "Sen de bir zamanlar
narin ve nadir bulunan bir çiçektin. Hatırlasana."

Bir saniyeligine hiçbir şey söylemedi. "Çenemi nasıl kapa-
tacağımı çok iyi biliyorsun, Hazel Grace."

"Senin çeneni kapatabilmek benim için bir onur," diye
karşılık verdim.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan önce bana, "Kapının orada
beklemekten kaçtım için kusura bakma," dedi. "McDonald's
sırası o kadar uzun değildi. Ben sadece... orada herkes bize
bakarken filan oturmak istedim."

"Genel olarak bana bakıyorlardı," dedim. Gus'a bakıp hasta
olduğunu anlamaz mümkün değildi ama ben hastalığımı
yanında taşıyordum ve evden pek çıkmamamın sebeplerinden
biri de buydu. "Meşhur karizma Augustus Waters, oksijen tüplü
bir kızın yanında oturmaktan utanıyor."

"Utanıyorum," dedi. "Bazen beni sınırlendiriyorlar o
kadar. Ve bugün sınırlenmek istemiyorum." Hemen ardından
cebine uzanıp sigara paketini açtı.

Dokuz saniye sonra sarışın bir hostes hızla yanımızda bitti.
"Bu uçağa sigara içemezsiniz. Aslında hiçbir uçakta içemez-
siniz," dedi.

"Ben sigara kullanıyorum," diye açıklama yaptı Augustus,
konuşurken sigarası dudaklarının arasında oynayıp duruyordu.

"Ama..."

"Bu ro
bir pati
sonsuzca"

Goodread
Ann
Wall E
In
USA 1
Public
School
The Huffin
Bookli
BookPa
W
Ner
Tun

"Bu bir metafor," diye açıklamaya girdim. "Öldürücü şeyi
dudaklarının arasına koyuyor ama ona öldürme gücü vermiyor."
Hostesin sersemliği sadece bir saniye sürdü. "Bu metafor
bu uçaşa yasak," dedi. Guslarıyla onaylayıp sigarayı tekrar
pakete koydu.

En sonunda piste doğru yol alındı ve pilot, kabin görevlileri, kalkış
hazırlanın, dedi ve muazzam jet motorları kürekerek çalıştı
ve hızlanmaya başladı. "Senin kullandığın arabada oturmak
böyle hissettiriyor işte," dedim, gülmüşsedim ama çene kaslarını
sikiştığı görünce, "İyi misin?" diye sordum.

Gittikçe hızlanıyordu, bir anda Gus fal taşı gibi açılmış
gözleriyle etrafı bakarken koltuğun kolçığını yakaladı, elimi
onunkinin üstüne koyup, "İyi misin?" dedim. Ağzını açmadı,
bana kocaman gözleriyle baktı sadece. "Uçmaktan korkuyor
musun?"

"Bir dakika sonra söyleyeceğim," dedi. Uçağın burnu kalktı
ve havalandı. Gezegen altımızda küçülürken Gus camdan di-
şarıyı seyrediyordu, sonra yumruğunu sıkmayı bıraktı. Kısa
bir an bana bakıp tekrar pencereye döndü. "Uçuyoruz," dedi
açıklama yapar gibi.

"Daha önce uçmadın mı?"

Başını salladı. "BAK!" diye bağırdı pencereyi işaret edip.

"Evet," dedim. "Evet, görüyorum. Sanki uçaktaymış gibi."

"INSANLIK TARİHİNDE HİÇBİR ŞEY HİÇBİR ZAMAN
BÖYLE GÖRÜNMEDİ." Coşkusunu o kadar tathidi ki. Uzunıp
yanağını öpmekten kendimi alıkoyamadım.

"Haberin olsun diye söyleyorum, tam burada oturuyorum," dedi annem. "Yanındayım. Annen. Sen küçük bebekken ilk adımlarını attığın sırada elini tutan kadın."

"Arkadaşça," diye açıklama yaptım ve dönüp onu da yanından öptüm.

"Bana çok arkadaşçamış gibi geldi," dedi Augustus sadece benim duyabileceğim bir sesle. Büyükk Jestlerin Metatforlara Meyilli Augustus'undan ortaya şaşkınlı, heyecanlı ve masum Gus çıkıştı zaman kelimenin gerçek anlamıyla ona karşı koyamıyordum.

Detroit'e yaptığımız kısa uçuştan sonra uçaktan indiğimizde küçük, elektrikli bir araba bizi karşıladı ve Amsterdam uçuşumun kapısına götürdü. Bu uçaktaki her koltuğun arkasında televizyon ekranı vardı, bulutların üstüne çıktıığımızda Augustus'la kendi ekranlarımızdan aynı anda aynı romantik komedi filmini seyredebilmek için zaman ayarlaması yapmaya çalıştık. Fakat oynatma düğmesine mükemmel bir zamanlamamıyla basmamızla rağmen onun filmi hep benimkinden birkaç saniye önce başladığı için her komik sahnede ben esprinin ne olduğunu henüz duymaya başlamışken o kahkahalara boğuluyordu.

Annemin, uçuşun son birkaç saatinde uyumamız konusunda büyük planları vardı, böylece sabah sekizde indiğimizde hayatı iliklerine kadar sömürebilmemiz filan için kendimizi şehrin sokaklarına vuracaktık. Bu yüzden film bittikten sonra hepimiz uyku hapi aldık. Annem saniyeler içinde bayıldı ama Augustus'la

ikimiz bir süre daha pencereden dışarıyı seyrettik. Bulutsuz bir gündü ve güneşin batışı göremesek de gökyüzünün buna nasıl karşılık verdığını izleyebiliyorduk.

"Tanrıım, çok güzel," dedim daha çok kendi kendime.

"Doğan güneş sönümekte olan gözlerini alıyordu," dedi, Görkemli Izdirap'tan alıntı yaparak.

"Ama güneş doğmuyor ki," dedim.

"Bir yerlerde doğuyor," diye karşılık verdi, hemen ardından ekledi: "Gözlem: Bir süreliğine dünyanın çevresinde gündoğumu kovalayabilecek kadar hızlı bir uçakla uçmak muhteşem olurdu."

"Ayrıca daha uzun yaşırdım." Yan yan bana baktı, "Görecekten filan işte." Hâlâ kafası karışık görünüyordu. "Olduğumuz yerde durmaya nazaran hızlı hareket ettiğimizde daha yavaş yaşıyoruz. Yani şu anda bizim için zaman yerdeki insanlara göre daha yavaş akıyor."

"Üniversiteli hatunlar," dedi. "Çok zeki oluyorlar."

Gözlerimi devirdim. (Gerçek) diziyle benimkine vurdu, ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Uykun geldi mi?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," diye yanıt verdi.

"Evet," dedim. "Benim de gelmedi." Uyku hapları ve narkotik ilaçlar beni, normal insanları etkilediği gibi etkilemiyordu.

"Bir film daha izleyelim mi?" diye sordu. "Hazel Dönemin'den bir Portman filmi var."

"Senin seyretmedigin bir şey olsun."

En sonunda 300 Sparta'yı izledik: Sparta'yı, yaklaşık bir milyar kişilik işgalci Pers ordusundan koruyan 300 Spartaliya dair bir savaş filimiymi. Augustus'un filmi yine benimkinden önce başladı ve ne zaman birileri feci sekillerde olsa "Çaat!" veya "Mortol!" demesini bir süre dinledikten sonra kolçağın üstünden uzanıp başımı onzunga koydum, böylece onun ekranına bakabildim ve filmi gerçeken birlikte izleyebildik.

300 Sparta'da oldukça geniş bir üstü çıplak, bol bol yağlanmış, dalyan gibi genç koleksiyonu sergilediği için gözlerle hitap etmediği söylenemezdi ama büyük kısmı pek etkileyici olmayan kılıç kullanma sahnelerinden oluşuyordu. Perslerin ve Spartalıların bedenleri üst üste yiğiliyor ve ben neden Perslerin bu kadar şeytani ya da Spartalıların bu kadar muhtemelen olduğunu bir türlü anlayamıyorum. *Görkemli Izdirap*'tan alıntı yapmam gerekirse, "Çağdaşlık –belki hayatları dışında–, kimsenin herhangi bir değere sahip bir şey kaybetmediği türde savaşlar yapılması konusunda uzmanlaşmıştır." Bu dövüşen titanlarda durum aynıydı.

Filmin sonuna doğru neredeyse herkes ölmüştü ve Spartalıların cesetlerden bir duvar örnek için bedenleri üst üste yiğdiği delice bir sahne vardı. Ölüler, Persler ile Sparta'ya giden yol arasında devasa bir barikat halini almıştı. Vahşeti biraz yersiz bulduğum için bir saniyelikçe başımı çevirip Augustus'a, "Kaç kişi ölmüştür sence?" diye sordum.

Beni geçirirircesine elini salladı. "Şısst. Şısst. Muhteşem bir hale geldi."

Persler saldırırken ölüm duvarına tırmanmak zorunda kaldılar ve Spartalılar ceset dağının zirvesini tutmayı başardılar

ve giderek daha fazla ceset yiğildiği için şehit duvarı gittikçe yükseldi ve buna bağlı olarak tırmanılması zorlaştı ve herkes kılıçlarını savurdu/oklarını fırlattı ve Ölüm Dağı'ndan aşağı kan nehirleri aktı, filan falan.

Vahşetten biraz uzaklaşabilmek için omzundan bir an kafamı kaldırıp Augustus'un filmi seyretmesini izledim. O şapsal gülümsemesini yüzünden silemiyordu. Dağ, Perslerin ve Spartalıların cesetleriyle yükseldiği sırada gözlerimi kışkırttı kendi ekrana baktım. Persler en sonunda Spartalıları ezip geçtiğinde tekrar Augustus'a döndüm. İyi adamlar az önce kaybetmiş olsa da Augustus alenen sevinçli görünüyordu. Tekrar ona sokuldum ama savaş bitene kadar gözlerimi kapadım.

Jenerik akarken kulaklığını çıkarıp, "Kusura bakma. Fedakârlığın asaletine kapılmıştım. Bir şey mi dedin?" dedi.

"Kaç kişi ölmüştür sence?"

"Yani kurgu filmde kaç tane kurgu insanın olduğunu müsoruyorsun? Yeterince değil," diye espri yaptı.

"Hayır, yani, toplamda. Yani şimdidiye dek sence kaç kişi ölmüştür?"

"İlgincetir ki bu sorunun yanıtını biliyorum," dedi. "Yedi milyar yaşayan ve yaklaşık doksan sekiz milyar ölmüş insan var."

"Ya," dedim. Hani nüfus artışı hızlandı için tüm ölenlerin toplamından daha fazla yaşayan vardır diyeye düşünmüştüm.

"Yaşayan her insan başına yaklaşık on dört ölü düşüyor," dedi. Jenerik akmaya devam ediyordu. Tüm cesetlerin isimlerini saymak uzun zaman alıyordu herhalde. Başım hâlâ omzundaydı. "Birkaç yıl önce bu konuda biraz araştırma yapmıştım," diye

devam etti. "Herkesin hatırlanıp hatırlanamayacağını merak ediyordum. Yani organize olabilek ve hayatı her insana belli sayıda oli insan ayırsak tüm ölenleri hatırlayabilecek yeterince insan olur muydu?"

"Olur muydu?"

"Olmasi gerek. Herkes ölmüş on dört insanın ismini söylebilir. Ama organize olamayan aşıgtırız, bu yüzden çok sayıda insan Shakespeare'i hatırlıyor ama kimse Elli Beşinci Sone'yi kime yazdığını hatırlamıyor."

"Evet," dedim.

Bir süre sessizlik oldu, sonra, "Bir şey okumak ister misin?" diye sordu. Tabii ki dedim. Şiir dersim için Allen Ginsberg'in *Uluma* isimli uzun şiirini okuyordum, Gus da *Görkemli Izdnap*'ı tekrar okuyordu.

Bir süre sonra, "İyi mi?" diye sordu.

"Şiir mi?" dedim.

"Evet."

"Evet, harika. Bu şiirdeki tipler benden bile çok ilaç alıyor. Görkemli Izdnap nasıl?"

"Hâlâ mükemmel," dedi. "Seninkinden biraz okusana."

"Uyuklayan annenin yanında otururken sesli okunacak türde bir şiir değil. İçinde eşcinsellik ve melek tozu filan geçiyor."

"En sevdiğim iki mesaleden bahsettin," dedi. "Peki, başka bir şey oku o zaman."

"Şey," dedim. "Başka bir şeyim yok."

"Bu in
bir pat
sonsuza"

Goodread
New
Wall S
I
USA 1
Publis
School
The Huffin
Bookli
BookPa
W
Ne
Tim

"Çok fena. Tam da şiir dinleme havarımdaydım. Ezber bil-
diğin bir şeyle var mı?"

"Haydi gidelim o zaman, senle ben," diye başladım tedi-
gince. "Gece, gökyüzüne yayılınca / Ameliyat masasında yatan
bayığın bir hasta gibi."

"Daha yavaş," dedi.

Ona *Görkemli Izdnap*'tan ilk bahsettiğim zamanki gibi kendimi çekingen hissediyordum. "Şey, peki. 'O bilindik terk edilmiş sokaklardan geçelim, / Tek gecelik ucuz otellerdeki erinçsiz gecelerin miriltili kuyularından / Ve istiride kabaklı, talaş tozlu restoranlardan: / Usandırıcı bir tartışma gibi uzayıp giden sokaklardan / Sınsı amaçlar güden / Seni kaçınılmaz bir soruya yönlediren... / Ah, sorma sakın, 'Nedir?' diye / Gel gidelim ziyaret etmeye."

"Seni seviyorum," dedi kısık sesle.

"Augustus," dedim.

"Seviyorum," dedi. Bana bakıyordu, göz kenarlarının kırmızlığını görebiliyordum. "Seni seviyorum ve doğru şeyleri söylemek gibi basit zevklerden kendimi mahrum etmeye pek meyilli değilim. Seni seviyorum ve sevginin boşluğa atılan bir çığlığı olduğunu ve unutulmanın kaçınılmazlığını, herkesin ölüme mahkûm olduğunu ve tüm çabamızın toza dönüşeceği bir günde geleceğini biliyorum ve güneşin elimizdeki tek dünyayı yutacağımı da biliyorum ve seni seviyorum."

"Augustus," dedim tekrar, ne diyeğimi bilemeden. Sanki içimdeki her şey kabariyormuş ve tuhaf bir şekilde acı veren bir nesnenin içinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum ama

bunu söyleyemiyordum. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Sadece ona baktım, bana bakmasını seyrettim, ta ki başını sallayıp dudaklarını büzdükten sonra öteki yana dönene ve kafasını pencereye yaslayana kadar.

"Di
d
"Green
göz kar
yetenesi"

"Bu ic
bir pat
sonsuzca

Goodread
New
Wall
In
USA
Public
School
The Huffin
Book
BookPz
W
Ne
Tur

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Uyuyakalmış olmaliydi. Ben de en sonunda uyuyakaldım ve iniş sırasında uyandım. Ağzımda korkunç bir tat vardı, tüm uçağı zehirlemekten korktuğum için dudaklarımı sımsıkı kapalı tuttum.

Pencereden dışarı bakan Augustus'a döndüm ve alçak bulutların arasından geçerken Hollanda'yı görebilmek için dikeldim. Toprak okyanusa gömülmüş gibi duruyordu, kanallar tarafından kuşatılmış yeşil renkli küçük kareler vardı. Hatta biz de bir kanala paralel olarak indik, sanki iki pist varmış gibiydi: biri bizim, öteki su kuşları için.

Bavullarımızı alıp kontrol noktasından geçtikten sonra mükemmel İngilizcesiyle benden bile iyi konuşan, kel ve solğun bir adamın kullandığı taksiye dolmuşuk. "Hotel Filosof'a gideceğiz," dedim.

O da, "Amerikalı misiniz?" dedi.

özünde bir özgürlük şehrî. Ve çoğu insan özgürükte günah buluyor."

Hotel Filosof'un tüm odalarına filosofların isimleri verilmiştir: Annem ile ben giriş katındaki Kierkegaard'da kalyorduk; Augustus üst katımızdaki Heidegger'de. Odamız ufak: çift kişilik yatak, ucundaki BiPAP makinem, bir oksijen konsantrörü ve bir düzine doldurulabilir oksijen tüpüyle duvarın dibindeydi. Ekipmanların yanında şal desenli yastıkları çökmüş ve oldukça tozlu bir koltuk, bir masa ve yatağın üstünde, Soren Kierkegaard'ın derlemelerinin darduğu bir raf vardı. Masanın üzerinde Cinler'den gelen hediyelerle dolu bir sepet duruyordu: ahşap takunyalar, turuncu bir Hollanda tişörtü, çikolatalar ve buna benzer birkaç şey daha.

Filosof, Amsterdam'ın en ünlü parkı Vondelpark'ın hem yanındaydı. Annem yürüyse çıkmak istiyordu ama ben inanılmaz yorulduğum için BiPAP'ı çalıştırıcı ve ucunu bana taktı. O şey çalışırken konuşmaktan nefret ediyordum ama "Sen parka git, uyandığında seni ararım," dedim.

"Tamam," dedi. "İyi uykular, tathim."

Fakat birkaç saat sonra uyandığında köşedeki antika koltukta oturmuş, bir gezi rehberini karıştıryordu.

"Günaydın," dedim.

"Aslında öğleden sonra oldu," diye yanıldadı iç geçirerek koltuktan kalkarken. Yatağın başına geldi, çekçege tüpü yerleştirdi ve ben BiPAP'ın ucunu çıkartırken o da tüpü bağlayıp

"Evet," dedi annem. "Indianapolis."

"Indiana," dedi adam. "Kızılderililerin elinden topraklarını çalıp ismi aynen bırakıyorsunuz, değil mi?"

"Öyle bir şey," dedi annem. Taksici trafiğe girdi ve sesli harflerin cifter cifter ve bol bol yer aldığı mavi tabelalarla dolu bir otobanda yol almaya başladık: Oosthuizen, Haarlem. Otobanın yanında düz ve boş arazi kilometrelerece uzanıyor, ara sıra devasa şirketlerin merkez binalarıyla bölünüyordu. Kısacısı Hollanda tipki Indianapolis gibi görülmüyordu, tek fark daha ufak arabalardı. "Amsterdam burası mı?" diye sordum taksiçiye.

"Hem evet hem hayır," diye yanıt verdi. "Amsterdam bir ağacın yaşı halklarına benzer: Merkeze yaklaştıkça tarihileşir."

Her şey bir anda oldu: Otobandan çıktıktı ve hayalimde canlandırdığım, kanallara doğru tehlikeli şekilde eğilen evler, her tarafa yayılmış bisikletler ve SIGARA İÇİLEBİLİR GENİŞ SALON tabelalarıyla kafeler ortaya çıktı. Bir kanalın üstünden geçen köprüden kıyıya palamar bağlanmış düzinelere tekneyi görebiliyordum. Hiç Amerika'ya benzemiyordu. Eski bir resme benzıyordu fakat gerçekti -her şey sabah işliğinde açı verecek kadar huzurluydu- ve neredeyse her şeyin ölmüş insanların tarafından inşa edildiği bir yerde yaşammanın ne kadar muhteşem bir tuhaflığı olacağını düşündüm.

"Bu evler çok mu eski?" diye sordu annem.

"Kanal evlerinin çoğu Altın Çağ'dan, on yedinci yüzyıldan kalma," dedi adam. "Turistlerin çoğunun derdi Kırmızı Işık Bölgesi'ni görmek olsa da şehrimizin tarihi zengindir." Duraksadı. "Bazı turistler Amsterdam'ı günah şehri gibi görüyor ama

"Green
göz kar
yetmem"

"Bu ro
bir pat
sorusuca"

Goodread
New
Wall
In
USA
Publis
School
The Huffi
Book
BookP
W
Ne
Tür

kanülü hörnümü taktı. Dakikada 2.5 litreye ayıradı –altı saat sonra değiştirmem gerekecekti–, ben de ayağa kalktım. "Nasıl?" diye sordu.

"İyiim," dedim. "Harikayım. Vondelpark nasıldı?"

"Gitmedim," dedi. "Ama nasıl bir yer olduğunu rehberden okudum."

"Anne, burada kalmana gerek yoktu."

Omnunu silkti. "Biliyorum. Canım istediler. Seni uyurken seyretmeyi seviyorum."

"... dedi sapık." Güldü ama ben kendimi hâlâ kötü hissettiğimden. "Gidip eğlen filan istiyorum."

"Tamam. Bu akşam eğleneceğim, tamam mı? Sen Augustus'a yemek yemeye gittiğinde gidip çığın annelik yapacağım."

"Sensiz mi gideceğiz?" diye sordum.

"Evet, bensiz gideceksiniz. Oranee diye bir yerde sizin adınız rezervasyon yapılmış. Van Houten'in asistanı ayıralmış. Jordaan diye bir yerde. Çok sık yermiş, rehberde öyle yazıyordu. Hemen köşede tramvay durağı var. Augustus nasıl gidileceğini biliyor. Bahçesinde yemek yiyecek tekneleri seyredebiliyormuşsunuz. Çok güzel olacak. Çok romantik."

"Anne."

"Ne var canım, hayret bir şey," dedi. "Giynimen lazımdır. Elbiseni giysene."

Vaziyetin çığlığını şarşırmamak içten değildi: Bir anne on altı yaşındaki kızını, on yedi yaşındaki bir çocukla, serbestisiyle ünlü yabancı bir şehirde tek başına dışarı yolluyordu. Ama bu

da ölümenin yan etkilerinden biriydi: Koşamıyor, dans edemiyor veya azotlu yiyecekler yiyecekler olabildirdim ama özgürlük şehri sakinlerinin en özgürlerinden biriydim.

Gerçekten de elbiseyi giydim. Mavi renkli, tırıl tırıl, dize kadar gelen bir Forever 21 ürünüydü, altına külötlü çorabımı ve bantlı pabuçlarımı giydim çünkü Augustus'tan çok daha kısa olmak hoşuma gidiyordu. Minicik banyoya gidip her şey 2000'lerin ortası Natalie Portman'ı gibi görünene dek bir süre saçlarımla savaştım. Akşam saat tam altıda (bizim orada öğleden) kapı tiklatıldı.

"Kim o?" dedim kapıyı aralayıp. Hotel Filosof'ta gözetleme deliği yoktu.

"Peki," diye yanıtladı Augustus. Sesinden ağızında sigara olduğunu anlayabiliyordum. Kendime söyle bir baktım. Elbise göğüs kafesi ve köprücük kemiği açısından Augustus'un şimdiden kadar gördüğü en geniş alanı açıkta bırakıyordu. Müstehcen bir durum söz konusu değildi ama azıcık ten göstermeye en yaklaştığım an buydu. (Annemin bu konuda katıldığım bir mottosu vardı: "Lancaster'lar diyafraqlarını açmaz.")

Kapıyı açtım. Augustus üstüne tam oturan dar yakalı siyah bir takım elbiselerin içine açık mavi bir gömlek giymiş ve siyah, ince bir kravat takmıştı. Dudaklarının gülümsemeyen ucundan bir sigara sarkıyordu. "Hazel Grace," dedi, "harika görünüyorsun."

"Ben," dedim. Ses tellerimden geçen havadan çıkacak cumlenin geri kalanını düşünüp duruyordum ama hiçbir şey

olmadı. Ardından nihayet. "Yemeğin hafif giyinmişim gibi hissediyorum," diyebildim.

"Aman, bu paçavra mı?" dedi gülümseyerek.

"Augustus," dedi annem arkamdan, "çok yakışıklı olmuşsun."

"Teşekkür ederim," dedi. Kolumnu uzattı. Anneme bakarak kolumna girdim.

"On birde görüşürüz," dedi annem.

Yoğun trafiğin olduğu geniş bir sokakta bir numaralı tramvayı beklerken, "Bu takımı cenazelere giderken giyiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Aslında hayır," dedi. "O takım bunun kadar güzel değil."

Mavi-beyaz tramvay geldi. Augustus biletlerimizi sürücüye uzattı, o da dairesel bir sensöre okutmamız gerektiğini açıkladı. Kalabalık tramvaya adım attığımızda yaşlı bir adam yan yana oturabilelim diye oturduğu yerden kalktı, ona oturmasını söylemeye çalıştım ama ısrarla koltuğu işaret etti. Üç durak boyunca yola devam ettim, pencereden dışarıya birlikte bakabilelim diye Gus'a doğru eğilmiştim.

Augustus ağaçları gösterip, "Gördün mü?" diye sordu.

Göründüm. Kanallar boyunca karaağaçlar vardı ve tohumları rüzgârda etrafına saçılıyordu. Ama tohum gibi görünmüyordular. Rengi uçmuş minik gül yapraklarına benziyorlardı. Soluk çiçek yaprakları rüzgârda uçuşan kuşlar gibi sürüklendiyor... binlerce... tıpkı bir bahar tipisi gibi.

Goodread
New
Wolf
In
USA
Public
School
The Huffi
Book
BookPl
Net
Tür

"Bu n
bir paf
sensizce

Koltugunu bize veren yaşı adam onları fark ettiğimizi görince İngilizce konuşmaya başladı. "Amsterdam'ın bahar karıştırması için iepen konfeti atıyor."

Bir başka tramvaya bindik ve dört durak sonra güzel bir kanalın ikiye ayrıldığı bir sokaga vardık; eski bir köprü ile piyoresk kanal evlerinin yansımaları suda dalgalanıyordu.

Oranje tramvaydan birkaç adım ötedeydi. Restoran sokağın bir yanında; dışarıda oturulabilecek alan ise öteki yanında, kanalın hemen kenarındaki beton bir çukurının üstündeydi. Ona doğru yürüdüğümüz sıradı garson kadınım gözleri parlardı. "Bay ve Bayan Waters mı?"

"Öyle de denebilir sanırım," dedim.

"Masanız," dedi sokağın karşı tarafında, kanalın birkaç santim yanında duran masayı göstererek. "Şampanya ikramımız."

Gus'la gülümseyerek birbirimize baktık. Karşılardan karşılıkla gelen sandalyemi tuttu ve oturmama yardım etti. Gerçekten de beyaz örtülü masamızda iki kadeh şampanya vardı. Havadaki hafif serinlik güneş ışığıyla şahane bir şekilde dengeleniyordu; bir yanımızdan bisikletliler geçiyordu, iyi giyimli erkekler ile kadınlar işten eve dönüyor, inanılmaz güzellikteki sarışın kızlar arkadaşlarının bisikletlerine yanmasına oturuyor, kaksız minik çocukların ebeveynlerinin arkasındaki plastik oturma yerlerinde zıplayıp duruyordu. Öteki yanımızda kanal suyu milyonlarca konfeti tohumu boğulmuştu. Tuğlalı kıyılarda ufak tekneler bağlanmıştı, kimi yağmur suyuyla yarı yarıya dolmuştu, batmak üzereydi. Kanalın biraz ötesinde pontonlara bağlı yüzen evleri görebiliyordum; kanalın ortasında, üstü açık bir tekne portatif

sandalyeleri ve müzik setiyle aheste aheste bize yaklaşıyordu. Augustus şampanya kadehini alıp kaldırdı. Daha önce babamın birasından aldığı küçük yudumlar dışında hiç içki içmemiş olsam da rağmen ben de kendiminkini aldım.

"Peki," dedi.

"Peki," dedim ve kadehlerimizi tostuşturdum. Ufak bir yudum aldım. Minik kabarcıklar ağzında eriyip beynime doğru yola koyuldu. Tatlıydı. Keskindi. Lezzetliydi. "Çok güzelmış," dedim. "Daha önce hiç şampanya içmemiştim."

Dalgahı saçıları olan, yapılmış ve genç bir garson geldi. Augustus'tan bile uzun olabildi. Tatlı bir aksanla, "Dom Pérignon ilk kez şampanya ürettiğinden sonra ne demiş biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır?"

"Diğer keşşelere, 'Çabuk gelin, yıldızları tadiyorum,' diye seslenmiş. Amsterdam'a hoş geldiniz. Menüye bakmak ister misiniz yoksa şefin seçiminizi mi tercih edersiniz?"

Augustus'la baktık. "Şefin seçimi gayet güzel olur ama Hazel vejetaryen." Bunu Augustus'a sadece bir kez, onu da tanıştığımız ilk gün söylemiştim.

"Hiç sorun değil," dedi garson.

"Harika. Bir de bundan biraz daha alabilir miyiz?" diye sordu Gus şampanyayı göstererek.

"Tabii ki," diye karşılık verdi garson. "Bu akşam tüm yılızları şisleledik, genç dostlarım. Ah, konfeti!" Çıplak omzuma düşen bir tohumu kibarca attı. "Uzun zamandır bu kadar kötü olmamış. Her yerdeler. Rahatsızlık veriyorlar."

Yanımızdan ayrıldı. Konfetilerin gökyüzünden düşmesini, esintiyle yerde dolanmasını ve kanala savrulmasını seyrettik. "İnsanların bunu rahatsız edici bulmasına inanmak zor," dedi Augustus bir süre sonra.

"Gerçi insanlar bir süre sonra güzelliğe alışıyor."

"Ben henüz sana alışmadım," diye karşılık verdi gülümseyerek. Kizardığımı hissettim. "Amsterdam'a geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Dileğini çalışmama izin verdigin için teşekkür ederim," dedim.

"O elbiseyi giydiğin için teşekkür ederim, kendisi fena," dedi. Başımı sallayıp gülümsememeye çalıştım. El bombası olmak istemiyordum. Ama neticede ne yaptığını biliyordu, değil mi?

Bu, onun da seçimiymi. "Ya şu şiir nasıl bitiyor?" diye sordu.

"Hangi şiir?"

"Uçakta okuduğun hani."

"Humm, *Prufrock* mi? Sonu söyle: 'Denizin odalarında oyalandık / Kızıl kahve yosun taçlı deniz-kızıllarla / İnsan sesleriyle uyanınca bogulduk sonra.'"

Augustus bir sigara çıkarıp filtresini masaya vurdu. "Aptal insan sesleri hep her şeyi mahvediyor zaten."

Garson iki şampanya dolu kadeh ve "lavantada pişirilmiş Belçika usulü beyaz kuşkonmaz" dediği bir şeyle geri geldi.

"Ben de hiç şampanya içmemiştim," dedi Gus, garson gitmekten sonra. "Hani merak ediyorsan diye dedim. Ayrıca beyaz kuşkonmaz da yemedim."

ilk lokmamı içtimiyordum. "Muhteşem," dedim.
O da bir ısrık aldı, sonra yuttu. "Tanrımlı Kuşkonumazın
tadı hep böyle olsa ben de vejetaryen olurdum." Kanalda vernikli
bir tekneyle bükac kişi bize yaklaşıyordu. Aralarındaki kıvrıçık
sarı saçlı, yaklaşık otuz yaşlarında görünün bir kadın birasından
yudumlayıp bardağını bize doğru kaldırarak bir şey haykırdı.

"Felemenke bilmiyoruz," diye bağırdı Gus da.

Digerlerinden biri çevirisini yaptı: "Güzel çift çok güzel."

Yemeğeler o kadar güzeldi ki sohbetimiz gelen her tabakla birlikte lezzetliliğini kutlama cümleciğe bölmünyordu: "Bu havuçlu risottomun insan halini almasını istiyorum ki onu Las Vegas'a götürüp evlenebileyim." "İtirşahi püresi, o kadar şasırtıcı bir muhteşemliğe sahipsins ki." Daha aç olsaydım keşke.

Kurmazı hardal yapraklı ve taze sarımsaklı *gnocchi*'den sonra garson, "Ardından tatlı var. Biraz daha yıldız?" diye sordu. Başımı salladım. İki kadeh bana yetmişti. Yatıştırıcılarla ve ağrı kesicilere karşı bağışıklığım şampanyayı da kapsıyordu; içim ısmırmıştı ama çakırkeyif bile olmamıştım. Fakat sarhos olmak istemiyordum. Böyle geceler sık yaşanmıyordu ve hatırlamak istiyordum.

"Humm," diye mirildandım garson gittikten sonra kanala bakarak, Augustus da suya bakarken yüzünde yine o yamuk sıritiş vardı. Bakacak çok şey olduğundan sessizlik tuhaftı gelmiyordu ama her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Aslında sanırım her şey mükemmel ama birisi hayallerimdeki Amsterdam'ı sahneye koymaya çalışmış gibi hissettiyordu ki

bu da akşam yemeğinin, tipki bu gezi gibi bir kanser avantajı olduğunu unutmayı zorlastryordu. Evdeki kanepede oturmuş gibi sadece konuşmak ve rahat rahat şakalaşmak istiyordum ama her şeyin altında bir gerilim yatıyordu.

"Bu benim cenazelerde giydığım takım değil," dedi bir süre sonra. "Hasta olduğumu ilk öğrendigimde... Yani bana iyileşme ihtimalimin yüzde seksen beş olduğunu söylediler. Bunun büyük bir oran olduğunu biliyorum ama Rus ruleti gibi olduğunu düşünüp durdum. Yani altı ay ya da bir yıl boyunca cehennem azabı çekecektim ve bir bacagımı kaybedecektim ve sonunda yine de işler yoluna girmeyebildi, tamam mı?"

"Anhyorum," dedim ama aslında anlamiyordum, tam olarak değil. Benim durumum hep ölümcül olmuştu; tüm tedavi yöntemleri hayatı uzatmaya yönelikti, kanserimi tedavi etmeye değil. Palanksifor kanser öyküme bir nebzə belirsizlik katılmıştı ama Augustus'tan farklıydım: Öykümün son bölümünü teşhis konduğu anda kaleme almıştı. Oysa kanser felaketzedelerinin çoğu gibi Gus da belirsizlikle yaşıyordu.

"Neyse," dedi. "Ölüm hazırlanma olaylarından geçtim. Crown Hill'de bir yer satın aldık, bir gün babamla dolaşıp kendime mezar seçtim. Tüm cenaze törenimi filan planladım, ameliyattan hemen önce bizimkiler bir takım elbise ama hanı iyisinden bir takım elbise alıp alamayacağımı sordum, olur da nalları dikersem diye. Neyse. Daha önce giyme fırsatı bulamamıştım. Bu geceye kadar."

"Yani bu ölüm takımı."

"Aynen. Senin ölüm giysisin var mı?"

"Evet," dedim. "On beşinci doğum günü partim için aldığım elbise. Ama birisiyle çıkarken onu giymiyorum."

Gözleri parladi. "Biz çıkışır muyuz?"
Yere baktum, utanmıştım. "Şansını zorlama."

Aslında ikimiz de fazlaıyla doymuştu ama meyve kaplı, leziz kremlı tatlı o kadar güzeldi ki ucundan turtulkamamak mümkün değildi, bu yüzden tekrar açıktırmak için tathı çatallayıp durduk. Güneş yatmadan için direten ufak bir çocuk gibiydi. Saat sekiz buchu geçtiğinden sonra hava hâlâ aydınlıktı.

Bir anda Augustus, "Ölümden sonra hayatı inanıyor musun?" diye soruyordu.

"Sonsuzluk yanlış bir kavram bence," diye yanıt verdim.

Sırıttı. "Sensin yanlış kavram."

"Biliyorum. Bu yüzden hayat döngüsünden çekartiyyorum."

"Hiç komik değil," dedi sokağa bakarak. Yanımızdan, biri bisikletin arkası tekerleginin üstüne yan oturmuş iki kız geçti.

"Yapma," dedim. "Şakaydı."

"Hayat döngüsünden çıkarılman düşüncesi bana komik gelmiyor," dedi. "Ama ben ciddiydim. Ölümden sonra yaşamıyorum."

"Bence yok," dedim, sonra söylediğim şeyi gözden geçirdim. "Belki de yok diyecek kadar ileri gitmemeliyim. Ya sen ne düşünüyorsun?"

"Ben inanıyorum," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Kesinlikle var. Tek boynuzlu atlara binip arp çaldığın ve bulut-

ların üstündeki bir konakta kaldığın tarzda cennetin bahsetmiyorum. Ama var. Bir Şey'e inanıyorum, büyük harfle yazılmış turden. Her zaman inandım."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Şaşırılmıştım. Açıkçası cennet inancını her zaman bir çeşit entelektüel yoksunlukla bağıtlıtırmıştim. Ama Gus aptal değildi.

"Evet," dedi kısık sesle. "Görkemli Izdirap'taki o lafa inanıyorum. 'Doğan güneş, sönmekte olan gözlerini alıyor.' Doğan güneş bence Tanrı ve ışık çok parlak ve kızın gözleri söñüyor ama henüz tamamen sönmemiş. Yaşayanlara musallat olmak veya onları avutmak için filan geri döndüğümüze inanmıyorum ama bence bize bir şeyler oluyor."

"Ama unutulmaktan korkuyorsun."

"Evet tabii ki, dünyevi bir unutulmadan korkuyorum. Yani annemle babam gibi konuşmak istemiyorum fakat insanların ruhları olduğuna ve bu ruhların korunduguına inanıyorum. Unutulmaktan korkmak başka sey, hayatım karşılığında hiçbir sey veremeyecek olma korkusu o. Eğer hayatım başkaları uğruna yaşamasan en azından başkaları uğruna ölmelisin, tamam mı? Ben de ne yaşarken ne ölüren anlam ifade edecek bir hayatım olmamasından korkuyorum."

Başımı sallamakla yetindim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey uğruna ölmek ya da ne bileyim, kahramanlığına dair geride büyük bir hatıra filan bırakma saplantını düşünüyorum. Çok tuhaf."

"Herkes sıradışı bir hayat yaşamak ister."

"Garson tatili almaya geldiğinde, "Yemeğiniz Bay Peter Van Houten'in ikramı," dedi.

Augustus güldümsedi. "Şu Peter Van Houten denen eleman hiç fena değilmiş."

Hava kararınca kanal boyunca yürüdük. Oranjee'den bir sokak ötede, etrafında birbirine ve demirler kilitlerle tutturulmuş eski ve paslı bisikletlerin olduğu bir bank bulduk. Kanala bakarak yan yana oturduk ve Augustus bana sarıldı.

Kırmızı Işık Bölgesi'nden yayılan ışığı görebiliyordum. Kırmızı Işık Bölgesi olmasına rağmen etrafı yayılan ışık tekinsiz bir yeşil tondaydı. Binlerce turistin sarhos olup daracık sokaklarda bir oraya bir buraya yalpaladığını gözümde canlandırdım.

"Bize yarın söyleyeceğine inanamıyorum," dedim. "Peter Van Houten gelmiş geçmiş en iyi kitabı o meşhur yazılmamış sonunu söyleyecek."

"Ayrıca yemeğin parasını ödedi," dedi Augustus.

"Bize söylemeden önce kayıt cihazı var mı diye üstümüzü arayacakmış gibi geliyor. Sonra salondaki kanepede ortamıza oturacak ve Anna'nın annesinin Hollandalı Lale Adam'la evlenip evlenmediğini fisildayacak."

"Hamster Sisyphos'u unutma," diye ekledi Augustus.

"Hamster Sisyphos'u ne gibi bir kaderin beklediğini de tabii." Kanalı görebilmek için öne eğildim. Suda saçmalık derecesinde yaprak vardı. "Sadece bizim için var olacak bir devam," dedim.

"Sence ne olacak?" diye sordu.

"Herkes değil," dedim, "rahatsız olduğumu gizleyemeden.
"Sınırlendin mi?"

"Bu sadece," dedim ama cümlemi tamamlayamadım. "Sadece," dedim tekrar. Aramızda mumun alevi titreyordu. "Sırf bir şey uğruna yaşamış veya bir şey uğruna sonlanmış hayatların önemli olduğunu söylemen çok acımasızca. Bu, bana söylenek gerçekten acımasızca bir söz."

Nedense küçük bir çocukmuşum gibi hissediyordum, sanki çok umurumda değilmiş gibi tatlıdan bir çatal daha aldim. "Özür dilerim," dedi. "Böyle demek istememiştim. Sadece kendimi düşünüyordum."

"Evet, öyle," dedim. Bitiremeyecek kadar doymuşum. Aslında kusmaktan korkuyordum çünkü yemek yedikten sonra sık sık kusuyordum. (Bulımıya değil, sadece kanser.) Tatlı tabağını Gus'a doğru ittim ama başını salladı.

"Özür dilerim," dedi tekrar masanın üstünden elime uznarak. Tutmasına izin verdim. "Daha kötü biri olabilirdim, bilior musun?"

"Hadi ya?" dedim dalga geçercesine.

"Tuvalet kapının üstünde el yazısıyla 'Her Gün Tanrı'nın Sözleriyle Yikan' yazıyor, Hazel. Çok daha kötü olabilirdim."

"Kulaga hiç hijyenik değilmiş gibi geliyor," dedim.

"Daha beter olabilirdim."

"Daha beter olabilirdin." Gülmüşdim. Benden gerçekten hoşlanıyordu. Belki narsist filandım ama bunu o anda, Oranjee'de fark ettiğim saniyede ondan daha çok hoşlanmaya başladım.

"Hiç bilmiyorum. Bir kez filan enine boyuna düşündüm. Her okuyupurunda başka bir şey düşünüyorum." Başıyla onayladı. "Sen fikir yürütüebiliyor musun?"

"Evet. Bence Hollandalı Lale Adam sahitkâr değil ama onları inandırduğumda zengin de değil. Ve bence Anna ölüükten sonra, Anna'nın annesi onunla birlikte Hollanda'ya gidiyor ve sonsuza kadar yaşayacaklarını düşünüyorum ama işler yürütmüyor çünkü kızının olduğu yere yakın olmak istiyor."

Gus'un kitabı dair bu kadar çok şey düşündüğünü, *Görkemli Izdirap'*ın ona benden bağımsız olarak da bir şeyler ifade ettiğini daha önce fark etmemiştir.

Su, kanalın taş duvarlarına hafif şıptırtılarla vuruyordu; bir grup bisikletli yanımızdan geçti, makineli tüfek gibi girtlaksi Felemençeye bağınyorlardı; benden pek uzun olmayan minik tekneler kanala yarı yarıya gömülmüştü; suyun fazla uzun süre, fazla durgun kalmış kokusu havadaydı; kolu beni kendisine çekiyordu; gerçek bacagi kalçadan ayağa kadar gerçek bacagma dayalıydı. Ona yaslandım. Yüzünü buruşturdu. "Pardon, iyi misin?"

Can acısıyla evet diye soludu.

"Özür dilerim," dedim. "Kemikli omzum yüzünden."

"Önemli değil," dedi. "Aslında güzel."

Orada uzun süre oturduk. Sonunda eli omzumu yalnız bıraktı ve bankın sırtına dayandı. Çoğunlukla kanala baktık. Genel olarak, aslında suya gömülü olması gerekkirken bu bölgeyi nasıl var ettiğini ve Doktor Maria için bir çeşit Amsterdam olduğumu, yarı yarıya boğulmuş bir anomali teşkil ettiğimi

düşündüyordum ki bu da bana ölümü düşündürttü. "Caroline Mathers'la ilgili bir şey sorabilir miyim?"

"Bir de ölümden sonra hayat yok diyorsun," dedi bana bakmadan. "Tabii ki sorabilirsin. Ne bilmek istersin?"

Öldüğüm takdirde kendisini kötü hissetmeyeceğini bilmek istiyordum. El bombası olmamak, sevdigim insanların hayatlarında yıkıcı bir kuvvet haline gelmemek istiyordum. "Sadece neler olduğunu filan işte."

İç geçirdi ve o kadar uzun süre nefes verdi ki bu, işe yaramaz ciglerime hava atmak gibi gelmişti. Ağzına bir sigara koydu. "Hani hastane bahçesinden daha az oyun oynanan bir yer yoktur ya?" Başımıza onayladım. "İşte ben de bacagımı aldıklarında *Memorial*'daydım. Beşinci kattaydım ve tabii ki her zaman issiz olan bahçeyi görebiliyordum. Hastanenin boş bahçesinin metaforik yankılarına dalıp gitirdiyordum. Ama sonra bir kız her gün tek başına bahçeye gelmeye ve yalnız başına salıncakta sallanmaya başladı, hani filmlerde filan olur ya, işte aynen öyle. Ben de daha sevimli hemşirelerin birinden kızın neci olduğunu öğrenmesini istedim, hemşire de kızı tanıttırmaya getirdi, kız kazandım." Duraksayınca bir şey söylemeye karar verdim.

"O kadar karizmatik degilsin," dedim. İnanmazmış gibi hıhladı. "Sadece yakışıklısun," diye detaylandırdım.

Gülererek geçti. "Ölen insanlarla ilgili mesele," dedi, sonra durdu. "Eğer onları romantikleştirmezsen pislikmişsin gibi bir hava doğuyor ama aslında olay... karışık. Yani insan ötesi kuvvetiyle kansere karşı muzaferce savaşan, acılarla göğüs

yakından filan bakıyor da işığın onları nasıl aydınlattığını fark ediyor ya... Tam cümleyi hatırlamıyorum ama Whitmanvari bir farkındalık anında, insanlık tanımının, yaradılışın haşmetine mi ne hayret etme fırsatı olduğunu keşfetmesi gibi bir şeydi. O kısımı biliyor musun?"

"O kısmı biliyorum," dedim.

"Yani sonra, kemoterapi içimi boşalturken nedense umutla dolmaya karar verdim. Spesifik olarak hayatı kalmakla ilgili değil ama Anna'nın kitapta hissettiği gibi hissediyordum, hani sırı her şeye hayret edebilmenin heyecanı ve minnettarlığı gibi bir şeydi."

"Ama bu esnada Caroline her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Bir süre sonra eve döndü ve ara sıra hani normal bir ilişki südüreBILECEĞİMİZE dair anlar yaşıyorduk ama aslında bu mümkün degildi çünkü düşünceleri ile ağızdan çıkışlar arasında bir filtre yoktu ki gerçekten üzücü ve keyifsız ve sık sık can yakıcı oluyordu. Ama... yani denem o ki beyin tümörü olan bir kızı terk etmen mümkün değil. Hem annesi ile babası da beni seviyordu ve bayağı kafa bir erkek kardeşi vardı. Ama yani, hani kızı nasıl terk edebilirsin ki? Ölüyor sonuçta."

"Çok uzun sürdü. Neredeyse bir yıl devam etti, durup dururken kahkaha atmaya başlayan ve protezime bakıp bana Güdük diyen bir kızla çalışmaya devam ettim."

"Ciddi olamazsun."

"Ciddiyim. Yani tümorden kaynaklanıyordu. Beyini iyiyordu. Ya da belki de tümorden değildi. Bilmem mümkün değil çünkü tümör ile ikisini ayırmak mümkün değildi. Ama

geren, kararlı kanser kurbanı vardır ya hani hiç yakınımaz veya en son anında bile gülmemeğekten filan vazgeçmez vesaire."

"Evet," dedim. "İyi kalpli ve cömert ruhlı bu insanların her nefesi Hepimiz İçin İlham Kaynağıdır. Çok güclüdürler! Onlara gıpta ederiz!"

"Evet ama yani istatistikleri olarak kanserli çocuklar, tabii doğal olarak bizim dışımızdakiler, daha multitesem veya şefkatli veya sebatlı vesaire değil. Caroline her zaman huysuz ve mutsuzdu ama bu benim hoşuma gidiyordu. Sanki dünyada nefret etmediği tek kişi olarak beni seçmiş gibi hissetmek hoşuma gidiyordu ve birlikte olduğumuz tüm zamanı milleti çekıştırerek geçirdiye. Hemşireleri, diğer çocukları, aileleri, kimli bulursak. Ama bunun ondan mı yoksa tümörden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Yani hemşirelerinden biri bana bir defasında Caroline'nın tümörünün tıbbi tiplerin arasında Aşağılık Tümör diye bilindiğini çünkü seni canavarın teki yaptığını söylemişti. Beyininin beşte biri olmayan ve Aşağılık Tümör'ü nüksetmiş bir kızdan bahsediyoruz ve kendisi hiç de acılara göğüs geren bir kahraman kanserli çocuk öyküsünü kusursuz örneği degildi. Kendisi... aslina bakarsan cadalozun tekiydi. Ama böyle söyleyemiyorsun işte çünkü tümörü vardi ve tabii bir de öldü. Ama çekilmez olması için çok sebebi vardı, anlıyor musun?"

Anlıyordum.

"Hani Gökremeli Izdrap'ta Anna beden eğitimi dersine mi ne gitmek için futbol sahasından geçiyor da çimlere yüzüstü düşüyor ve o anda kanserin geri döndüğünü, sinir sisteminde yerleştığını anlıyor ve ayağa kalkamıyor, yüzü futbol sahasının çimlerinden bir santim ötede civilenilip kalmışken çimlere söyle

kötüleşikçe aynı öykülerini filan tekrar tekrar anlatıyordu ve aynı şeyi o gün yüz kez söylemiş olsa da söylediğii o lafa yine de güñiyordu. Mesela haftalarca aynı şakayı tekrar etti: 'Gus'ın bacakları muhteşem. Yani bacağı.' Sonra da manyak gibi gülmeye başlırdı."

"Ah, Gus," dedim. "Bu..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana bakmıyordu, benim de ona bakmam sanki alanına giriyormuşum gibi hissetmemeye sebeb olmuştı. One doğru kaydığını hissettim. Sigarayı ağızından çıkarıp işaret ve başparmağı arasında ileri geri yuvarladıktan sonra tekrar ağızına koydu.

"Aslında," dedi, "dürüst olmam gerekirse bacağım gerçekten muhteşem."

"Bilmiyordum," dedim. "Gerçekten üzgünüm."

"Önemli değil, Hazel Grace. Ama açık açık söylüyorum, Destek Grubu'nda Caroline Mathers'in hayaletini gördüğümde pek memnun olmamamışım. Gözümü dikip bakıyordum ama özlem filan duymuyordum, bilmem anlatabiliyor muyum." Cebinden sigara kutusunu çıkarıp sigarayı içine koydu.

"Üzgünüm," dedim tekrar.

"Ben de," dedi.

"Sana asla böyle bir şey yapmak istemiyorum."

"Ah, Hazel Grace, hiç sorun değil. Kalbimin senin tarafın dan kırılması bir onur olurdu."

"Bu r
dir pa
sonsuzca

Goodrea
Nes
Well

USA
Publ
School

The Huffi
Book
BookF

N
Tu

ON İKİNCİ BÖLÜM

Holland sabahının dördünde güne hazır bir şekilde uyandım. Tüm tekrar uyuma çabalılarım başarısızlıkla sonuçlandı için BiPAP cigerlerime hava pompalayıp çekerken çikan ejderha seslerinden keyif alarak ama nefeslerimi seçebilmeyi dileyerek uzandım.

Annem saat altı gibi uyanıp bana dönene dek Görkemli Izdırıcı'ı tekrar okudum. Annem kafasını omzuma yasladı; rahatsızlık verici ve hafifçe Augustusvari bir his yaratıyordu.

Otel kahvaltıyı odamiza gönderdi, müthiş bir mutlulukla kahvaltıda salam çeşitlerinin yanında Amerikan kahvaltı krumunun reddettiği pek çok başka yiyecek olduğunu gördüm. Peter Van Houten'le tanışacağım gün giymeyi planladığım elbise, Oranje'eki akşam yemeği sebebiyle rotasyonda bir sırada geçtiğinden duş alıp saçlarımı yarıya kadar düzleştirdim ve annemle elimdeki giysilerin çeşitli avantajları ile dezavan-

tajlarını yaklaşık yarım saat filan tartışından sonra olabildiğince Görkemli Izdirip'taki Anna gibi giyinmeye karar verdim: Converse, Anna'nun hep giydiği türde koyu renk bir kot ve açık mavi bir tişört.

Tişörtün üstünde René Magritte'in çizdiği pipo ile altın-daki Ceci n'est pas une pipe ("Bu bir pipo değildir") el yazısının bulunduğu ünlü surrealist sanat eseri vardı.

"Bu tişörtü hiç anlamıyorum," dedi annem.

"Inan bana, Peter Van Houten anlayacaktır. Görkemli Izdirip'ta yedi bin tane Magritte göndermesi var."

"Ama bu gerçekten bir pipo."

"Hayır, değil," dedim. "Bu bir pipo çizimi. Anladın mı? Bir şeyin tüm tasvirleri doğaları gereği soyuttur. Çok zekice."

"Sen ne zaman antika annenin kafasını karıştıran şeyleri anlayabilecek kadar büyüğün?" diye sordu annem. "Sanki daha dün yedi yaşındaki Hazel'a gökyüzünün neden mavi olduğunu anlatıyormuşum gibi hissediyorum. O zamanlar dähi olduğumu düşünüyordum."

"Sahi, gökyüzü neden mavi?"

"Öyle işte," diye yanıt verdi. Güldüm.

Saat ona yaklaştıkça endişem de arttı: Augustus'u görme endişesi; Peter Van Houten'le tanıma endişesi; giysimin iyi olmadığı endişesi; Amsterdam'daki tüm evler birbirine benzeliği için doğru evi bulamayacağımız endişesi; kaybolacağımız ve Filosof'a asla geri dönmeyeceğimiz endişesi; endişe endişe endişesi. Annem sürekli benimle konuşmaya çalışıyordu ama

peki dinlemiyordum. Tam üst kata çıkışmasını ve Augustus'un uyamp uyandığına bakmasını isteyecektim ki kapı çaldı,

Kapı ben açtım. Augustus tişörtle bakıp gülmüşü. "Ko-

mikmiş," dedi.

"Memelerime komik diyemezsın," diye karşılık verdim.

"Tam buradayım," dedi annem arkamızdan. Augustus'u öylesine utandırıp dengesini bozmuşustum ki sonunda kafamı kaldırıp yüzüne bakabildim.

"Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordum anneme.

"Rijksmuseum'a, sonra da Vondelpark'a gideceğim," dedi. "Ayrıca o kitabı anlamıyorum. Alınma tabii. Bizim adımıza ona ve Lidewij'e teşekkür et, olur mu?"

"Tamam," dedim. Anneme sarıldım, o da tam kulağımın üstünden başımı öptü.

Peter Van Houten'in evi parka bakan Vondelstraat'ta, otelin biraz ilerisindeydi. Numara 158. Augustus bir kolumna girip öteki eliyle oksijen tüpünün çekçeğini tuttu ve laklı mavi-siyah kapıya varan üç basamaktan çıktı. Kalbim güm güm atıyordu. O tamamlanmamış son sayfayı ilk okuduğumdan bu yana halını kurduğum yanıtlardan bir kapalı kapı kadar uzaktım.

İçeriden pencereleri titretecek kadar yüksek bir bas ritim duyuyuluyordu. Peter Van Houten'in rap müzikten hoşlanan bir çocuğu mu var acaba diye düşündüm.

Aslan başı şeklindeki kapı tokmağını tutup tereddütle kapıya çaldım. Ritim devam ediyordu. "Belki de müzik yüzünden

"dayamıyor," dedi Augustus. Aslan başını tutup kapıyı daha yüksek sesle çaldı.

Müzik sustu, yerini ayak sürüme sesleri aldı. Bir kilit dili kaydı. Sonra bir tane daha. Kapı gürdaryarak aralandı. Göbeği, seyrek saçları, sarkık gıdusı ve bir haftalık sakalıyla bir adam güneş ışığına gözlerini kısarak baktı. Eski filmlerdeki adam-larınke benzeyen, açık mavi bir pijama giyiyordu. Yüzü ile göbeği o kadar yuvarlak ve kolları o kadar siskaydı ki üstüne dört tane kürdan batırılmış bir hamur topuna benzıyordu. "Bay Van Houten?" diye sordu Augustus hafifçe çatlayan bir sesle.

Kapı güm diye kapandı. Kapının ardından tiz bir ses, "LIII-DAA-VIG!" diye bağırdı. (O ana kadar asistanının ismini hep li-de-vij diye telaffuz etmiştim.)

Kapıdan her şeyi duyabiliyorduk. "Geldiler mi Peter?" diye sordu bir kadın.

"Dişardıda... Lidewij, dışarıda iki ergen tayf var."

"Tayf mı?" diye sordu kadın hoş bir Felemenk aksanıyla.

Van Houten büyük bir hızla karşılık verdi. "Fantasma hayalet hortlak gulyabani heyula öteki dünyadan gelen tayf, Lidewij. Amerikan edebiyatı doktorası yapan birisi nasıl böyle felaket bir İngilizce becerisine sahip olabilir aklım alımyor."

"Peter, onlar öteki dünyadan gelmiyor. Onlar iletişime geçtiğin genç hayranlarını, Augustus ile Hazel."

"Onlar ne? Onlar... Ben onlar Amerika'da samiyordum!"

"Evet ama hatırlarsan onları buraya davet ettin."

"Amerika'dan neden ayrıldım biliyor musun Lidewij? Bir daha asla Amerikalılarla karşılaşmak zorunda kalmayayım diye."

"Ama sen de Amerikalısın."

"Görünüşe bakılırsa bu onulmaz bir durum. Ama buradaki Amerikalılar konusuna gelirsek, kendilerine derhal gitmelerini, korkunç bir yanlışlık olduğunu, sevgili Van Houten'in gerçek değil, sadece retorik bir tanışma teklifi yaptığı, böyle tekliflerin sembolik olarak algulanması gereğiğini söyle."

Kusacık gibi hissediyordum. Gözlerimi kapıya dikmiş Augustus'a baktım, omuzları düşmüştü.

"Böyle bir şey yapmayacağı, Peter," diye yanıtlaşı Lidewij. "Onlarla tanışman gerek. Onları görmeye, çalışmanın nasıl önem teşkil ettiğini görmeye ihtiyacın var."

"Lidewij, bunu ayırmamak için beni kandırın mı?"

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet kapı tekrar açıldı. Van Houten yine kısık gözlerle kafasını bir Augustus'a bir bana çeviriyyordu. "Augustus Waters hanginiz?" diye sordu. Augustus tereddütle elini kaldırdı. Van Houten başını sallayıp, "O hatunla işi pişirebildin mi?" diye sordu.

Bu söz üzerine ilk defa olmak üzere, hakikaten dili tutulmuş bir Augustus Waters gördüm. "Ben," diye başladı. "Şey, ben, Hazel, eee. Şey."

"Bu çocuktan bir çeşit gelişim geriliği var galiba," dedi Peter Van Houten, Lidewij'e.

"Peter," diye azarladı onu Lidewij.

"Her neyse," dedi Peter Van Houten elini bana uzatarak. "Boyle ontolojik açıdan imkânsız yaratıklarla tanışmak her şeye rağmen güzel." Tombul elini siktüm, sonra Augustus'la el sıkıştı. Ontolojik kelimesinin ne anlamına geldiğini merak ediyordum.

Her seye rağmen hoşuma gitmişti. Augustus ile İmkânsız Yaratıklar Kulübü'ne üyeydik: bir biz, bir de ornitorenkler.

Tâbiî Peter Van Houten'in aklı başında bir adam olmasını ummuştum fakat dünya bir dilek gerçekleştirmeye fabrikası değildi. Önemli olan kapının açık olması ve Görkemli Izdirap'ın sonunda sonra ne olduğunu öğrenmek için esigi geçiyor olmadı. Bu yeterliydi. İkisinin peşine düşüp sadece iki sandalyesi olan devasa bir meşe yemek masasının yanından, tüyler ürperteceler kadar temiz görünen bir salon'a girdik. Müzeye benzeyordu ancak boş beyaz duvarlarda sanat eserleri yoktu. Çelik ve siyah deriden yapılmış kanep ile sedire benzeyen koltuk dışında salon boş sayılırdı. Ardından kanepenin arkasında ağızına kadar dolu ve düşümlenmiş iki büyük, siyah çöp poşeti olduğunu fark ettim.

"Çöp mü?" diye mırıldandım Augustus'a, başka kimsenin duymayaçğını düşündüğüm kadar kısık bir sesle.

"Hayran mektupları," diye yanıtla Van Houten koltuğa otururken. "On sekiz yılın mirası. Açılamıyor. Korkutucular. Sizinkiler yanıtladığım ilk mektuplardı ve bakın sonu ne oldu. Açıkçası okuyucu gerçeğini kesinlikle iştah kaçırıcı buluyorum."

Mektuplarımı neden hiç yanıt vermediği de açıklığa katılmıştı. Hiç okumamıştı ki. Neden atmadığını merak ettim, özellikle de salon neredeyse tamamen boşken. Van Houten ayaklarını sedire uzattı ve terlikli ayaklarını üst üste attı. Kanepeyi gösterdi. Augustus'la yan yana oturduk ama o kadar da yan yana değil.

"Kahvaltı yapmak ister misiniz?" diye sordu Lidewij.

Tam kahvaltı yapníğımızı söyleyecektim ki Peter araya girdi. "Kahvaltı için fazla erken, Lidewij."

"Amerika'dan geliyorlar, Peter. Yani vücutlarına göre saat on ikiyi geçiyor."

"O zaman kahvaltı için çok geç. Gelgelelim vücutta saatin on ikiyi geçmesi vesaire sebebiyle bir içki içebiliriz. Viski içer misin?" diye sordu bana.

"Viski... şey, hayır, böyle iyi," dedim.

"Augustus Waters?" diye sordu Van Houten, Gus'a doğru başını kaldırarak.

"Şey, almayayım."

"Sadece ben alacağım öyleyse, Lidewij. Viski ve su, lütfen." Gus'a döndü. "Bu evde viski ve suyu nasıl hazırlıyoruz, biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Gus.

"Viskiyi bardağa döküp zihnimizi su düşüncesiyle dolduruyoruz, sonra da hakiki viskiyi suyun soyut düşüncesiyle karıştırıyoruz."

Lidewij, "Önce biraz kahvaltı yapsan, Peter," dedi.

Peter bize bakıp yapmacıktan fisildadı. "Alkol sorunum olduğunu düşünüyor da."

"Bir de güneşin doğduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi Lidewij. Yine de salondaki bar tezgâhına gidip viski şişesine uzandı ve bir bardağı yarısına kadar doldurdu. Sonra da ona götürdü. Peter Van Houten küçük bir yudum alıp otur-

doğu yerde doğruldu. "Bu kadar iyi bir içki insanların düzgün oturmasını gerektirir."

Kendi oturma tarzımın farkına varıp biraz dikketim. Kâ�lümü düzelttim. Babam hep garsonlara ve asistanlara nasıl davrandıklarından yola çıkararak insanlara dair bir hükmey varabileceğini söylüyorlardı. Buna göre Peter Van Houten dünyanın en korkunç pisliğinden de pişikti. "Demek kitabımı beğenmediğin," dedi Augustus'a bir yudum daha aldıktan sonra.

"Evet," dedim Augustus'un yerine konuşarak. "Ve şey, biz, Augustus sizinle tamşmak için dileğini kullandık, böylece bura gelebildik, böylece *Görkemli Izdirap*'ın sonundan sonra ne olduğunu bize söyleyebileceksiniz."

Van Houten hiçbir şey söylemedi, sadece uzun uzun içki-sini yudumladı.

Bir dakika kadar sonra Augustus, "Kitabınız bizi bir araya getirdi gibi bir şey," dedi.

"Ama birlikte değilsiniz," diye bir gözlem yaptı Van Houten bana bakmadan.

"Bizi neredeysse bir araya getirdi," dedim.

Bunun üstünde bana döndü. "Bilerek mi onun gibi giyindin?"

"Anna gibi mi?" diye sordum.

Bana bakmaya devam ediyordu.

"Sayılır."

Büyük bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşitti. "Alkol sorunum yok," dedi olması gereken yüksek sesle. "Alkolle Churchillvarı bir ilişkim var. Espri patlatıp İngiltere'yi yönetebilir,

istedigim her şeyi yapabilirim. İçmemek dışında." Göz ucuya Lidewij'e bakıp bardağını gösterdi. Lidewij bardağını alıp tekrar bara yürüdü. "Sadece su fikri ekle, Lidewij," dedi Van Houten.

"Evet, biliyorum," dedi neredeysse Amerikan aksıyla.

İkinci içki de geldi. Van Houten'in omurgası yine saygıyla diklesti. Terliklerini ayagından atarak çiğndi. Gerçekten çırın ayakları vardı. Tüm o yazarlar deha olayını gözümüzün önünde yerle bir ediyordu. Ama cevaplar da ondaydı.

"Şey," dedim, "öncelikle dün akşamki yemek için size teşekkür etmek istiyoruz ve..."

"Onlara akşam yemeği mi ismarladık?" diye sordu Lidewij'e.

"Evet, Oranjee'de."

"Ah, evet. Bana değil de Lidewij'e teşekkür etmeniz gerektiğini söyleyeyim, kendisi benim paramı harcama konusunda sıradışı bir yeteneğe sahip."

"Rica ederiz," dedi Lidewij.

"Neyse, her halükarda teşekkürler," dedi Augustus. Ses tonundan rahatsız olduğunu algılayabiliyordum.

"İşte buradayım," dedi Van Houten bir saniye sonra. "Ne soracaktınız?"

"Şey..." dedi Augustus.

"Yazlarında çok zeki görünüyor," dedi Van Houten, Lidewij'e. "Belki de kanser beynine çırarma yapmıştır."

"Peter," dedi Lidewij dehşetle.

Ben de dehşete düşmüştüm ama bize saygılı davranış yapacak kadar rezil bir adamda hoş bir yan vardı. "Bazı sorular-

"rimiz olacaktı," dedim. "E-mailimde bahsetmiştim. Hatırıyor musunuz bilmiyorum."

"Hatırlamıyorum."

"Hafızası hiç iyi değil," dedi Lidewij.

"Keşke durum öyle olsa," diye karşılık verdi Van Houten.

"Sorularımıza gelelim," diye araya girdim.

"Kendisinden biz diye bahsediyor," dedi Peter ortaya. Bir yudum daha aldı. Viskinin tadının neye benzediğini bilmeyordum ama şampanyaya benzeyorsa nasıl bu kadar erken, bu kadar çok ve bu kadar hızlı içtiğini tahmin edemiyordum. Bana, "Zenon'un kaphumbaşa paradoksunu biliyor musun?" diye sordu.

"Kitabın sonundan sonra karakterlere neler olduğuna dair sorularımız var, özellikle de Anna'nın..."

"Cevaplamam için sorunu duymam gerektiğine dair yanlış bir fikir yürütüyorsun. Filozof Zenon'u biliyor musun?" Başımı hafifçe iki yana salladım. "Heyhat. Zenon, Sokrates öncesi filozollarlardan, kendisinin Parmenides'in öne sürdüğü dünya görüşüne göre kırk paradoks yarattığı söylenir, Parmenides'i biliyorsundur herhalde," dedi, bildığımı belirtircesine başımı salladım ama bilmiyordum. "Tanrıya şükür," dedi. "Zenon, Parmenides'in yanlışlarını ve fazla basitleştirdiği şeyleri ortaya koyma konusunda uzmanlaşmıştı ki Parmenides'in her yerde ve her zaman muhteşem derecede hatalı olduğu düşünülürse bu pek zor değil. Parmenides tipki hipodroma götürdüğünüz ve her defasında yanlış ata oynayacağı kesin olan bir tanığının değerli olmasına benzer bir değere sahip. Ama Zenon'un en

önemli... bir saniye. İsveç hip-hop'una ne kadar aşina olduğunu söyleseniz."

Peter Van Houten'in dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum. Kisa bir an sonra Augustus benim yerime cevap verdi. "Pek bilmiyoruz."

"Peki, ama muhtemelen Afasi och Filthy'nin çığır açıcı albümü Fläcken'i biliyorsunuzdur."

"Bilmiyoruz," dedim ikimiz adına.

"Lidewij, hemen Bomfalleralla'yı çal." Lidewij müzik çaların yanına gitti, biraz kurcaladıktan sonra bir düğmeye bastı. Ortalığı bir rap şarkısı kapladı. Oldukça sıradan gibiydi ancak sözler İsveççeydi.

Bittikten sonra Peter Van Houten bekleniyile bize baktı, küçük gözlerini olabildiğince açmıştı. "Eee?" diye sordu. "Nasıl?"

"Kusura bakmayın ama İsveç'e bilmiyoruz," dedim.

"Tabii ki bilmeyorsunuz. Ben de bilmiyorum. Kim biliyor ki zaten? Önemli olan seslerin söylediği tüm o saçmalıklar değil, seslerin hissétikleri. Sadece iki his olduğunu ve bunların da sevgi ile korku olduğunu bildiğinizeeminim, Afasi och Filthy de İsveç dışında yapılan hip-hop müzикte kolay kolay bulunamayacak bir ustalıkla bunların arasında gidip geliyor. Tekrar dinleteyim mi?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Gus.

"Pardon?"

"Bu bir tür gösteri filan mı?" Lidewij'e baktı. "Öyle mi?"

"Korkarım ki değil," diye yanıt verdi Lidewij. "Her zaman böyle değil... Şu an biraz fazla..."

"Sus, Lidewij, Rudolf Otto, akıl almaz olsunla karşılaşmadısanız, *mysterium tremendum*'la mantığa aykırı bir şekilde yüz yüze gelmediyiniz çalışmalarının bize göre olmadığını söyleyordu. Ben de size Afasi och Filthy'nin korkuya verdiği meydan okuyan karşılığın duyamayorsanız çalışmam size göre değil diyorum, genç dostlarım."

Şunun altını ne kadar çizsem az: Baştan sona normal bir rap şarkısı, tek farkı İsveççe olmasıydı. "Şey," dedim. "Görkemli Izdnap'a dönüyorum. Anna'nın annesi, kitap bittiğinde tam..."

Van Houten sözümü kesti ve Lidewij tekrar doldurana kadar bardağını çnlatarak konuşmaya başladı. "Zenon en çok kaplumbağa paradosusuyla tanınıyor. Bir kaplumbağayla yarıştırsın diyelim. Kaplumbağa senden on metre önde başlıyor. Senin o on metreyi koşman için gereken zamanda kaplumbağa belki bir metre daha yol alıyor. Sen o mesafeyi aştığın sırada kaplumbağa biraz daha ilerliyor ve bu sonsuza dek sürüyor. Sen kaplumbağadan daha hızlısun ama onu asla yakalayamazsun, sadece aranızdaki mesafeyi kısaltabilirsin."

"Tabii işin içine giren mekanik kısma kafa yormadan kaplumbağanın yanından koşup gidersin ama bunu yapabilme şeklin inanılmaz derecede karmaşık ve Cantor bize bazı sonsuzların başka sonsuzlardan daha büyük olduğunu gösterene kadar da bunu kimse çözümleyemişti."

"Şey..."

"Bunun sorunu cevapladığımı tahmin ediyorum," dedi kendinden emin bir tavırla, sonra da bardağından büyük bir yudum aldı.

"Pek sayılmaz," dedim. "Merak ettiğimiz şey, Görkemli Izdnap'ın sonunda..."

"O leş kitaptaki her şeyi inkâr ediyorum," dedi Van Houten lafını bölererek.

"Hayır," dedim.

"Anlayamadım?"

"Hayır. Bunu kabul etmiyorum," dedim. "Anna öldüğü veya devam edemeyecek kadar hastalandığı için öykünün ortasında bittiğini anlıyorum ama herkese neler olduğunu anlatacağınızı söyledim, biz de bu yüzden buraya geldik ve bizim, benim bunu söylemenize ihtiyacım var."

Van Houten iç geçirdi. Bir içki daha aldı. "Pekâlâ. Kimin hikâyесini duymak istiyorsun?"

"Anna'nın annesi, Hollandalı Lale Adam, Hamster Sisyphos, yani... herkes işte."

Van Houten gözlerini kapadı, nefes verirken yanaklarını sıvırdı, ardından tavandan geçen ahşap kirişlere baktı. "Hamster," dedi bir süre sonra. "Hamsteri Christine alıyor." Ki kendisi Anna'nın hastalık-öncesi arkadaşlarından biriydi. Bu mantıklıydı. Christine ve Anna birkaç sahnede Sisyphos'la oynamıştı. "Onu Christine sahipleniyor ve hayvan birkaç yıl daha yaşayıp hamster uykusunda huzurla ölüyor."

Somunda bir yerlere varıyordu. "Harika," dedim. "Harika, Peki ya Hollandalı Lale Adam? Sahtekâr mı? Anna'nın annesiyle evleniyor mu?"

Van Houten hâlâ tavan kiriglerine bakıyordu. Bir içki aldı. Bardağındaki yine bitmek üzereydi. "Lidewij, yapamıyorum, yapamıyorum." Bana baktı. "Hollandalı Lale Adam'a *hicbir* şey olmuyor. Sahtekâr ya da değil diye bir şey yok; o *Tanrı*. Tanrı'nın aleni ve belirsizlige mahal vermeyen metaforik bir temsili ve başına neler geldiğini sormak *Gatsby*'deki Dr. T. J. Eckleburg'un bedensiz gözlerine ne olduğunu sormakla entelektüel açıdan eşdeğer. Anna'nın annesiyle evleniyorlar mıymış? Burada bir romanдан bahsediyoruz, tarifi bir olaydan değil."

"Evet ama başlarına neler geldiğini düşünmüş olmalısınız, yani karakter olarak, yani metaforik anımlarından filan bağımsız olarak."

"Onlar kurgu," dedi tekrar bardağını çınlatarak. "Onlara *hicbir* şey olmuyor."

"Bana anlatacağınızı söylemiştiniz," diye israr ettim. İnatçı olmam gerektiğini kendime hatırlattım. Dağılan ilgisini sorularıma odaklamam gerekiyordu.

"Mümkündür fakat senin bir translantik seyahate çıkışmayacağın gibi yanlış bir fikre kapılmışım. Sanırım sana... teselli sunmaya çalışıyorum ki böyle bir şeye kalkışmamam gerektiğini bilmem gerekiirdi. Ancak dürüst olmam gerekirse, bir roman yazarının romanındaki karakterlere has özel bir içgörye sahip olduğuna dair çocuksu düşünce gerçekten saçma. O roman bir sayfanın üstündeki çiziklerden oluşuyor, hayatım.

Gandrea

No

Wall

USA

Publ

School

he Huff

Book

Book!

N

T

Bütün
uyuyanları
uyandırmaya
irteki uyanık
yeter!
Malcolm X!

Orada ikamet eden karakterlerin o çizikler dışında bir hayatı yok. Onlara ne mi oldu? Roman bittiği anda varlıklar son buldu."

"Mümkür değil," dedim. Kendimi iterek kanepeden kalktım. "Mümkür değil, söylediğiniz şeyi anlıyorum ama onlar için bir gelecek hayal etmemek imkânsız. Böyle bir geleceği hayal edebilecek en yetkili kişi sizsiniz. Anna'nın annesine bir şey olmuş olmalı. Evlenmiştir veya evlenmemiştir. Hollandalı Lale Adam'la Hollanda'ya taşınmıştır veya taşınmamıştır. Başka çocuğu olmuştur veya olmamıştır. Ona ne olduğunu öğrenmem gerek."

Van Houten dudaklarını büzdü. "Çocukça kaprislerine yüz vermediğim için kusura bakma ama sana hep alıştığın şekilde dayanarak acımımayı reddediyorum."

"Acımanızı filan istemiyorum," dedim.

"Tüm hasta çocukların gibi," diye karşılık verdi ruhsuz bir sesle, "sana acımasızlığını istemediğini söylüyorsun fakat tüm varlığın buna dayanıyor."

"Peter," dedi Lidewij ama Van Houten arkasına yaslanıp sahroşluğyla kelimeleri daha fazla geveleyerek konuşmaya devam etti. "Hasta çocukların eninde sonunda aynı noktaya takılıp kalıyor: Kalan günlerinizi teşhis konduğu günkü çocuk olarak yaşamak kaderinizde var, bir roman bittikten sonra hayat olduğunu inanan bir çocuk gibi. Biz de yetişkinler olarak buna acıyoruz, bu yüzden tedavileriniz için, oksijen makineleriniz için para veriyoruz. Size yemek ve su veriyoruz ancak sizin yeterince uzun yaşayamayacağınız o kadar..."

"PETER!" diye bağırdı Lidewij.

Van Houten devam etti. "Bireylerin hayatlarına zerre önem vermeyen evrim sürecinin yan etkilerisiniz. Mutasyonun başarsızlığı uğramış deneklerisınız."

"ISTİFA EDİYORUM!" diye haykırdı Lidewij. Ağlıyordu. Ama ben öfkelenmemiştim. Gerçeği dile getirebilmek için en acı verici yöntemi bulmaya çalışıyordu ama ben çoktan gerçeği biliyordum zaten. Yıllar boyunca yatak odamdan yoğun bakıma kadar tavanlara bakıp durmuş ve uzun zaman önce kendi hastalığımı en acı verici şekillerde hayal etmenin yöntemlerini bulmuştum. Ona doğru bir adım attım. "Bana bak, pislik herif," dedim. "Bana hastalıkta dair bilmemişim bir şey söylemen mümkün değil. Hayatından sonsuza dek çıkmadan önce senden istedigim yegane şey: ANNA'NIN ANNESİNÉ NE OLUYOR?"

Sarkık gedisi hafifçe bana doğru kaldırıp omzunu silkti. "Proust'un anlatıcısına veya Holden Caulfield'in kız kardeşine ya da yabana kaçmaya karar verdikten sonra Huckleberry Finn'e ne olduğunu söylemeyeceğim gibi ona ne olduğunu söylemem de mümkün değil."

"Bok gibi yalan söyleyorsun! Söyle diyorum! Bir şeyler uydu!"

"Hayır ve evimde küfretmezsen müteşekkir olurum. Bir bayana hiç yakışmıyor."

Aslında hâlâ tam olarak öfkelenmemiştim, sadece bana vadedileni almaya odaklanmamıştım. İçimden bir şeyler taşıncı elimi uzatıp viski bardağını tutan o tombul eline vurdum. Viskinin kalanı koca suratına saçıldı, bardak burnuna çarpıp

havada bale yaparcasına döndükten sonra antik ahşap döşemeyle şangırtıyla düştü.

"Lidewij," dedi Van Houten sükünetle, "bir martini alabilir miyim? Vermutu değdir yeter."

"İstifamı vermiştim," dedi Lidewij bir saniye sonra. "Saçmalama."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Sevimli olmak işe yaramamıştı. Kötü davranışım işe yaramamıştı. Bir cevaba ihtiyacım vardı. Once yol katetmiş, Augustus'un dileğini çalmıştım. Öğrenmem gerekiyordu.

"Hiç durup düşündün mü," dedi Van Houten kelimeleri geveleyerek, "acaba neden o aptal sorularına bu kadar önem veriyorsun?"

"SÖZ VERMİŞTİN!" diye bağırdım, Isaac'in kirilan kupalardan yankılanarak gelen aciz iniltilerini duyuyordum adeta. Van Houten karşılık vermedi.

Hâlâ başında dikiliyor, bir şeyler söylemesini bekliyordum ki Augustus'un kolum tuttuğunu hissettim. Beni kapıya doğru çekti; Van Houten, Lidewij'e şimdiki gençlerin nankörlüğünden ve kibar toplumun ölümünden yakınlıken ve Lidewij neredeyse isterik bir şekilde taramalı tıfek gibi Felemenke bir şeyler bağırırken Augustus'un peşine düştüm.

"Eski asistanımın kusuruna bakmayın," dedi. "Felemenke lisian değil, adeta boğaz hastalığı."

Augustus beni odadan çıkarıp baharın ve karaağaç konfetilerinin hüküm sürdüğü sokağa sürükledi.

Benim hızla uzaklaşmam için mümkün değildi tabii ki. Augustus çekceğimi tutarken merdivenlerden indik, sonra da iç içe geçmiş dörtgen taşlarından oluşan engebeli kaldırımdan Filo-soof'a doğru yürümeye başladık. Salıncaktan bu yana ilk kez ağlamaya başladım.

"Yapma," dedi Augustus belime dokunarak. "Hadi ama yapma." Başımı sallayıp elimin tersiyle yüzümü sildim. "Pisliğinin teki," dedi Gus. Tekrar başımı salladım. "O son bölümünü sana ben yazacağım." Bunu demesiyle hüngev hüngev ağla, maya başladım. "Yazacağım," dedi. "Yazacağım. O sarhoşun yazabileceğini her şeyden daha iyi olacak. Herifin beyni pelteye dönmiş, Kitabı yazdığını bile hatırlamıyor. Ben onun yazacağı hikâyeyin on kat iyisini yazarmış. İçinde kan olur, cesaret olur, özveri olur. Görkemli Izdırın'ın Şafâğım Bedeli'yle karşılaşması gibi. Bayılacaksın." Başımı sallamaya devam ettim, gülmüştürüm gibi yapıyordum, sonra bana sarıldım, kuvvetli kolları beni kashi göğsüne çekiyordu, ben de gömleğimi açıktı islatmıştım ancak konuşabilecek kadar kendime gelmiştim.

"O beyinsiz için dileğini harcadım," dedim göğsüne doğru.

"Hazel Grace. Hayır. Tek dileğimi harcadığın doğru ama onun için harcamadın. Bizim için harcadın."

Arkamızda yüksek topuklu ayakkabıların tikirdağını duyдум. Arkam döndüm. Gelen Lidewij'di, göz kalemi yanaklarına akmıştı, dehşete kapılmış gibi görünüyordu. "Anne Frank Huis'e gidebiliriz," dedi.

"O canavarla hiçbir yere gitmiyorum," dedi Augustus.

"O gelmeyecek," diye karşılık verdi Lidewij.

Augustus koruyucu bir tavırla bana sarılmaya devam etti, eli yanagımdaydı. "Bence..." diye başladı ama lafını boldum. "Gidelim." Van Houten'den sorularının cevaplarını almayı hâlâ istiyordum fakat tek istedigim bu değildi. Augustus Waters'la Amsterdam'da sadece iki günüm kalmıştı. Yaşılı ve mutsuz bir adamın bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Lidewij, moturu dört yaşındaki heyecanlı bir kız gibi sesler çikaran, hantal bir gri Fiat kullanıyordu. Amsterdam sokaklarında dolanırken tekrar tekrar ve bol bol özür diledi. "Çok özür dilerim. Bunun mazur görülecek bir yanı yok. Çok hasta," dedi. "Sizinle tanışmasının ona iyi geleceğini düşünmüştüm, eğer çalışmalarımın gerçek hayatları şekillendirdiğini görürse diye ama... Çok özür dilerim. Bu çok utanç verici bir durum." Ne ben konuşum ne de Augustus bir şey söyledi. Onun arkasında oturuyordum. Elimi kapı tarafından koltuğuna doğru uzatıp elini bulmaya çalıştım ama bulamadım. Lidewij devam ediyordu. "Bu işi yapmaya devam ettim çünkü bir dâhi olduğuna inanıyorum ve parası da çok iyidi ama tam bir canavara dönüştü."

"O kitap sayesinde zengin olmuştur herhalde," dedim bir süre sonra.

"Ah, hayır hayır, o Van Houten ailesinden geliyor," dedi. "On yedinci yüzyılda atalarından biri suya kakao karıştırmayı keşfetmiş. Van Houten'lerin bir kısmı uzun süre önce Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmiş ve Peter da onlardan biriymiş ama romanı yazdıktan sonra Hollanda'ya taşınmış. Köklü bir aile için utanç kaynağı."

Motor adeta çığlık atıyordu. Lidewij vites değiştirdi ve kollarından birini üstündeki köprüye çıktıktı. "Koşullardan," dedi. "Koşullar onu böyle acımasız yaptı. Kötü bir adam değil. Ama bugün böyle olacağımı tahmin edemedim, o korkunç şeyleri söyleğimde kulaklarımı inanamadım. Çok özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

Anne Frank Evi'nden bir sokak öteye park etmek zorunda kaldı. Lidewij bilet almak için sıraya girdiği sırada ben de Prinsengracht Kanalına demirlemiş yüzden evlere bakarak sırtımı küçük bir ağaca dayayıp oturdum. Augustus tepeerde dikiliyor, oksijen tüpünü uyuşuk hareketlerle ileri geri iterken tekerleklerin dönmesini izliyordu. Yanına oturmasını istiyordum ama oturmanın onun için zor olduğunu, tekrar ayağa kalkmanınsa daha büyük zorluk yaratacağını biliyordum. "İyi misin?" diye sordu bana bakarak. Omzumu silkip elimi bacagına uzattı. Takma bacagıydı ama yine de tutundum. Bana bakıyordu.

"Isterdim ki..."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Belli ki dünya bir dilek gerçekleştirmeye fabrikası değil." Bu söz beni biraz gülümsetmemi başarmıştı.

Lidewij biletlerle birlikte döndü ama ince dudakları endişeli bir biçimde büzülmüştü. "Asansör yok," dedi. "Çok çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedim.

"Ama çok fazla merdiven var. Dik merdivenler."

"Sorun değil," dedim tekrar. Augustus bir şey söyleyordu ki lafını böldüm. "Sorun değil. Çıkabilirim."

Hollanda'daki Yahudiler, Nazi istilası ve Frank ailesine dair bir videonun oynadığı odadan başladık. Sonra Otto Frank'in şirketinin olduğu kanal evine çıktıktı. Basamaklar hem benim hem de Augustus için zorlayıcıydı ama kendimi güçlü hissediyordum. Biraz sonra kendimi Anne Frank'i, ailesini ve diğer dört kişiyi saklayan ünlü kitaplığı bakarken buldum. Kitaplık yarı yarıya açıktı ve ardında sadece bir kişinin geçebileceği daha da dik merdivenler vardı. Etrafımızda bizim gibi gezenerler vardı ve kimseyi bekletmek istemiyordum ama Lidewij, "Biraz bekleyebilir misiniz lütfen?" dedi, ben de yukarı çıkmaya başladım, Lidewij arkamda çekçeve taşıyordu, Gus onun arkasındaydı.

On dört basamak vardı. Sürekli arkamda insanları düşünürüm -çoğu farklı diller konuşan yetişkinlerdi- ve mahcubiyet filan gibi bir şey hissedерken insana hem teselli veren hem de musallat olan bir hayaletmişim gibi düşüncelere kapıldım ama sonunda yukarı çıkmayı başardım ve tüyler ürpertecek kadar boş bir odaya girip duvara yaslandım, beynim ciğerlerime sorun yok sorun yok sakın ol sorun yok derken ciğerlerim de beynime ah, Tanrımla, ölüyoruz galiba diyordu. Augustus'un merdiven çaktığını bile görmemiştim fakat yanına geldi, alını elinin tersiyle oh be gibi sildi ve bana, "Şampiyon," dedi.

Birkaç dakikalık duvara yaslanma sürecinin ardından bir sonraki odaya gecebildim, bu odayı Anne, dişi Fritz Pfeffer'la paylaşmıştım. Küçüküktü, mobilyasızdı. Anne'in dergiler ile gazete lerden kesip duvarlara yapıştırıldığı fotoğraflar hâlâ orada olmasa burada herhangi birinin yaşadığına aklınıza bile getirmezdiniz.

Bir başka merdiven van Pels ailesinin yaşadığı odaya çıktı, bu merdiven diğerinden de dikti, on sekiz basamaklıydı. esasen merdivenlerin hası denetlendi. Eşeğe varıp yukarı baktım ve yapamayacağımı düşündüm ama aynı zamanda tek yolu yukarı çıkan yol olduğunu da biliyordum.

"Hadi geri dönelim," dedi Gus arkamdan.

"Sorun değil," diye karşılık verdim kısık sesle. Aptaçla belki ama bunu ona -Anne Frank'e yani- borçlu olduğumu düşünüp duruyordum çünkü o ölmüştü ve ben ölmemiştim, çünkü o sessiz kalabilmiş ve panjurular kapalı tutmuş ve her şeyi doğru yapmış ama yine de ölmüştü ve ben de basamaklardan çıkmalı ve Gestapo gelmeden önceki o yıllarda yaşadığı dünyadan geri kalanını görmeliydim.

Basamaklardan tipki küçük bir çocuk gibi emekleyerek çıkmaya başladım, nefes alabileyim diye ilk başta yavaştan alıyorum ama sonra hızlandı çünkü zaten nefes alamayacağımı biliyordum ve her şey tükenmeden önce tepeye varmak istiyordum. Kendimi deli gibi dik on sekiz basamaktan yukarıya çekmeye çalışırken karanlık bir perde görüş alanımın çevresini sarmaya başladım. En sonunda merdivenin zirvesine yarı kör ve midem bulanarak turmandım, kol ve bacaklarmdaki kaslar oksijen alabilmek için çığlık atıyordu. Bir duvara yaslanarak yere kaydım, sulu öksürüklerle soluk almaya çalışıyordum. Üzerimde, duvara tutturılmış boş bir cam dolap vardı, onun içinden tavana bakıp bayılmamaya çalıştım.

Lidewij yanına çömelip, "En tepeye çıktın, bu kadardı," deyince başımı saldım. Etraftaki yetişkinlerin endişeyle bana baktığını; Lidewij'in önce bir dilde, sonra başka bir dilde, ar-

dandan bir başka dilde farklı ziyaretçilere kasık sesle bir şeyler söylediğini; elini başma koymuş Augustus'un saçlarını okşayarak tepende durduğunu hayal meyal fark edebiliyordum.

Uzun bir süre sonra Lidewij ile Augustus beni ayaga kaldırdı ve cam dolapla neyi koruduklarını gördüm: Evin bu ek bölümünde yaşamış olan tüm çocukların boy çizgileri duvar kâğıdının üstüne bir kurşun kaleme işaretlenmişti, santim santim, artık uzayamayacakları zamana dek.

Buradan sonra Frank'lerin yaşadıkları kısmı geride bıraktık ama hâlâ müzenin içindeydik: Uzun ve dar bir koridor, ek bölümde yaşamış sekiz kişisinin fotoğrafları, nerede ve ne zaman öldüklerini anlatan yazılar vardı.

"Tüm aile fertleri arasında savaştan sağ kurtulan tek kişi," dedi Lidewij, Anne'in babası Otto'yu kastederek. Sanki kiliseye deymiyış gibi kısık sesle konuşuyordu.

"Ama aslında sağ kurtuldugu şey bir savaş değildi," dedi Augustus. "Bir soykırımdan kurtuldu."

"Öyle," dedi Lidewij. "Ailen olmadan hayatını nasıl devam ettirirsın bilmiyorum." Olen yedi kişiye dair yazıları okurken Otto Frank'in artık bir baba olmadığını, bir eş ve iki kızı yerine elinde sadece bir günlük kaldığımı düşünüyordum. Koridorun sonunda sözlükten de büyük bir kitapta Yahudi Soykırımı'nda Hollanda'da ölen 103.000 kişinin ismi vardı. (Sürgün edilen Yahudi Felemenklerin sadece 5.000'inin hayatı kaldığı yazıyordu duvarda. 5.000 Otto Frank.) Kitapta Anne Frank'in isminin geçtiği sayfa açtı ama bana asıl koyan onun isminin hemen altında dört tane Aron Frank olmasıydı. Dört tane. Müzesi

olmayan, tarihi bir işaret sahip olmayan, arkalarından yas tutacak kimse olmayan dört Aron Frank. İçinden, hayatı olduğum sürece bu dört Aron Frank'ı hatırlamaya ve onlara dua etmeye karar verdim. (Kimi insan dua etmek için her şeye kadir bir Tanrı'yı ihtiyaç duyuyor olabilir ama ben duymuyorum.) Odanın öteki ucuna giderken Gus durup, "İyi misin?" diye sordu. Başını onaylarcasına salladım.

Anne'in fotoğrafını gösterdi. "En kötü tarafı da neredeyse hayatı kalcak olmasının. Kurtuluştan haftalar önce ölmüş."

Lidewij videoyu seyretmeye gitti, ben de diğer odaya geçerken Augustus'un elini tuttum. Tavanı dik üçgen şeklindeydi ve içinde Otto Frank'ın kızlarını aradığı aylar boyunca birilerine yazdığı mektupların bazıları vardı. Duvarda Otto Frank'ın bir videosu oynuyordu. İngilizce konuşuyordu.

"Peşine düşüp adalete teslim edebileceğim Naziler kaldı mı?" diye sordu Augustus, Otto'nun mektupları ile hiç kimseinin kurtuluştan sonra çocukların görmemişine dair aldığı, iç burkan yanıtları okumak için cam mahfazaların üstüne eğilirken.

"Sanırım hepsi öldü. Ama kötülük Nazilerin tekelinde filan değil."

"Doğru," dedi. "Bence böyle bir şey yapmalıyız, Hazel Grace. Bir takım olup dünyayı ayağa kaldırın, yanlışları yoluna koyan, zayıfları savunan, nesli tükenenleri koruyan engelli bir infazçı ikili olmalıyız."

Benim değil, onun hayali olmasına rağmen onu teşvik ettim. Ne de olsa o benimkini teşvik etmişti. "Korkusuzluğumuz gizli silahımız olacak," dedim.

"Serüvenlerimize dair hikâyeler insan sesi varlığını sürdürdügü sürece var olacak," dedi.

"Hatta ondan sonra bile... robotlar insanlara özgü fedakârlık ve merhamet saçmalarını anımsadıklarında bizi hatırlaya-çaklar."

"Gözüpek budalıklarımıza robotça gülecekler," dedi. "Ama o deminden robot kalplerindeki bir şey, tipki bizim gibi yaşayıp ölmeye özlem duyacak: Kahramanın yaptıklarına."

"Augustus Waters," dedim kafamı kaldırıp ona bakarken ama Anne Frank Evi'nde birini öpmenin mümkün olmadığını düşündüm, sonra Anne Frank'in de neticede Anne Frank Evi'nde birisini öptüğünü ve muhitemelen evinin, gençler ile onulmayacağı kadar hasarlı olanların kendilerini aşık kollarına bıraktığı bir yer haline gelmesini ne çok isteyeceğini aklımdan geçirdim.

"Aslında," diyordu Otto Frank aksanlı İngilizcesiyle videoda, "Anne'in derin düşünceleri beni çok şaşırtmıştı."

Ve sonra öpüştük. Çekçeği bırakıp Augustus'un boynuna uzandım, o da beni belimden tutup parmak uçlarına kaldırıldı. Aralanın dudakları benimkile degerken yepeni ve heyecan verici bir başka nefessizlikle tanıştım. Etrafımızdaki her şey havaya karıştı ve tuhaf da olsa bir anlığına bedenimi gerçekten begendim, yanında sürükleyerek yıllarımı sömüren bu kanserle mahvolmuş varlık mücadele etmeye değermiş gibi hissettiyordu; göğe takılan borulara, PICC kateterlerine ve tümörlerin arkası kesilmeyen fiziksel ihanetlerine değermiş gibi.

"Kızım diye bildiğim Anne oldukça farklıymiş. Büylesine derin hisleri olduğunu göstermezdi," diye devam etti Otto Frank.

O arkamda konuşurken uzun uzun öpüştük. "Anne'le aramız çok iyidi," dedi Otto Frank. "ve bundan şu sonucu çıkarıyorum: Çoklu anne baba çocukların gerçekten tanımıyor."

Gözlerimin kapalı olduğumu fark edince açtım. Augustus bana bakıyordu, mavi gözleri hiç olmadığı kadar yakınındaydı ve iki sura insan etrafımızı sarılmıştı. Kızgın olduklarını düşünüyordum. Dehşete düşmüş olmalydilar. Hormonlarının esiri gençler bir eski babanın titreyen sesinin duyulduğu videonun önünde öpüşüyor...

Augustus'tan uzaklaştım, Converse'ime bakarken o da alnuma minik bir öpticük kondurdu. O anda alkışlamaya başladılar. Odadaki herkes, tüm o yetişkinler alkışlamaya başladı ve aralarından birisi bir Avrupa aksinyla, "Bravo!" diye bağırdı. Augustus gülümseyip başıyla selam verdi. Ben de gülüp hafifçe reverans yaptıım ve bu, bir alkışın daha kopmasına yol açtı.

Once yetişkinlerin inmesi için yol verip yavaş yavaş aşağıya indik ve kafeye girmeden hemen önce (neye ki bir asansörle giriş katı ile hediyelik dükkâname inebilmiştik) Anne'in günlüğünden sayfaları ve yayımlanmamış alıntılar defterini gördük. Alıntı defterinin Shakespeare alıntıları sayfası açıktı. *Akli çelimmeyecek kadar kuvvetli var mudır?* yazıyordu.

Lidewij bizi yine arabayla Filosof'a götürdü. Otelin önündeydik, yağmur yağıyordu ve Augustus'la taş kaldırımda yavaşça islanarak oturduk.

Augustus: "Biraz dinlenmen lazım muhtemelen."

Ben: "Ben iyiyim."

Augustus: "Peki." (Duraksama.) "Ne düşünüyorsun?"

Ben: "Seni."

Augustus: "Ne gibi?"

Ben: "Hangisini tercih etsem bilmiyorum, / Sesinin güzelliğini mi / Yoksa imasının güzelliğini mi, / Karatavuğun otuşunu mı / Yoksa hemen ardını mı?"

Augustus: "Tanrımlar, çok seksisin."

Ben: "Odana gidebiliriz."

Augustus: "Daha kötü fikirler duymuşluğum var."

Minicik asansöre sıkıştık. Yer dâhil olmak üzere her yüzey aynadı. Kendimizi içeriye kapatmak için kapı çekmemiz gereki, ardından eski alet ikinci kata girçirdayarak çıktı. Yorgundum ve terlemiştim ve genel olarak iğrenç görünüp koktuğuma dair endişelerim vardı ama buna rağmen o asansörde onu öptüm, sonra Augustus geri çekilib aynayı göstererek, "Bak, sonsuz Hazel'lar," dedi.

"Bazı sonsuzlar başka sonsuzlardan büyüktür," diye gevledim Van Houten'i taklit ederek.

"Tam bir soytarydı," dedi Augustus ve altı üstü ikinci kata çıkabilmemiz için bir bu kadar zaman daha geçmesi gereki. Nihayetinde asansör sarsılarak durdu ve Augustus aynalı kapıyı iterek açtı. Kapı yarıya kadar açıldığında acıyla yüzü buruştu ve bir saniyeliğine eli kapıdan kaydı.

"İyi misin?" diye sordum.

Bir saniye sonra konuşabildi. "Evet, evet, kapı ağırmış bir... " Tekrar İlip açtı. Elbette önce benim inmem için yol verdi ama koridorda ne yön gidiceğimi bilmemiştim için asansörün önünden öylece durdum. o da hâlâ buruşuk bir yüzle dikildiği için yine, "İyi misin?" dedim.

"Kondisyonumuz o kadar, Hazel Grace. Her şey yolunda." Koridorda öylece duruyorduk ve o odasına giden yolu filan göstermiyor ve ben odasının nerede olduğunu bilmiyordum ve ağzı sureken benimle sevişmemek için bir yol bulmaya çalıştığını, bu fikri ilk başta hiç öne sürmemek gerektiğine, bir kadına yakışmadığını ve bu yüzden orada gözlerini bile kırpmadan bana bakın, durumdan kendisini kibarca kurtarmaya çalışan Augustus Waters'i içgrendirdigime kani olmuştum. Ve sonra, sonsuzluk gibi gelen sürenin ardından konuştu. "Dizimin üstünde, ucu hafifçe inciliyor ve sonrası sadece deri. Çirkin bir yara var ama tipi..."

"Ne?" diye sordum.

"Bacagım," dedi. "Hani olur da... Yani hani ne bileyim olur da görürsen hazırlıklı olman için..."

"Aş kendini," deyip iki adımda yanına gittim. Onu öptüm, hem de sertçe, ardından onu duvara doğru bastırdım, anahlarını ararken öpmeye ara bile vermedim.

Yatağa girdik, hareketlerim oksijen yüzünden biraz kısıtlanyordu ama buna rağmen üstüne çöküp gömleğini çıkarabildim ve köprücük kemiginin altından ter tadi alırken tenine doğru, "Seni seviyorum, Augustus Waters," diye fisildadım, sözlerimi

duydugunda altındaki bedeni gevşedi. Uzun ip tişörtümü çi-karmaya çalıştığıma boruya takıldı. Güldüm.

"Bunu her gün nasıl yapıyorsun?" diye sordu ben tişörtümü borulardan kurtarıırken. Aptaça belki ama sanki erkekler böyle şeyler fark edermiş gibi pembe külötümün mor sütyenimle uyusmadığımı düşünüyüm. Örtünün altına girip pantolonumu ve çoraplarımı çıkardıktan sonra yorganın inip kalkmasını seyrettim, altında Augustus kendi pantolonunu ve bacagını çıkarıyordu.

Sırtüstü yan yana yatıyorduk, her şey örtülerin altında gizliydi ve bir saniye sonra bacagına uzanıp elimi uca, sertleşmiş yaranın olduğunu yere doğru götürdüm. Kısa bir an tuttum. İlkildi. "Aciyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Yan yatıp beni öptü. "Çok yakışıklısın," dedim elim hâlâ bacagındayken.

"Ampüte fetişin olduğunu düşünmeye başlayacağım," diye karşılık verdi beni öpmeye devam ederek. Güldüm.

"Augustus Waters fetişim var," diye karşılık verdim.

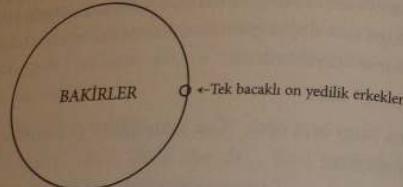
Tüm olay tahmin ettiğimin tam tersiydi: yavaş ve sabırlı ve sessiz ve ne özellikle acı verici ne de özellikle mest edici. Pek yakından inceleyemediğim çok fazla prezervatif sorun oldu. Karyola başlıklarını kırılmadı. Çığlıklar atılmadı. Aslında birtakım konuşmadan geçirdiğimiz en uzun vakitti muhtemelen.

Sadece tek bir şey tipikti: Sonrasında yüzümü Augustus'un
göğsünde yaslayıp kalp atışlarını dinlerken Augustus, "Hazel Grace,
kelimenin gerçek anlamıyla gözlerimi açık tutamıyorum," dedi.
"Gerçek anlamın yanlış kullanımı," dedim.

"Hayır," dedi. "Çok yorgunum."
Yüzünü diğer yana çevirdi, kulağım göğsüne yapmış bir
halde cigerlerinin uykı ritmine girmesini dinledim. Bir süre
sonra kalktım, giyindim, Hotel Filosoof'un kâğıt kalemini bul-
dum ve ona bir aşk mektubu yazdım:

"Gree
göz ki
yeten

"Bu
bir pi
sonsuz

Çok sevgili Augustus,

Sevgiler,
Hazel Grace

Goodr
Na
Wal

I
USJ
Pub
Schoe
The Huf
Boo
Bookl

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah, Amsterdam'daki son günümüzde annem ve Augustus'la otelden Vondelpark'a kadar yürüdük ve Hollanda Film Müzesi'nin gölgesinde bir kafe bulduk. Elimizdeki sütlü kahvelerle -ki garson bize Felemenklerin buna "yanlış kahve" dediğini çünkü içinde kahveden çok süt olduğunu açıkladı- devasa bir kestane ağacının benekli gölgesinde oturduk ve anıme ulu Peter Van Houten'le buluşmamızı anlattı. Öyküyü komikleştirdik. Herkesin, üzücü öykülerin nasıl anlatılacağına dair bir tercih yapma şansı var, biz de eğlenceli şikki seçtik: Augustus dili dolanan, sözcükleri geveleyen ve oturduğu yerden bile kalkamayan bir Van Houten taklısı yaparak kafenin sandalyesinde kayıldı; ben de son derece küstah ve maço tavırlarla, "Ayağa kalk, seni şişman ve çirkin yaşı adam!" diye bağırdım.

"Ona çirkin demiş miydin?" diye sordu Augustus.

"Takılma şimdi ona," dedim

"Boğn çığkin degilim. Sensin çığkin, bugunu tüplü kız." "Korkaksın!" diye güzledim ve Augustus gülerken takıldı boudı. Oturdum. Anneme öpüşme kısmını atlayarak Anne Frank Evinı anlattı.

"Sonrasında Van Houten'in evine döndünüz mü?" diye sordu annem.

Augustus yüzümün kızarmasına imkân dahi vermedi. "Yoo, Bir kafede takıldı. Hazel beni Venn diyagramı geyikleriyle eğlendirdi." Göz ucuyla bana baktı. Tanrıım, çok yakışıklıydı.

"Çok hoş," dedi annem. "Peki, ben biraz yürümek istiyorum. Hem konuşmak için vaktiniz olur," diye devam etti Gus'a bakarak ve hafiften iğneleyici bir sesle. "Belki sonra kanal tekneleriyle bir tura katılırız."

"Humm, olabilir," dedim. Annem kahve tabağınına altına beş avro bırakıp alnumu öperken, "Seni çok çok çok seviyorum," dedi ki her zamankinden iki "çok" fazla söylemişti.

Gaz birbirile kesişip ayrılan dalların zemine düşen gölgelerini gösterdi. "Güzel değil mi?"

"Öyle," dedim.

"Çok güzel bir metafor," diye mirıldandı.

"Öyle mi?" diye sordum.

"Bir araya gelen ve birbirlerinden ayrılan şeylerin negatif görüntüsü," dedi. Önümüzden yüzlerce insan geçiyordu, koşuyor ve bisiklete biniyor ve paten kayıyorlardı. Amsterdam hareket ve aktivite için tasarlanmış bir şehirdi, arabayla seyahat etmeyi tercih etmeyen bir şehir... bu yüzden kaçınılmaz olarak kendimi dışlanmış hissediyordum. Tanrıım. O kadar güzeldi ki.. devasa ağacın etrafından kendine yol açan dere, suyun

kenarında duran ve yüzen milyonlarca karaağaç yaprağı arasında yemek arayan balıkçı.

Ama Augustus fark etmedi. Gölgelerin hareketlerini seyredebilmekle mesguldü. Sonunda konuştu. "Bunu tüm gün seyredebiliyor musun?" diye sordum.

"Zamanınız var mı?" diye sordum. Hüzünle gülümsedi. "Keşke olsaydı." "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Otel göstererek başını salladı.

Hiç konuşmadan yürüdük, Augustus bir adım önde gidiyordu. Korkmamı gerektirecek bir şey olup olmadığını sormaya fena halde korkuyordum.

Şimdi, Maslow'un İhtiyaçlar Hiyerarşisi diye bir şey var. Temel olarak Abraham Maslow denilen bir adam ancak belli başlı ihtiyaçların karşılanmasıyla insanların başka tür ihtiyaçlara sahip olabileceği dair bir teoriyle ünlü olmuş. Şöyle bir şey:

MASLOW'UN İHTİYAÇLAR HİYERARŞİSİ

Yemeğe ve su ihtiyaclarınız karşılandığında, bir sonraki ihtiyacın dizişine, yanı güvenlige ihtiyacınız ve bu şekilde sonrakine ve sonrakine tırmayısunuz ama burada önemli olan fizyolojik ihtiyaçlarınız karşılaşana kadar, sanat yapmayı ve ahlak veya kuantum fiziği hakkında düşünmeye filan başıtanan "kendini gerçekleştire" aşamasını bir kenara bırakıtmam, güvenlik ve sosyal ihtiyaçlar hakkında endişelenmenizin bile mümkün olmaması.

Maslow'a göre ben piramidin ikinci basamağında takılıp kalıdım, sağlığımın güvence altında olduğunu hissedemiyordum ve bu sebeple sevgi ve saygı ve sanat ve artık başka varsa o şeylere ulaşmam da mümkün değildi ki bu tabii ki tam bir saçılıktı: Sanat yapma veya felsefi düşüncelere dalma dürtüsü hasta olduğunuzu ortadan kaybolmuyordu. Sadece bu dürtüler hastalıkla farklı bir forma bürünyordu.

Maslow'un piramidi diğer insanlardan daha az insan olduğumu ima ediyordu ki çoğu insan da onuna aynı fikir paylaşıyordu. Ama Augustus böyle değildi. Hep beni sevebilceğini çünkü kendisinin de bir zamanlar hasta olduğunu düşünmüştüm. Ancak o anda belki de hâlâ hasta olabileceği fikri aklıma düşmüştü.

Odam Kierkegaard'a girdik. Yanına gelmesini bekleyerek yatağa oturdum ama o tozlu koltuğa çöktü. Şu koltuk... Kaç yıllıkti? Elli mi?

Paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koyusunu seyredenken boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Ar-

Aynı Tırtızın Annası
kasına yaslamış iç geçirdi. "Sen yoğun bakıma girmeden kısa süre önce kalçam ağrımıya başladı."

"Olamaz," dedim. Panik hissi beni boğmaya başlamıştı. Başını salladı. "Ben de PET taraması yaptırdım." Duraksadı.

Ağzından sigarayı çıkarıp dişlerini siki. Hayatının büyük kısmını beni seven insanların ömürde ağlamamaya adadığım için Augustus'un ne yaptığı biliyordum. Dişlerinizi sıkarsınız. Yukarıya bakarsınız. Kendinize, sizi ağlarken görürse üzüleceklerini söylersiniz ve hayatlarında Bir Mutsuzluk olacağınızı ve mutlak bir mutsuzlukla dönüşmemeniz gerektiğini ve ağlamayağınızı söylersiniz ve tüm bunları tavana bakarken kendi kendinize dile getirirsiniz ve boğazınız kabul etmek istemese bile yutkunursunuz ve sizi seven insana bakarsınız ve gülümsersiniz.

Bana yamuk gülümsemesiyle baktı. "Taramada yılbaşı ağacı gibi işil işildim, Hazel Grace. Göğsüm, sol kalçam, cigerim, her yer."

Her yer. Sözcük bir süre havada asılı kaldı. İlkimiz de bunun ne anlamına geldiğini biliyorduk. Ayağa kalktım, bedenimi ve çekeği Augustus'un asla olamayacağı kadar yaşı halinin üstünden sürükleyerek koltuğun yanında diz çöktüm ve başımı kucagina koyup beline sarıldım.

Sağımı okşuyordu. "Çok üzgünüm," dedim.

"Sana söylemediğim için ben üzgünüm," dedi sakın bir ses tonıyla. "Annen öğrenmiş olmalı. Bana öyle bir baktı ki... Annem ona söylemiş olabilir. Sana söylemem gerekiydi. Çok aptalcaydı. Bencillik yaptım."

Bana neden üçbir şey söylemediğini anlıyordum tabii ki. Onun beni yoğun bakımda görmesini istemememle aynı sebeptendi. Ova bir saniye bile kizzam mümkün değil ve ancak sindirim bir el bombasını sevince diğerini eli kulağında parçalanmadan korumaya çalışmanın saçılığını anlıyordum. Augustus Waters'ı sevmemem mümkün değil. Zaten böyle bir şey istemiyordum.

"Hiç adil değil," dedim. "Hiç ama hiç adil değil."

"Dünya," dedi, "bir dilek gerçekleştirmeye fabrikası değil." Ve sonra, sadece bir anıgına çözüldü, hıçkırığı şimşeklerin eşlik etmediği bir gökgürültüsü gibi ácice bir kükreme, acı çekme sahnesindeki amatörlerin zayıflıkla karıştırabilecegi korkunç bir dehşet anıydı... Sonra beni kendisine çekti, yüzü benimden birkaç santim uzaktaydı ve kararlıydı. "Savaşacağım. Senin için savaşacağım. Sen beni merak etme, Hazel Grace. Ben iyiyim. Daha uzun süre buralardayım ve seni rahatsız etmeye devam edeceğim."

Ağlıyordum. Ama o anda bile güclüydi, beni sıkı sıkı tutuyordu, kollarındaki kasları bana sarıldılığını görebiliyordum. "Özür dilerim. Her şey düzellecek. Söz veriyorum," dedip yanumak bir şekilde gülmüşti.

Alnum öptü ve ardından güçlü göğsünün az da olsa sönüdüğünü hissettim. "Neticede bir *hamartia*'m varmış belli ki."

Bir süre sonra onu yatağa çektim, yan yana yatarken bana, normalde palyatif kemoterapi başlatacaklarını anlattı ama annesi ile babası çok kızmış olsa da Amsterdam'a gitmek için

bundan vazgeçmemiştir. Bedeninin ona ait olduğunu haykırdığım duyduğum sabaha kadar onu engellemeye çalışmışlardı. "Başka zaman erteleyebilirdik," dedim.

"HAYIR, böyle bir şey mümkün değildi," diye karşılık verdi.

"Her neye, zaten işe yaramıyordu. Nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama yaramadığımı hissediyordum."

Başuma onayladım. "Tüm bu olay çok boktan," dedim. "Ben döndüğümde başka şey denerler. Hep yeni bir fikirleri oluyor."

"Öyle," dedim deneyişel ilaçlar konusunda iğneliğe dönmüş bir insan olarak.

"Seni sağlıklı bir insana áşık olduğuna inandırarak bir nevi kandırılmış oldum," dedi.

Omzumu silktim. "Ben de aynısını yapardım."

"Hayır, yapmadın ama hepimiz senin kadar muhtesem olamayız." Beni öptü, sonra yüzünü buruşturdu.

"Ağrinı mı var?" diye sordum.

"Hayır. Sadece..." Konuşmadan önce uzun süre tavana baktı. "Bu dünyayı seviyorum. Şampanya içmemi seviyorum. Sigara içmememi seviyorum. Felemenkçe konuşan Felemenklerin sesini seviyorum. Ama şimdi... Bir savaş bile veremiyorum. Mücadele etme şansım yok."

"Kanserle mücadele ediyorsun," dedim. "Bu da senin savaşın. Ve mücadele etmeye devam edeceksin." İnsanların beni mücadeleye hazırlama konuşmaları yapmalarından nefret ediyordum ama yine de ona böyle bir konuşma yapıyordum. "Sen... sen... bugün hayatını en iyi şekilde yaşayacaksın. Artık senin sava-

“...gın bu.” Dandik duygusal cümleler kurdugum için kendimden tiksindim ama başka ne diyebilirdim ki?

“Ne savaş ama,” dedi umursamaz bir tavırla. “Neye karşı savasıyorum? Kanserimle. Peki ya kanserim ne? Kanser de benni. Tümörler benden oluşuyor. Beynim ve kalbim nə kadar benden oluşmuşsa onlar da bir o kadar benden oluştu. Bu bir iç savaş ve galibi önceden saptanmış, Hazel Grace.”

“Gus,” dedim. Başka bir şey söyleyemedim. Ağzımdan çıkacak teselliler için fazla zekiydi.

“Tamam,” dedi. Ama tamam değildi işte. Bir süre sonra yine komuşmaya başladı. “Rijksmuseum'a gidecek olursan ki ben çok gitmek istiyorum ama kim kandırırız... ikimiz de bir müzede dolasabilecek durumda değiliz. Ama her neyse, yola çıkmadan önce internette koleksiyonlarına bakmıştim. Eğer gidecek olursan, yani bir gün gidersin umarım, bir sürü ölü insan resmi göreceksin. Haça gerilmiş İsa, boynundan bıçaklanan bir tip, denizde veya savaşta ölen insanlar, bir sürü aziz filan. Ama TEK BİR TANE BİLE kanserli çocuk yok. Vebadan veya çiçek hastalığından veya sarıhummadan filan nalları diken kimse yok çünkü hastalık görkemli bir şey değil. Anlamı yok. Bir seyden ölmek şerefli bir şey değil.”

Abraham Maslow, sana varoluşsal meraklı iyi beslenen ve sevilen sağlıklı kardeşlerininkini gölgdede bırakan Augustus Waters'ı takdim ediyorum. İnsan kitleleri hiçbir şekilde inceleme konusu olmayan, korkunç tüketim hayatları idame ettirirken Augustus Waters, Rijksmuseum koleksiyonunu uzaktan inceleyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Augustus bir süre sonra.

“Hiç,” dedim. “Ben sadece...” Cümlemi tamamlayamadım, nasıl tamamlayabileceğimi bilmiyordum. “Ben sadece senden çok ama çok hoşlanıyorum.”

Yarım ağızla güldü, burnu benimkinin birkaç santim ötesindeydi. “Aynı hisleri paylaşıyoruz. Sanırımlı bunu umutman ve bana ölmüyormuşum gibi davranmanın mümkün değildir.”

“Öldüğünü düşünmüyorum,” dedim. “Bence sadece biraz çok kanser var.”

Gülümsedi, Darağacı mizahı. “Sadece yukarı çıkan bir hız trenindeyim,” dedi.

“Ve seninle en tepeye çıkmak benim için bir onur.”

“Sevişmeye çalışmak gerçekten çok mu aptalca olur?”

“Denemek yoktur,” dedim. “Sadece yapmak vardır.”

“Bu bir per sonsuz

Good
Ac
Wal
US/
Publ
School
The Huff
Book
Books

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve dönüş yolunda, yerden on bin fit yüksekteki bulutların yirmi bin fit üstünde Gus, "Eski den bulutların üstünde yaşamanın güzel olacağını düşünürdüm," dedi.

"Evet," dedim. "Hani şu ayda yürüyümuşsun gibi hissettiğim aletlerdeki gibi olurdu ama tabii sürekli."

"Ortaokulda fen dersinde Bay Martinez kimlerin bulutların üstünde yaşamayı hayal ettiğini sorunca herkes elini kaldırılmıştı. Bay Martinez de bulutların üstünde rüzgârin saatte iki yüz elli kilometre hızla estiğini ve sıcaklığın eksik otuz derece olduğunu ve oksijen olmadığını ve birkaç saniye içinde öleceğimizi söylemişti."

"Hoş adammış."

"Hayalleri katletme konusunda uzmanlığı vardı, Hazel Grace. Yanardağların harika olduğunu mu düşünüyorsun? Aynı şeyi Pompeii'deki çığlık atan on bin cesede söyle. Gizliden gizliye bu

dünyada hâlâ büyülü bir şeyler olabileceğine mi inanıyorsun? Hier şey birbirine rastgele çarpıp duran ruhsuz moleküllerden oluşuyor. Annen baban ölüse sana kimin bakacağından mı endişeleniyorsun? Endişelenmen lezim zaten çünkü zaman içinde solucanlara yemek olacaklar."

"Cehalet erdemdir," dedim.

Bir hostes troleyle oldukça kısık sesle. "İçecek bir şey? İçecek, içeceğ." diyerek sıraların arasından geçiyordu. Gus tümden uzanıp elini kaldırıldı. "Şampanya alabilir miyiz acaba?"

"Yirmi bir yaşında misiniz?" diye sordu kadın şüpheyle. Gözüne sokarcasına burnumdakı kanılı düzelttim. Hostes gülümseyip uyuyan anneme baktı. "Sorun eder mi?"

"Hayır."

Bunun üstüne iki plastik bardağa şampanya koydu. Kanser Avantasi.

Gus'la bardaklarını havaya kaldırdık. "Sana," dedi.

"Sana," dedim bardağını onunkine dokundururken.

Minik birer yudum aldık. Oranjee'dekinden daha sönüklü yıldızlardı ama yine de iyiydi.

"Aslına bakarsan," dedi Gus bana, "Van Houten'in söylediğİ her şey doğrudydu."

"Olabilir ama öyle pislik gibi davranışmak zorunda değildi. Hamster Sisyphos için bir gelecek düşünüp Anna'nın annesi için düşünmemiş olduğuna inanıyorum."

Augustus omzunu silkti. Bir anda konudan kopmuş gibiydi. "İyi misin?" diye sordum.

Kafasını mikroskopik bir hareketle salladı. "Ağrıyor," dedi. "Göğsün mü?"

Başıyla onayladı. Yumruklarını sıkımsı. Daha sonra bu hissi, topuklu ayakkabı giymiş tek bacaklı şışman bir adamın göğsünü ortasında dikilmesine benzetecekti. Koltuğun arkasındaki masayı kapatıp sırt çantasından ilaç çikarmak için öne eğildim. Birini şampanyayla yuttu. "İyi misin?" diye sordum tekrar.

Gus orada oturmuş yumruğunu sıkıyor, acayı (ve beni) kendisinden uzaklaştmayan ilacınc işe yaramasını bekliyordu.

"Sanki kişisel bir şey gibiydi," dedi Gus kısık sesle. "Sanki bir sebepten bize kızmış gibiydi. Van Houten yanı." Şampanyasının kalanını birkaç yudumda içti ve kısa süre sonra uykuya daldı.

Babam havalimanının çıkışında bizi bekliyordu, JOHNSON, BARRINGTON, CARMICHAEL gibi soyadların yazılı olduğu kâğıtlar tutan limuzin şoförlerinin arasındaydı. Kendisi de bir yazı hazırlamıştı. GÜZEL AİLEM kelimelerinin altında (VE GUS) yazıyordu.

Ona sarıldığında ağlamaya başladı (tabii ki). Eve dönerken Gus'la babama Amsterdam maceralarımızı anlattık ama ancak eve dönüp Philip'e bağlandıktan, babamla hakiki Amerikan programları izleyip kucağımızdaki peçetelerin üstünden Amerikan pizzası yerken ona Gus'tan bahsettim.

"Gus'un kanseri yineledi," dedim.

"Biliyorum," diye karşılık verdi. Baba doğru kayıp devam etti. "Siz gitmeden önce annesi bize söyledi. Senden sakladığını için üzgünüm. Ben... ben üzgünüm. Hazel." Uzun süre bir şey söylemedi. Izlediğimiz program satan alacakları evi seçmeye çalışan insanlarla ilgiliydi. "Siz yokken Görkemli Izdirap'ı okudum," dedi babam.

Ona döndüm. "Ah, süper. Nasıl buldun?"

"İyiidi. Anlaması zor biraz. Biyokimya okudum hatırlarsan, edebiyatçı sayılmam. Keşke kitap bitseydi."

"Evet," dedim. "Klasik sıkayıt."

"Ayrıca biraz umutsuzdu," dedi. "Yenilgiyi kabul ediyor gibi."

"Eğer yenilgiyi kabul etmekten kastın dürüst ise, katılıyorum."

"Bence yenilgiyi kabul etmek dürüstlük değil," diye karşılık verdi. "Bunu kabul etmeyi reddediyorum."

"Yani her şeyin olmasının bir sebebi var ve hepimiz bulutların üstünde çökacağız ve arp çalıp malıkânelerde mi yaşayacağız?"

Babam güldümsedi. Kocaman kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti ve başımı öptü. "Neye inandığımı bilmiyorum, Hazel. Yetişkin olmanın inandığın şeyi bilmek anlamına geldiğini düşünürdüm ama simdiye kadar böyle bir deneyimim olmadı."

"Peki," dedim. "Tamam."

Tekrar Gus'la ilgili üzgün olduğunu söyledi ve sonra programı izlemeye devam etti ve insanlar bir ev seçtiler ve babanın kolu hâlâ omzumdaydı ve uykuya dalmak üzereydim ama yatmak istemiyordum ve babam o anda tekrar konuştu. "Neye inanıyorum biliyor musun? Üniversitede bir matematik dersi

vardı, hocamız ufak tefek ve yaşlı bir kadındı. Huzla Fourier döşümüzlerinden bahsediyordu ve bir cümlenin ortasında durup, "Bazen evren fark edilmek istiyormuş gibi görünüyor," dedi.

"Ben de buna inanıyorum. Bence evren fark edilmek istiyor. Bence evren beklenmedik bir şekilde bilincе eğilimli ve kısmen de zekâsı mükâfatlandırıyor çünkü zarafetinin gözlemlenmesinden keyif alıyor. Ve ben kim oluyorum da tarihin ortasında yaşarken evrene, onun -veya gözlemediğim kadarım- geçici olduğunu söylüyorum ki?"

"Bayağı zekisin," dedim bir süre sonra.

"İltifat etmeyeceğim bayağı iyisin," diye karşılık verdi.

Ertesi gün Gus'in evine gittim, annesi ve babasıyla fistik ezmevi ve reçelli sandviç yiip onlara Amsterdam maceralarımızı anlatırken Gus oturma odasında, *V for Vendetta* seyrettiğimiz kanepede uyukluyordu. Onu mutfaktan görevliliyordum: Sırtüstü yatıyordu, başı diğer yöne dönüktü, çöktük bir PICC kateteri takmışlardı. Kansere yeni bir kokteylle saldıryorlardı: İki kemoterapi ilaç ve Gus'in kanserindeki onkojeni engellemesini umdukları bir protein reseptörü. Deneysel araştırmaya katılabıldığı için şanslı olduğunu söylemişlerdi bana. Şanslıymış ilaçlardan birini biliyordum. Ismini duyduğumda bile kusacak gibi oluyordum.

Bir süre sonra annesi Isaac'i getirdi.

"Isaac, selam, Destek Grubu'ndan Hazel, hain eski kız arkadaşın değil." Annesi onu yanına getirdi, ben de sandalyeden

"Gret
gölcük
yeteneğim
"Bu
bir p
sonsu
Goodne
m
Was
US
Pub
School
The Huf
Boo
Book

kalkıp sarıldı, Isaac'ın beni bulması kisa bir an aldı ama sonra bana siki siki sarıldı.
"Amsterdam nasıldı?" diye sordu.
"Harikaydı," dedim.
"Waters," dedi. "Neredesin, dostum?"
"Uyuyor," derken sesim çatladı. Isaac başını salladı, herkes sessizleşti.

"Fena," dedi Isaac bir saniye sonra. Annesi onu bir sandal-yenin yanına götürdü. Isaac oturdu.

"Kontrgerilla Harekâti'nda kör kiçimi hâlâ çok pis alaşağı edebilirim," dedi Augustus bize dönmeden. İlaçlar konuşmasını yavaşlatıyordu... ancak normal bir insanın konuşma hızına getirecek kadar.

Isaac annesini ararken hafifçe elini kolunu sallayarak, "Tüm çocukların kör olduğuna eminim ashında," diye karşılık verdi. Annesi onu tutup kaldırdıktan sonra kanepeye doğru götürdü, Gus ile Isaac tuhaf bir şekilde sarıldılar. "Nasilsin?" diye sordu Isaac.

"Her şey metal tadi veriyor. Onun dışında sadece yukarı çıkan bir hız trenindeyim, dostum." Isaac gülüdü. "Gözlerinden haber ver."

"Ah, mükemmel," dedi Isaac. "Aslında tek sorun kafamda olmamaları."

"Harika gerçekten. Sana hava atmak filan istemiyorum ama tüm vücutum kanserden yapılma şu an."

"Evet, duydum," dedi Isaac etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak. Gus'un elini tutmaya çalıştı ama ancak bacagını yakalayabildi.

"Kız arkadaşım var," diye karşılık verdi Gus.

Isaac'ın annesi iki sandalye getirince Isaac ile Gus'ın yanına oturduk. Gus'un elini tuttum ve başparmağı ile işaret parmağının arasında daireler çizmeye başladım.

Büyükler dertleşmek mi artık ne içinse bodruma inip üçümüzü salonda yalnız bırakırlar. Bir süre sonra Augustus bize döndü, yavaş yavaş uyanyordu. "Monica nasıl?" diye sordu.

"Hiç haber almadım," dedi Isaac. "Ne mektup, ne e-mail, E-maillerimi okuyan bir alet var. Harika bir şey. Okuyanın sesini veya aksanını filan değiştirebiliyorsun."

"Yani sana porno öykü gönderirsem yaşı bir Alman herife okutabiliyorsun, öyle mi?"

"Aynen," dedi Isaac. "Gerçi kullanmama hâlâ annem yardımçı oluyor o yüzden Alman pornosunu birkaç hafta daha yollamazsan iyi olur."

"Nasıl olduğunu filan sormak için bile bir mesaj atmadı mı yani?" diye sordum. Bu bana akıl erdiremeyeceğim kadar insafsızca geliyordu.

"Tam bir sessizlik."

"Çok saçma," dedim.

"Ben o konuda düşünmeyi bırakıyorum. Kız arkadaşa ayıracak vaktim yok. Nasıl Kör Olunur isimli bir işe girdim."

"Orada mı?" diye sordu Isaac durdugunu hissettiği anda.
"Kesinlikle orada," dedi Augustus. "Nasıl görünüyor, billyor
musun Isaac? Umacık kadar aptal olduğumuz tüm umutlar
gerçekleşmiş gibi görünüyor."

"Yani evde mi?"

Gus, Isaac'e bakabilmek için yavaş yavaş başını çevirdi.
"Nerede olduğundan kime ne? Bu onunla ilgili değil. Bu, se-
ninle ilgili." Gus kucağındaki yumurta kutusunu tutup kapayı
açıtı ve bacaklarını dışarı çaktı. Isaac için kapıyı tuttu, ben
de aynadan Gus'in onu dışarı çıkarmasını ve ikisinin sanki
du eden ama ayaları birbirine tam değmeyen iki el gibi omuz
omuza verişini seyrettim.

Pencereyi indirmiş, arabadan seyrediyordum çünkü Van-
dallik fikri beni geriyordu. Arabaya doğru birkaç adım daha
attılar, sonra Gus yumurta kutusunu açıp Isaac'e bir yumurta
uzattı. Isaac yumurtayı fırlattı fakat arabayı rahat on metre
farkla kaçırdı.

"Biraz sol," dedi Gus.

"Ben mi sola doğru attım yoksa sola doğru mu atmam
lazım?"

"Sola doğru at." Isaac hedef alıp fırlattı. "Daha sola," dedi
Gus. Isaac tekrar fırlattı. "Evet. Harika. Daha kuvvetli at." Ona
bir yumurta daha verdi, Isaac attı fakat yumurta arabanın üs-
tünden yay çizererek evin eğimli çatısına çarptı. "Tam on ikiden!"
dedi Gus.

"Gerçekten mi?" diye sordu Isaac heyecanla.

Gus başım diğer yana çevirip arka bahçeye bakan pence-
reden dışarıyı izlemeye başladı. Gözleri kapanıyordu.
Isaac nasıl olduğunu sordu, iyi olduğunu söyledim, Destek
Grubu'nda seksli sesli yeni bir kız olduğunu ve gidip gerçekten
seksli olmadığını ona söylemeni gerektiği filan söyledi.
Sonra bir anda Augustus araya girdi. "Gözlerini kafasından ke-
silip çıkartılan eski erkek arkadaşını aramazlık yapamazsun,
tamam mı?"

"Bu sadece..." diye başladı Isaac.

"Hazel Grace, dört doların var mı?" diye sordu Gus.

"Şey," dedim. "Var?"

"Harika. Sehpanın altında bacağım var." Oturur pozisyon'a
gelene kadar kendisini itip kanepenin ucuna kaydı. Protezi uzat-
tim; yavaş hareketlerle takti.

Ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra kolumu Isaac'e
uzatıp bir anda engel oluşturmaya başlamışlar gibi hissettiğim
mobilyaların etrafından geçebilmesi için onu yönlendiriyordum
ki yillardır ilk defa odadaki en sağlıklı insan olduğumu
fark ettim.

Arabayı ben sürdüm. Augustus yanındaydı. Isaac arkada
oturuyordu. Bir markette durup Augustus'un talimatlarına uya-
rak bir kutu yumurta aldım, bu sirada ikisi arabada bekliyordu.
Sonra Isaac hatırlayabildiği kadaryla bizi Monica'nın evine yön-
lendirdi, ev iki katlı ve abartılı derecede düzenli görünüyordu.
Monica'nın parlak yeşil, 1990 model Pontiac Firebird'ü kalın
tekerlekleriyle garaj yolunda duruyordu.

"Hayır, arabanın yaklaşık beş metre yukarısına attın. Kuvvetli fırlat ama aşağıdan olsun." Isaac uzampı Gus'ın tuttuğu kutudan bir yumurta daha aldı. Fırlattı ve bu sefer stop lambasını tutturdı. "İşte!" dedi Gus. "İşte! STOP LAMBASI!"

Isaac bir yumurta daha aldı, fazla sağa atarak iskaladı, bir diğerini fazla aşağı fırlattı, bir tane daha atarak arka camı vurdu. Sonra üç defa üst üste bagajı tutturdu. "Hazel Grace," diye bağırdı Gus. "Bir fotoğraf çek ki robot göz icat ettiklerinde Isaac de görebilsin." Kendimi yukarıda doğru çekip aşağı indirdiğim cama oturdum, dirseklerimi arabanın tavanına dayayarak cep telefonumlu bir fotoğraf çektim: Augustus ağızında yanmayan sigarasıyla, leziz bir yumuk gülümsemeyle çoğu boşalmış yumurta kutusunu kafasının üstünde tutuyordu. Diğer elini güneş gözlüğü kameraya tam dönük olmayan Isaac'ın omzuna koymuştum. Arkalarında yumurta sarıları yeşil Firebird'ün arka camı ile bagajından aşağı damlıyordu. Ve onun da arkasında bir kapı açılıyordu.

"Tanrı aşkına..." dedi orta yaşlı bir kadın, ben fotoğrafı çektiğinden bir saniye sonra. "Burada ne oluyor..." Sonra susuverdi.

"Merhaba," dedi Augustus ona dönüp. "Kör bir adam kızının arabasına layıkıyla yumurta fırlatıyor. Lütfen içeri girip kapıyı kapatın yoksa polisi aramamız gerekecek." Bir an ne yapacağını bilemeyen Monica'nın annesi kapıyı kapatıp ortahıktan kayboldu. Isaac kalan son üç yumurtayı da arka arkaya attıktan sonra Gus onu tekrar arabaya yönlendirdi. "Gördün mü Isaac, eğer ellerinden -kaldırımdan inmek üzereyiz- haklı oldukları hissini çekip alırsan ve arabalarına yumurta atılmasını izleyerek sanki *onlar* bir suç işliyorlarmış gibi -birkaç adım daha-

hissettirecek şekilde işleri tersine çevirirsen kafaları karışıyor, korkuyorlar, endişeleniyorlar ve -kapı kolu hemen önünde- içten içe umutsuz olduğunu bildikleri kendi hayatlarına çekiliyorlar." Arabanın önüne doğru koşup yanına yerleşti. Kapılar kapanır kapanmaz gaza bastım, yüz metre kadar gitmiştim ki çıkmaz sokakta olduğumuzu fark ettim. Ters döndüm ve Monica'nın evinin önyüden büyük bir hızla geçtim.

Bir daha hiç fotoğrafını çekmedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonra Gus'ların evinde onun annesi ile babası, benim annem babam, Gus ve ben yemek masasının etrafına doluşup Gus'ın babasının deyişiyle en son geçen yüzyılda kullanılmış olan masa örtüsünün üstünde biber dolması yedik.

Babam: "Emily, bu risotto..."

Annem: "Çok lezzetli."

Gus'ın annesi: "Teşekkürler. İstersen tarifini verebilirim."

Ağzındaki yutmakta olan Gus: "Ashna bakarsanız tadı bir Oranjee kadar değil."

Ben: "İyi gözlem, Gus. Bu yiyecek lezzetli olmasına rağmen tadı Oranjee'ninki gibi değil."

Annem: "Hazel."

Gus: "Tadı şey gibi..."

Ben: "Yiyecek."

Gus: "Evet, aynen. Tadi yiyecek gibi, mükemmel bir şekilde pişirilmiş olabilir ama tadi nasıl söylesem..."
 Ben: "Tadi sanki Tanrı'nın Ta Kendisi cenneti beş tabakkılık bir oğün olarak pişirmiş ve bunlar sana fermente edilmiş, kabaracıklı birkaç ıslıtlı top eşliğinde servis edilmiş ve kanal kenarındaki yemek masasının çevresinden hakiki çiçek yapıtları akıp gidiyormuş gibi değil."

Gus: "İyi söyledin."

Gus'un babası: "Çocuklarım gerçekten tuhaf."

Babam: "İyi söyledin."

O akşam yemeğinden bir hafta sonra Gus göğüs ağrısıyla acil servise gitti ve hemen ardından hastaneye kaldırıldı, ben de ertesi sabah Memorial'a gidip dördüncü kattaki odasına çıktım. Isaac'ı ziyaretimden sonra Memorial'a gitmemiştüm. Burada, Çocuk Hastanesi'ndeki insanı biktirəcak kadar parlak renklere boyanmış duvarlar veya araba süren köpek resimleri yoktu ama mekânın kesif sterilliği Çocuk Hastanesi'nin o mutlu çocuk saçlığını özlememe sebep oluyordu. Memorial son derece fonksiyoneldi. Âdet bir depoydu. Bir prematoryum...

Asansörün kapları dördüncü katta açıldığında Gus'in annesinin bekleme odasını arşınladığını, bir yandan da telefonla konuşduğunu gördüm. Hızla kapatıp bana sarıldı ve çekçeği benim yerime tutmayı teklif etti.

"Sorun değil," dedim. "Gus nasıl?"

"Zor bir gece geçirdi, Hazel. Kalbi fazla çalışıyor. Daha az hareket etmesi gerekecek. Bundan sonra sadece tekerlekli

"Gizlilik
bir p...
sonrası"

"Bu
bir p...
sonrası"

Goodby
N
Ma
US
Pub
Sch
The Hu
Boo
Book

sandalje kullanacak. Ağrıları için daha çok işe yaramayacak yeni bir ilaç başlatıyorlar. Kız kardeşleri demin geldi."

"Peki," dedim. "Onu görebilir miyim?"

Kolunu omzuma atıp hafifçe sükürttü. Tuhaftır hastı. "Seni sevdiğimizi biliyorsun, Hazel. Ama şu anda bir aile olmamız gerekiyor. Gus da aynı fikirde. Tamam mı?"

"Peki," dedim.

"Uğradığını söyleyeceğim."

"Peki," dedim tekrar. "Ben biraz burada oturup bir şeyler okuyacağım sanırım."

Koridorun öteki ucuna, Gus'in olduğu yere yürüdü. Anlıyordum ama yine de onu özlüyordum ve ona veda etmek için son şansımı kaçırmıştım filan gibi hissediyordum. Bekleme odasına kahverengi halı döşenmişti ve kahverengi kumaş kaplı pofuduk koltuklar vardı. Bir süre oksijen tüpüm ayaklarımın dibinde, çift kişilik koltukta oturdum. Converse'imi ve Ceci n'est pas une pipe tişörtüm giymiştim, iki hafta önce Venn Diyagramı İlkindi'sinde giydığım kıyafetin aynısıydı ve o bunu göremeyecekti. Telefonumdaki fotoğraflara bakmaya başladım, son birkaç ayın tersten giden andacı gibiydi, Monica'nın evinin önünde duran Gus ile Isaac'ten başlayarak Funky Bones yolunda çektiğim ilk fotoğrafa kadar gidiyordu. Sanki sonsuzluk kadar önce yaşanmıştı, sanki kısa ama yine de sınırsız bir sonsuzluk yaşamışız gibi. Bazı sonsuzlar başka sonsuzlardan büyütü.

Iki hafta sonra Gus' tekerlekli sandalyesiyle parktan Funky Bone'si doğru gösteriyordum, geyet patal bir şampunya ile okşayanı yapınca Gus'un kucakondaydı. Gus doktorları çocuklara on üç şampunya ikonikini vermeye ilke edebilen türde bir insan, olsağundan şampunayı Gus'a bir doktor hediye etmişti. Gus tekerlekli sandalyesindeydi, ben de cimkere oturdum, Funky Bone'sı olabsağında yaklaştım. Göğüs kafesinden ona doğru attımlı kın birbirini kırktan çocukların oma gösterince tüm o annelerde sur zor duydugum bir sesde, "Son geldiğimizde kendimi çocuk olarak görüyoðum, ya anıa işklet," diye karşılık verdi. Şampunya Winnie-the-Pooh'lu kigîr bardaklardan içti.

"Gus
geli k
reber

"Re
be p
sormaz

Gute
M
Mu

Hil
Pur
Sche
The Ref
Boz
Book

ON ALTINCI BÖLÜM

Son evre Gus'la tipik bir gün:

Gus kahvaltı yapıp kahvaltısam kustultan sonra, öğlen gibi evine gidiyordum. Tekerlekli sandalyesiyle beni kapıda karşıladı, artık hâlâ Destek Grubu'nda gözlerini dikip bakan o kashi ve yakışıklı çocuktan eser yoktu fakat hâlâ yumuk yumuk gülmüşti ve yakmadığı sigarayı içiyordu, gözleri berrak mavi ve parlaklıtı.

Yemek masasında ailesiyle öğlen yemeği yiyorduk. Fıstıklı ve reçelli sandviçler ile akşamdan kalma kuşkonmaz. Gus yemiyordu.

Nasıl olduğunu sordum.

"Harika," dedi. "Ya sen?"

"İyiyim. Dün akşam ne yaptın?"

"Gret
göz k
yeter
"Bu
bir p
sonsuz
Goodn
N
Wa
US.
Pub
Sch
The Hul
Boo
Book
I
T

Iki hafta sonra Gus' tekerlekli sandalyesiyle parktan *Funky Bones*'a doğru götürüyordum, gayet pahalı bir şampanya ile oksijen tüpü *Gus*'ın kucağındaydı. *Gus* doktorları çocuklara en iyi şampanya şişelerini vermeye ikna edebilen türde bir insan olduğundan şampanyayı *Gus*'a bir doktor hediye etmişti. *Gus* tekerlekli sandalyedeymişti, ben de çimlere oturdum, *Funky Bones*'a olabildiğince yaklaştım. Göğüs kafesinden omza doğru atlamaları için birbirini kuşkurtan çocukları ona gösterince tüm o şamatada zar zor duyduğum bir sesle, "Son geldiğimizde kendimi çocuk olarak görüyordum, şu ansa iskelet," diye karşılık verdi. Şampanyayı *Winnie-the-Pooh*'lu kâğıt bardaklardan içti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Son evre *Gus*'la tipik bir gün:

Gus kahvaltı yapıp kahvaltısını kustuktan sonra, öğlen gibi evine gidiyordum. Tekerlekli sandalyesiyle beni kapıda karşıladı, artık bana Destek Grubu'nda gözlerini dikip bakan o kaslı ve yakışıklı çocuktan eser yoktu fakat hâlâ yamuk yamuk gülmüşuyor ve yakmadığı sigarayı içiyordu, gözleri berrak mavi ve parlaklıktı.

Yemek masasında ailesiyle öğlen yemeği yiyorduk. Fıstık ve reçelli sandviçler ile akşamdan kalma kuşkonmaz. *Gus* yemiyordu.

Nasıl olduğunu sordum.

"Harika," dedi. "Ya sen?"

"İyiym. Dün akşam ne yaptın?"

"Bayğı uyudum. Senin için bir son bölüm yazmak istiyorum, Hazel Grace. Ama sürekli o kadar yorgun hissediyorum ki." "Söylesen de olur."

"Hollandalı Lale Adam'la ilgili Van Houten öncesi analizimin arkasındayım. Sahtekâr değil ama insanları inandırığı kadar zengin de değil."

"Ya Anna'nın annesi?"

"O konuda bir karara varamadım. Sabırlı ol, çekirge." Augustus gülmüştü. Annesi ile babası konuşmadan onu izliyordu, başlarını bile çevirmiyorlardı, sanki Gus Waters Gösterisi hâlâ sahnedekeyen keyfini çıkarmak istiyor gibiydiler. "Bazen anılarımı yazdığını hayal ediyorum. Bir anı yazısı bana hayran olan toplumun kalbinde ve hatırlarında kalmam için ideal olurdu."

"Ben varken neden sana hayran olan bir toplum peşindesin ki?" diye sordum.

"Hazel Grace, benim kadar büyülüyici ve fiziksel olarak çekici olduğunda tanıştığın insanların kalbini kazanman kolay. Ama yabancılardan seni sevmesini sağlamak... işte tüm *mesele* orada."

Gözlerimi devirdim.

Öğlen yemeğinden sonra arka bahçeye çıktıktı. Hâlâ kendi tekerlekli sandalyesini itebilecek, kapı eşigiden tekerlekleri geçirebilecek kadar sağlıktı. Her şeye rağmen atletikti, bir dolu yarıştırıcıının tamamen yok edemediği bir dengeye ve reflekslere sahipti.

Annesi ile babası içinde kaldı ama her baktığında bizi izlediklerini görebiliyordum.

Bir dakika sessizce oturduk, sonra Gus konuştu. "Bazen o salıncak hâlâ bizde olsayıyı diyorum."

"Bizim arkası bahçedeki mi?"

"Evet. Öyle fena nostaljik hissediyorum ki popomun değişmediği bir salıncağı bile özleyebiliyorum."

"Nostalji kanserin yan etkisi," dedim.

"Hayır, nostalji ölmenden yan etkisi," diye karşılık verdi. Tepemizde rüzgâr esiyor ve dalların gölgeleri tenimizde yer değiştiriyordu. Gus elimi siki. "Hayat güzel, Hazel Grace."

İlaç alması gereklince içeri girdik, ilaçlar sıvı besinlerle birlikte karnında kaybolan plastik bir G-tüpüyle pompalandı. Bir süre sessiz kaldı, dalıp gitmiş gibiydi. Annesi yumumasını istiyordu ama o ne zaman bunu söylese Gus başını olumsuz anlama salladığı için bir süre sandalyesinde yarı uykular vaziyette oturmasına karışmadık.

Annesi ile babası Gus'in kız kardeşleriyle olduğu eski bir video seyrediyordu, kardeşleri muhitemelen benim yaşamda, Gus ise aşağı yukarı beş yaşındaydı. Başka bir evin garaj yolunda basketbol oynuyorlardı ve Gus küçük olmasına rağmen sanki bu işi yapmak için doğmuş gibi top sürüyor, kardeşlerinin etrafında dönüyordu. Basketbol oynayışını ilk kez görüyordum. "Gerçekten iyiymiş," dedim.

"Bir de lisede görseydin," dedi babası. "İlk senesinde takıma girmiştii."

Gus, "Aşağı inebilir miyim?" diye mirıldandı.

Annesi ile babası Gus hâlâ üstündeyken tekerlekli sandalyeyi basamaklardan zıplatarak aşağı indirdi; tehlike kelimesi tüm anlamını yitirmiş olmasaydı bu hareketi tehlikeli olarak görevlendirdim belki... Gus yatağa yattı, örtülerin altına uzandı, ben yan dönmüştüm, o ise sırtüstü yatıyordu, kafamı kemikli omzuna dayamıştım, gömleğinden teninin isisi yayılıp tenime vuruyordu, ayaklarımı gerçek ayağına dolamıştım, elim yanağınıydi.

Burnuna degebelecek kadar yaklaştığında görebildiğim tek şey gözleriymi ve bu haldeyken hasta olduğunu anlamak mümkün değildi. Bir süre öpüştük, sonra The Hectic Glow'un aynı isimli albümünü dinleyerek yatmaya devam etti ve nihayetinde borusu ve bedenlerden oluşan bir düğüm şeklinde uyuyakaldık.

Daha sonra uyanıp yatağın kenarında rahat bir şekilde oturabilim diye yastık ordusunu düzenledik ve Kontrgerilla Harekâtu 2: Şafağın Bedeli oynadık. Tabii ki korkunç oynuyordum ama korkunç oynamam onun işine geliyordu: Güzel bir şekilde ölmesini kolaylaştırıyor, bir keskin nişancının mermisinin önüne atlayarak kendisini benim için feda edebiliyor veya beni vurmak üzere olan bir muhafizi öldürülüyor. Beni kurtarmaktan nasıl da keyif alıyordu! "Kız arkadaşımı öldürmeyeceksin, Belirsiz Milliyetçi Uluslararası Terörist!" diye bağıryordu.

Beni kurtarabilmesi için boğulma taklidi filan yapmak akımdan geçmedi değil. Belki hayatını hiçbir amaca hizmet edemeden yaşamış olma korkusundan kurtulmasına yardım dokunurdu. Ama sonra fiziksel açıdan beni kurtarabilecek kuvvete sahip olmayıabeceğini ve tüm her şeyin bir numara

oldugunu açıklamak zorunda kaldığımı ve ardından ikimizin de nasıl utanacağını düşünüdüm.

Dogan güneş solmaka olan gözlerinizi alırken gururlu olmak felaket derecede zor ve var olmayan bir şehrî yıklıntılarında kötü adamların peşine düştüğümüz sırada tek düşünebildiğim buydu.

En sonunda babası gelip Gus'ı yukarı kata taşıdı ve antrede, bana Dostluk Sonsuza Dek Sürer diyen Teşvik'in altında iyi geceler dilemek için eğilip onu öptüm. Eve gidip bizimkilerle akşam yemeği yedim ve Gus'ı da kendi yemeğini yemesi (ve kuşması) için geride bıraktım.

Biraz televizyon seyrettiğinden sonra yattum.

Uyandım.

Öğlen gibi tekrar Gus'ların evine gittim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Amsterdam'dan döndükten bir ay sonra, bir sabah yine Gus'ların evine gitmiştim. Annesi ile babası Gus'in aşağı katta uyuduğunu söyledi, ben de bodrum katının kapısını gürtülüyle çalıp, "Gus?" diye seslendim.

Onu kendi yarattığı bir dilde mirıldanırken buldum. Yatağa pismemişti. Korkunçtu. Bakamadım bile. Annesi ilebabasına seslendim, aşağı indiler, onlar Gus'ı temizlerken ben de yukarı çıktım.

Tekrar indiğimde yataşticiların etkisinden sıyrılarak yavaş yavaş eziyet dolu güne uyandırdı. Nevresimsiz çıplak yataktaki Kontrgerilla oynayabilelim diye yastıkları düzelttim ama o kadar yorgun ve dalgındı ki en az benim kadar kötü oynuyordu ve ikimiz de ölmenden beş dakika bile devam edemiyorduk. Şık ve muzafferane ölümler de değil, sadece dikkatsiz ölümler.

Ona pek bir şey söylemedim aslında. Galiba orada olduğumu unutmasını istiyorum, aşık olduğum çocuğum aklı yerinde değilken ve kendi pisiği içinde bulduğumu hatırlamamasını diliyordum. Sürekli bana dönüp, "Ah, Hazel Grace. Buraya ne zaman geldin?" demesini dileyip duruyordum.

Ama ne yazık ki hatırlıyordu. "Her geçen dakika *kepazlık* kelimesine dair daha derin bir algıya kavuşuyorum," dedi sonunda.

"Ben de yatağı pislettim, Gus, inan bana çok büyük bir olay değil."

"Bana eskiden," dedi ve sonra derin bir nefes aldı, "Augustus derdin."

"Biliyor musun," dedi bir süre sonra, "çocukluk belki ama hep ölüm haberimin tüm gazetelerde çıkacağını, anlatılacak bir hikayem olacağını düşünmüştüm. Gizlidem gizliye özel olduğuma dair bir düşüncem vardı."

"Öylesin," dedim.

"Ne demeye çalıştığını anlıyorsun işte."

Ne demeye çalıştığını anlıyordum. Ama aynı fikirde değildim. "New York Times" benim hakkında bir ölüm ilanı basmış basmamış umurumda olmazdı. Sadece senin yazmış olmasını isterdim," dedim. "Özel olmadığını çünkü dünyanın seni tanımadığını söylüyorsun ama böyle diyerek bana hakaret ediyorsun. Ben seni tanıyorum."

"Senin ölüm ilanını yazabilecek kadar yaşayacağımı sanmıyorum," dedi özür dilemek yerine.

Sınırimı bozuyordu. "Sana yetmek istiyorum ama hiçbir zaman yetemeyeceğim. Bunlar senin için asla yeterli olmayacak. Ama sahip olduğun şey bu. Ben varım, ailen var ve bu dünya var. Bu senin hayatın. Boktan olduğu için üzgünüm ama ne Mars'a ayak basan ilk insan ne bir NBA yıldızı olabileceksin, Nazilerin peşine de düşmeyeceksin. Yani dönüp bir kendine bak, Gus." Karşılık vermedi. "Söylediklerimde ciddi değildim..."

"Ah, gayet ciddiydim," diye araya girdi. Özür dilemeye başladım ama, "Hayır, ben özür dilerim," dedi. "Haklısin. Hadi oyun oynayalım."

Biz de oyun oynadık.

"Göz
göz
yeter."

"Bu
bir
sorunuz."

Good
N
We

US
Pub
Scho
The Hul
Boo
Book

T

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tелефonumun The Hectic Glow'un bir şarkısını çalmaya başlamasıyla uyandım. Gus'ın en sevdiği şarkıyı. Yani o arıyordu... ya da onun telefonundan birisi. Saate baktım: 02:35. *Gitti*, diye düşündüm içimdeki her şey bir kara deliğe dönüşürken.

Doğru dürüst, "Alo?" bile diyemedim.

Bir ebeveynin paramparça sesini duymayı bekliyordum.

"Hazel Grace," dedi Augustus zayıfça.

"Ah, Tanrım. Çok şükür sensin. Selam. Selam. Seni seviyorum."

"Hazel Grace, benzincideyim. Bir sorun oldu. Bana yardım et."

"Ne? Neredesin?"

"Ditch ile 86. Cadde'nin oradaki Speedway'deyim. G-tüpüne bir şey oldu, ne olduğunu anlayamıyorum ve..."
"Ambulans çağırıyorum," dedim.

"Hayır hayır hayır hayır, beni hastaneyi götürürler. Hazel, bini dinle. Ambulans veya bizimkileri arama seni asla affetmem sakın bak lütfen gel lütfen çabuk gel de şu lanet G-tüpünü dült. Ben, Tanrıma, bu çok saçma. Çıktığımı bizimkiler öğrensin istemiyorum. Lütfen, ilaç yanında, boruya sokamıyorum, Lütfen." Ağlıyordu. Amsterdam'a gitmeden önce evin önünde durduğum zaman hariç böyle hıckırıklara boğulduğunu hiç duymamıştım.

"Tamam," dedim. "Şimdi çıkışıyorum."

BiPAP'ı kapatıp oksijen tüpünü bağladım, tüpü çekçege yerleştirdim, pembe pijamama ve aslında Gus'in olan Butler tişörtüme uyen bir çift spor ayakkabı buldum. Anahtarları anemin koyduğu mutfak çekmecesinden kaptıktan sonra ben yokken uyanmaları ihtimaline karşılık bir not bıraktım.

Gus'a bakmaya gittim. Çok önemli. Kusura bakmayın.
Sevgiler, H

Benzinliğe kadarki birkaç kilometrelük mesafede Gus'in neden gecenin köründe evi terk ettiğini merak edebilecek kadar aylamıştım. Belki halüsinson yürüyordu ya da en sonunda şehit olma fantezilerine yenik düşmüştü.

Ditch Caddesi'nde yanıp sönen sarı ışıkların yanından hızla geçtim. Biraz ona ulaşmak için biraz da ölmek üzere olan erkek

arkadaşımın bozulan G-tüpüyle bir benzinlikte kalakaldığımdır. birlere anlatabilmem için bahanem olsun diye bir polisin beni kenara çekmesi umuduyla fazla hızlı gidiyordum.

Park alanında sadece iki araba vardı. Onunkinin yanına çektim. Kapısını açtım. Tavandaki lamba yandı. Augustus sürücü kolüğünde, kendi kuşunu içinde, elleri G-tüpünün karnına girdiği noktaya baskı yapar halde oturuyordu. "Selam," diye mırıldandı.

"Ah, Tanrıma, Augustus, hastaneye gitmemiz lazımdır."

"Lütfen bir bak." Koku yüzünden öğürdüm ama göbek delığının üstündeki, ameliyatla takılan borunun deligini incelemek için öne eğildim. Teni sıcak ve kipkirmızdı.

"Gus, sanırım bir şeyler enfekte olmuş. Bunu düzeltmem ki. Niye buraya geldin? Neden evde değilsin?" Kustu, ağzını kucağından başka yone çevirebilecek kadar kuvveti dahi yoktu. "Ah, tatlım," dedim.

"Bir paket sigara almak istedim," diye mırıldandı. "Kendi paketim kayıp. Belki de almışlardır. Bilmiyorum. Bana bir tane daha vereceklerini söylediler ama ben... kendim yapmak istedim. Ufacık bir şeyi kendim yapmak istedim."

Dümdüz karşıya bakıyordu. Ses etmeden telefonumu çiğardım ve 911'i aramak için tuşlara bastım.

"Özür dilerim," dedim. *Dokuz yüz on bir, sorun nedir?*
"Merhaba, Ditch ile 86. Cadde'nin oradaki Speedway'deyim, bir ambulans lazım. Hayatımın en büyük aşkınnın G-tüpü bozulmuş."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Korkunçtu. Yüzüne bakamıyorumdu
bile. Yamuk gülümsemeler ve içilmeyen sigaraların Augustus
Waters'ı gitmiş, yerine benden aşağıda oturan sefil ve küçük
düşmuş bir varlık gelmişti.

"Buraya kadarmış. Sigara içmemeyi bile beceremiyorum
artık."

"Gus, seni seviyorum."

"Birilerinin Peter Van Houten'i olma fırsatım nerede hanı?"
Kafasını direksiyona gömdü, ağlarken korna çalıyordu. Başını
tekrar kaldırıp gözlerini tepeye dikti. "Kendimden nefret edi-
yorum kendimden nefret ediyorum nefret ediyorum nefret
ediyorum kendimden tiksiniyorum nefret ediyorum nefret
ediyorum sikeyim bırakın da öleyim."

Janrin geleneklerine göre Augustus Waters son ana kadar
espiri yeteneğini kaybetmedi, cesareti bir an bile sarsılmadı ve
dünya onun o şen ruhuna dar gelene kadar yılmaz bir kartal
gibi göklerde süzüldü filan demek gerekiyor.

Ama gerçekler farklıydı, tüm çaresizliğiyle acınamak hale
düşmek istemeyen acımasız haldeki bir çocuk, çocukların atıp ağlıyor,
onu hayatı tutan ancak yeterince hayatı tutamayan enfekte
olmuş bir G-tüپüyle zehirleniyordu.

Çenesini silip yüzünü avuçlarının arasına aldıım ve hâlâ
yaşayan gözlerini görebilmek için dibinde diz çöktüm. "Özür
dilerim. Keşke her şey o Persliler ile Spartalıların olduğu film-
deki gibi olsaydı."

"Keşke," dedi.

"Gre-
göz
yeter"

"Bu
bir F-
sonsuz"

Goodr-
N
Ha-

US:
Put
Scho-
The Hu-
Boo-
Book

"Ama öyle değil," dedim.

"Biliyorum," dedi.

"Kötü adamlar yok."

"Yok."

"Kanser bile kötü adam sayılmaz aslında. Kanser sadece
hayatta kalmak istiyor."

"Öyle."

"Sorun yok," dedim. Sirenleri duyabiliyordum.
"Peki," dedi. Bilincini yitiriyordu.

"Gus, bir daha böyle bir şey denemeyeceğine dair bana söz
vermen lazım. Sana sigara alacağım, tamam mı?" Bana baktı,
Gözleri kayıyordu. "Söz vermen lazım."

Azıcık başını oynattı ama sonra gözleri kapandı, kafası
düşüp duruyordu.

"Gus," dedim. "Sakın bayılma."

"Bir şey okusana," dedi lanet olasına ambulans yanımız-
dan son hızla geçip giderken. Ben de onların geri dönüp bizi
bulmasını beklerken aklıma gelen tek şiir olan William Carlos
Williams'ın Kırmızı El Arabası'nı okumaya başladım.

onca şey

bağlı ki

kırmızı bir

el arabasına

ler'i
il L.
ülü
-A.
üm
en-
s'in
dir.
ron
nn-
om
esi
'te

*parlayan yağmurun
suyuya*

*yumunda beyaz
tavuklarını.*

Williams bir doktordu. Bu da bir doktor şiri gibi geliyordu bana. Şiir bitmişti ama ambulans hâlâ ters yöne gittiği için yazmaya devam ettim.

Ve onca şey bağlı ki, dedim Augustus'a, tepedeki ağaçların mavi göğü delen dallarına. Onca şey bağlı ki mavi dudaklı bir oğlannın karnından fışkıran şeffaf G-tüpüne. Onca şey bağlı ki bu evren gözlemcisine.

Bilinci yarı kapalıken bana bakmaya çalışıp, "Bir de şiir yazmıyorum diyorsun," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bırkaç gün sonra hastaneden çıktıığında tüm tutkularından geri dönüşü olmaksızın kopmuştu. Acısını dindirebilmek için daha fazla ilaç kullanımı gerekmisti. Temelli üst katta taşınmıştı, oturma odasındaki pencerenin yakınındaki bir hastane yatağında yatıyordu.

O günler pijama, kirli sakal, mirildanmalar ve Gus'in herkese onun için yaptıklarından dolayı sürekli teşekkür etme günde riydi. Bir ikindi vakti odanın köşesindeki kirli çamaşır sepetini göstermeye çalışarak bana, "O ne?" diye sordu.

"Çamaşır sepeti mi?"

"Hayır, yanında."

"Yanında bir şey yok ki."

"O benim gururumun son parçası. Çok ufak."

Ertesi gün eve kendim girdim. Onu uyandırabileceğim için artık kapının çalmasını istemiyordular. Banker kocaları ve yanına koşarak antrede sen kimsin sen kimsin sen kimsin diye hep bir ağızdan bağırmış bir yandan ciger kapasitesi yenilenebilir bir kaynakmuşcasına etrafında koşturmayla başlayan hepsi oğlan üç çocukla Gus'ın kız kardeşleri de gelmişti. Onlarla daha önce tanışmıştım ama ne çocukları ne de babalarını görmüştüm.

"Adam Hazel," dedim.

"Gus'ın kız arkadaşı var," dedi çocuklardan biri.

"Gus'ın kız arkadaşı olduğunun farkındayım," dedim.

"Memeleri var," dedi bir diğeri.

"Öyle mi?"

"Bu ne?" diye sordu ilki oksijen tüpünü göstererek.

"Nefes almamı sağlıyor," dedim. "Gus uyandı mı?"

"Hayır, uyuyor."

"Ölüyor," dedi biri.

"Ölüyor," diye onayladı diğeri bir anda ciddileşerek. Kısa bir sessizlik yaşandı, ne söylemem gerektini düşündüm ama hemen ardından biri diğerine tekme attı ve tekrar koşturtmaya, mutfağa doğru taşınan bir şamata kopararak düşüp kalkmaya devam ettiler.

Gus'ın salonda oturan annesi ile babasının yanına giderek kayınbiraderleri Chris ve Dave'le tanıştım.

Kız kardeşleriyle pek sıkı fikr olmamıştık ama yine de kalkıp bana sarıldılar. Julie yatağın kenarına oturmuş, uyuqlamakta olan Gus'a tam da bir bebeğe sevimli olduğu söylenenken kul-

lancıacak bir ses tonuya, "Gusicik, Gusicik, bizim minik Gusicimiz," diyordu. Bizim Gusicimiz mi? Onu ele filan mı geçirmişlerdi de haberim yoktu?

"Nasilsin, Augustus?" dedim uygun bir davranış biçimini sergilemeye çalışarak.

"Güzel Gusicimiz," dedi Martha ona doğru eğilerek. Gerçekten uyukluyor mu, yoksa İyi Niyetli Kardeşlerin Salı günü'ni savuşturabilmek için ağrı pompasına mı yüklenmişti emin değildim.

Bir süre sonra uyandı ve söylediğii ilk şey, "Hazel," oldu ki bunun beni mutlu ettiğini itiraf etmem gerek, sanki ben de ailesimin bir parçası olmuşum gibiydi. "Dışarı," dedi kısık sesle. "Çıkabilir miyiz?"

Çıktık, annesi tekerlekli sandalyeyi ittiyor, kardeşleri, kanyonbiraderleri, babası ve yeğenleri ile ben peşinden gidiyorduk. Bulutlu bir gündü, hava durgundu ve yaz ayları etkisini göstermeye başladığından sicaktı. Uzun kollu lacivert bir tişört ile yünlü bir eşofman altı giymişti. Nedense sürekli üşüyordu. Biraz su isteyince babası gidip su getirdi.

Martha, Gus'ı konuşutmaya çalışıyor, yanında diz çökiip, "Gözlerin hep güzeldi," gibi şeyler söyleyordu. Gus hafifçe başını salladı.

Eşlerden biri Gus'ın omzuna kolunu atıp, "Temiz hava nasıl geldi?" diye sordu. Gus omzunu silkti.

"İlaç istiyor musun?" diye sordu annesi, etrafındaki halkaya dahil olarak. Bir adım gerileyip çiçek tarhanlarından birini ya-

rarak Gus'ın arkası bahçesindeki küçük çimenlikde doğru koşan çocuklara baktı. Birbirlerini yere fırlatmaya dayalı bir oyuna başlamaları saniye sürmemiştir.

"Çocuklar!" diye seslendi Julia.

"Tek umudum," dedi Julia tekrar Gus'a dönerek, "büyüklerinde senin kadar düşünçeli ve zeki gençler olmaları."

Sesi bir şekilde öğürmemek için kendimi tuttum. "O kadar da zeki değil," dedim ona.

"Haklı. Tipi güzel insanların çoğu aptal olduğu için belliştileri aşıyorum o kadar."

"Evet, olay seksiliğinden kaynaklanıyor," dedim.

"İnsanı kör edebiliyorum," dedi.

"Hatta arkadaşımız Isaac'i gerçekten kör etti," dedim.

"Korkunç bir trajedydi. Ama ölümcül bir güzelliğe sahipsem ben ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey."

"Bu güzel surat bana külfet."

"Vücutundan bahsetmeye gerek bile yok."

"Seksi vücutumdan bahsetmeye başlamasam daha iyi. Beni çiplak görmek istemezsın, Dave. Beni çiplak görmek Hazel Grace'in nefesini kesmiş," dedi oksijen tüpümü başıyla işaret ederek.

"Tamam, bu kadarı yeter," dedi Gus'ın babası, sonra bir anda kolunu omzuma atıp başımı öptü ve "Tanrı'ya her gün senin için dua ediyorum," diye fisildadı.

Her neyse, Gus'la Son İyi Gün'e kadar geçirdiğim son iyi gün buydu.

"Ges
göz
yeter"

"Bu
bir
BÖRÜZ"

Goodre
M
Ra
US:
Pra
Sche
The Hul
Boo
Book

YİRMİNÇİ BÖLÜM

Kanserli çocuk janının en boktan olmayan geleneklerinden biri kanser kurbanının kendisini, amansız kötüye gidişat bir duraksama dönemine girmiş gibi görünen, beklenmedik birkaç saat yaşadığı ve acının kısa süreliğine de olsa katlanılabilir olduğu bir dönemde bulmasıdır. Tabii mesele son iyi gününüzün Son İyi Gün olup olmadığını bilmenin hiçbir yolunun olmamasında yatar. O sırada sadece bir başka iyi gün geçiririyorsunuz gibi gelir.

Augustus'u ziyaret etmeye bir gün ara vermiştim çünkü bu sefer ben kendimi iyi hissetmiyordum: Özel bir durum filan yoktu, sadece yorgundum. Tembellikle geçen bir gündü ve Augustus akşamüstü saat beşi biraz gece aradığında, annem ile babamın yanında televizyon seyredebileyim diye salona götürdüğümüz BiPAP makinesine bağlanmıştır bile.

"Selam, Augustus," dedim.

"Öyleyse ölümcül bir hastalığa yakalan ki daha uzun süre evde vakit geçireyim."

"Hazel," dedi annem.

"Evde oturup durmamı istemeyen sendin," dedim. Babam hâlâ kolumu tutuyordu. "Şimdi de gidip olsun istiyorsun ki bura zincirlenip kalayım, her zamanki gibi benimle ilgilenebil. Ama buna ihtiyaç duymuyorum, anne. Eskisi gibi sana ihtiyaç duymuyorum. Hayatını yaşamaması gereken sensin."

"Hazel!" dedi babam bileğimi daha da sıkarak. "Annenden özür dile."

Kolumu kurtarmaya çalışıyordum ama bir türlü bırakmıyordu ve tek elle kanülümce uzanamıyordum. Delirmek üzereydim. Tek istedigim tam bir ergen gibi Yürüüp Gidebilmek, odadan ayaklarımı yere vurarak çıkmak ve yatak odamın kapısını çarparak The Hectic Glow eşliğinde bir anna yazısı hazırlamaktı. Ama yapamıyordum çünkü lanet olsun ki nefes alamıyordum. "Kanül," diye sizlandım. "Bırak."

Babam hızla kolumu bırakıp beni oksijene bağladı. Gözlerinden pişman olduğunu görüyordum ama hâlâ öfkeliydi. "Hazel, annenden özür dile."

"İyi, özür dilerim. Ama bırakın da şu işi halledeyim."

Bir şey söylemediler. Annem kollarımı kavuşturmuş oturuyor, yüzüme bile bakmıyordu. Bir süre sonra ayağa kalktım ve Augustus'a dair bir şeyler yazabilmek için odama gittim.

Hem annem hem babam birkaç kez kapayı filan tiklatmışesaire ama önemli bir şey yaptığı söyleyip onları yolladım. Söylemek istediklerimi yazıya dökebilmem sonsuza dek sürmüştüm.

“Aşık olduğum o sesle karşılık verdi. “İyi akşamlar, Hazel Grace. Saat sekiz gibi Isa'nın Gerçek Anlamıyla Kalbi'ne gelebilmen mümkün olur mu sence?”

“Şey, tabii?”

“Harika. Ayrıca çok sorun olmazsa ölenin arkasından okunan cinsten bir anma konuşması da hazırlar mısın?”

“Şey...”

“Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni.” diye karşılık verdim. Sonra telefon kapandı.

“Şey,” dedim. “Bu akşam sekizde Destek Grubu’na gitmem lazımdır. Acil seans.”

Annem televizyonun sesini kapattı. “Her şey yolunda mı?”

Kaşlarını kaldırıp bir saniye ona baktım. “Bunun retorik bir soru olduğunu farz ediyorum.”

“Ama neden o saatte...”

“Çünkü bir sebepten ötürü Gus'in bana ihtiyacı var. Sorun değil. Arabaya giderim.” Annem kapatmama yardımcı olsun diye BiPAP'ı kurcaladım ama yardım etmedi. “Hazel,” dedi, “babanla seni artık neredeyse hiç göremiyorum.”

“Özellikle de tüm hafta çalışan bazılarımız,” dedi babam.

“Bana ihtiyacı var,” dedim sonunda BiPAP'ı kendi başına çıkartarak.

“Bizim de sana ihtiyacımız var, ufaklık,” dedi babam. Sanki caddeye koşmak üzere olan iki yaşındaki bir çocukmuşum gibi bileyimi yakaladı.

gibi ve buna rağmen yazdıklarından hâlâ memnun degildim. Bitiremeden önce saatin 19:40 olduğunu fark ettim ki bu da metni düzeltmesem bile geç kalacağım anlamına geldiğinden, üstümdeki açık mavi, pamuklu pijama altı, Gus'in Butler tişörtü ve ayagımdaki şüpük terliklerle gittim.

Odanan çıkış bizimkiler yanından geçmeye çalıştım ama babam, "İzin olmadan evden çıkmazsun," dedi.

"Ah, Tanrıım, baba! Ona cenazesinde okunacak bir yazı yazmamı istedim, tamam mı! HER LANET AKŞAM evde olacağım ki bu her an olabilir, tamam mı!" Bu en sonunda susmalarını sağlamıştı.

Tüm yol boyunca bizimkiler konusunda sakinleşmeye çalıştım. Kilisenin arkasına sapıp Augustus'un arabasının arkasına, yarımdaire şeklindeki otoparka çıktım. Kilisenin arka kapısına açık dursun diye yumruk büyülüüğünde bir taş konmuştu. İçeri girince merdivenlerden inmeye düşündüm fakat gicirdayan antika asansörü beklemeye karar verdim.

Asansör kapıları kayarak açılıncı sandalyelerin yine daire şeklinde durduğu, Destek Grubu'nun toplandığı alana çıktım. Fakat tek görebildiğim tekerlekli sandalyesinde oturan, felaket derecede siska kalmış Gus'tı. Dairenin ortasındaydı, yüzü bana dönüktü. Asansör kapılarının açılmasını bekliyordu.

"Hazel Grace," dedi, "enfes görünüyorsun."

"Biliyorum."

Odanın karanlık bir köşesinde birinin ayaklarını sürelüğünü duydum. Isaac sıkı sıkı tutunduğu ahşap kürsünün altında dikiliyordu. "Oturmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır, anma konuşması yapmak üzereyim. Geç kaldın."

"Sen... Ben... Ne?"

Gus oturmam için sandalyeyi işaret etti. Isaac'e donebilme için tekerlekli sandalyesini çevirirken dairenin ortasına doğru bir sandalye çekti. "Kendi cenazeme katılmak istiyorum," dedi Gus. "Bu arada cenazemde konuşma yapacaksın, değil mi?"

"Şey, tabii, evet," dedim başımı omzuna yaslayarak. Uzun hem ona hem de tekerlekli sandalyeye sarıldım. Yüzünü buruşturdu. Ben de bıraktım.

"Harika," dedi. "Hayale olarak ben de katılırlım diye umuyorum ama her şeyden emin olmak için şey diye düşünüyorum... hani sana baskı yapmak gibi olmasın ama bu ikinci vakti bir ön cenaze ayarlamaya karar verdim ve olabildiğince iyi hissettiğime göre şu an gibisi yok dedim."

"Buraya girmeyi nasıl başarın ki?" diye sordum.

"Tüm gece kapıyı açık bırakıyorlar desem inanacak musun?" diye sordu Gus.

"Şey, hayır."

"Inanma zaten." Gülümserdi. "Her neyse, övünenlik gibi olduğunun farkındayım."

"Hey, anma konuşmamı mahvediyorsun," dedi Isaac. "İlk kısım senin nasıl övünen bir piş olduğunla ilgili."

Güldüm.

"Tamam, tamam," dedi Gus. "Ne zaman istersen başlayabilirsin."

Isaac boğazını temizledi. "Augustus Waters övüngen piçin önde gideniydi. Ama onu affediyoruz. Onu affetmemizin sebebi biyolojik kalbinin işe yaramaz oluşu kadar yüreğinin de yuفا gibi olması veya tarihteki tüm sigara içmeyenlerden daha iyi sigara tutabilmesi ya da daha fazla yıl yaşaması gerekmesine rağmen sadece on sekizle sınırlı kalması değil."

"On yedi," diye düzeltti Gus.

"Daha vaktin var diye düşünüyorum, sözümü kesen piç.

"Yani demek istedigim şu," diye devam etti Isaac. "Augustus Waters o kadar çok konuşuyordu ki kendi cenazesinde bile lafinizi bolerdi. Kasıntıydı. Of, Tanrıım, çocuk işerken bile insan atık üretiminin ne çok metaforik yankısı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Üstüne üstlük kendini beğenmişti: Henüz fiziksel çekiciliğini bu kadar farkında ve fiziksel açıdan daha çekici olan bir insanla tanışmış degilim."

"Ama şunu söyleyeyim: Geleceğin bilim insanları kapıma dayanıp icat ettikleri robot gözleri denememi istediklerinde onlara defolup gitmelerini söyleyeceğim çünkü, onsuz bir dünya görmek istemiyorum."

Gözlerim dolmuştu.

"Ardından, retorik olarak söylemek istediğim şeye dikkat çektilikten sonra robot gözleri takacağım çünkü, yani robot gözlerle muhemeden kızların tişörtlerinin filan içini görmek mümkün olur herhalde. Augustus, dostum, yolun açık olsun."

Augustus büzdüğü dudaklarıyla bir süre başına sallayıp Isaac'e çok iyi dercesine başparmağını kaldırıldı. Kendisini to-

parladıkten sonra, "Ben olsam kızların tişörtlerinin içini görme kısmını çıkarırdım," diye ekledi.

Isaac hâlâ siki sıkıa kürsüye tutunuyordu. Ağlamaya başladı. Alnını kürsüye dayadı, omuzlarının sarsılışım seyrettim, en sonunda konuşabildi. "Lanet olsun Augustus, kendi anma konuşmanızı düzeltiyorsun."

"İsa'nın Gerçek Anlamıyla Kalbi'nde küfretme," dedi Gus. "Lanet olsun," dedi Isaac tekrar. Kafasını kaldırıp yutkundu. "Hazel, yardım eder misin?"

Tek başına daireye dönemeyeceğini unutmuştum. Ayağa kalkıp elini kolumna geçirdim ve onu yavaş adımlarla Gus'ın yanında oturdugum sandalyeye yönledirdim. Sonra da kürsüye gidip anma metnini yazdıığım katlı kâğıdı açtım.

"Adım Hazel. Augustus Waters hayatımın yıldızı düşkün aşkıydı. Bizimki destansı bir aşk hikayesiydi ve bu konuda göz yaşlarına bogulmadan bir cümle dahi kurmam mümkün değil. Gus biliyor. Size aşk hikâyemizi anlatmayacağım çünkü tüm gerçek aşk hikâyeleri gibi olması gerektiği şekilde, bizimle ölecek. Ben onun bana bir anma konuşması hazırlamasını ummuştum çünkü kendisinden daha çok..." Ağlamaya başladım. "Peki, ağlamayacağım. Ben... peki. Peki."

Birkaç kez nefes alıp verdikten sonra kâğıda döndüm. "Aşk hikâyemizi anlatamayacağım için matematiğinden bahsedeceğim. Matematikçi olmayıabılırmıma bildiğim bir şey var, o da 0 ile 1 arasında sonsuz sayı olduğu. .1, .12, .112 ve daha başka bir dizi sonsuz var. Tabii ki 0 ile 2 arasında veya 0 ile bir milyon arasında daha büyük sonsuz sayı dizileri var. Bazı sonsuzlar başka sonsuzlardan büyük. Bunu bize eskiden sevdigimiz bir

yazar öğretti. Bazı günler, aslında çoğu gün sınırı olmayan dizimin boyutuna içerliyorum. Tanrıım, elime geçmişen daha fazla sayıya sahip olmak istiyorum, tipki Augustus Waters'ın eline geçmişen daha fazla sayıya sahip olmasını istediğim gibi. Ama Gus, sevgilim, kendi küçük sonsuzumuz için sana ne kadar teşekkür etsem az. Yaşadıklarımızı hiçbir şeye değiştirmem. Sayılı günler içinde bana bir sonsuzluk verdin ve bunun için sana müteşekkirim."

"Gre
göz
yeten

"Bu
bir f
sonsuz

Goodn
A
We

US
Put
Sch
The Hu
Boo
Book

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Augustus Waters ön cenazesinden sekiz gün sonra, Memorial'ın yoğun bakımda, ondan oluşan kanser yine ondan oluşan kalbini nihayetinde durdurduğunda öldü.

Annesi, babası ve kız kardeşleriyle birlikteydi. Annesi sabahın üç buchuğunda beni aradı. Ölmek üzere olduğunu biliyordum aslında. Yatmadan önce babasıyla konuşmuştum ve bana, "Bu gece olabilir," demişti ama her şeye rağmen komodinin üstünden telefonumu alıp arayanın Gus'ın Annesi olduğunu gördüğümde içimdeki her şey yıkıldı. Hattın öteki ucunda ağlıyordu ve bana çok üzgün olduğunu söyledi ve ben de üzgün olduğumu söyledim, sonra bana ölümeden birkaç saat önce bilincini kaybettiğini söyledi.

Ardından merak dolu bakışlarla annem ile babam içeri girdi, ben de başımı sallamakla yetindim, birbirlerine sarıldilar,

eminim ki bir süre sonra direkt olarak kendilerinin de tecrübe edeceğii ortak dehşeti duymuyorlardı.

Isaac'ı aradım, o da hayatı ve evrene ve Tanrı'nın Ta Kendisine küfredip durdur ve tam da ihtiyaç olduğunda lanet olası kupaların nerede olduğunu sorguladı ve sonra arayacak başka kimse ni olmadığını fark ettim ki bu da korkunç üzüçüydü. Augustus Waters'in ölümüne dair konuşmak istedigim tek kişi Augustus Waters'i.

Bizimkiler sonsuzluk kadar uzun bir süre odamda oturdular, sabah olduğunda nihayet babam, "Yalnız kalmak ister misin?" diye sordu, başımla onayladım ve annem, "Hemen kapının önünde olacağız," dediğinde aklımdan geçen tek şey, buna hiç şíphem yok, oldu.

Kaldırılır gibi değildi. Tüm bu olay. Her saniye bir öncekinden beterdi. Sürekli onu aramayı, arasam ne olacağını, birinin açıp açmayacağı düşünüyordum. Son haftalarda birlikte geçirdiğimiz vaktin çoğu anılarla dalmaya indirgenmişti fakat bu, "hiçbir şey" değildi: Hatırlamanın verdiği keyif elimden alımıştı çünkü artık onları birlikte hatırlayabileceğim kimse yoktu. Hatırdaşını kaybetmek hatırlanın kendisini kaybetmek gibi hissettiyordu, sanki birlikte yaptıklarımız birkaç saat öncesine göre daha az gerçek ve önelsizmiş gibi.

Açil servise gittiğinizde sizden yapmanızı istedikleri ilk şey hissettiğiniz acıyi birden ona kadarki bir skalada değerlendirmenizdir, buna göre hangi ilaçları kullanacaklarına ve bunları

ne kadar çabuk kullanmalari gereğine karar verirler. Yollar içinde bu soruya yüzlerce kez karşılaşmıştım ve bir keresinde, daha ilk zamanlarda nefes almadığımdan göğüm yanmaya başlamış da alevler bedenimden çıkışılmak için kaburgalarının içini dağlıyormuş gibi hissettiğimde annem İl babam beni acil servise götürmüştü. Bir hemşire bana canımın ne kadar yandığını sormus ama ben ağzımı bile açamadığım için dokuz parmağımı kaldırılmıştım.

Daha sonra, bana bir şeyler verdiklerinde hemşire içeri girmiş ve elimi okşar gibi nabızını ölçerken bana, "Senin vaşçı olduğunu nasıl anladım, biliyor musun? Onluk bir acıya dokuz dedin," demişti.

Ama bu pek doğru değildi. Dokuz demiştim çünkü on deme hakkımı sonraya saklıyordum. Ve o haşmetli ve dehşetengiz on işte tam buradaydı, yatağında tek başıma yatıp tavana bakarken üstüme tekrar tekrar çarpıyordu; dalgalar beni önce kayalığa vurup yeniden denize doğru çekiyordu ki jilet gibi kayalara tekrar çarpabileyim, suyun içinde yüzüm göğe dönük ama boğulmadan sürükleneyim.

Sonunda aradım. Telefonu beş kez çalıp sesli mesajı düştü, "Augustus Waters'in telesekreteri," dedi o aşık olduğum berak ses. "Mesaj bırakabilirsiniz." Bip sesi geldi. Hattın sessizliği ürkütüdü. Onunla telefonda konuştuğumuz zaman ziyaret ettiğimiz o gizli, dünyaötesi üçüncü mekâna geri dönmekten başka bir şey istemiyordum. Aynı şeyi hissedeyim diye bekledim ama olmadı: Hattın sessizliği teselli etmiyordu, ben de sonunda kapattım.

Yatağından düzüştü bilgisayarımı çıkıp açtıktan sonra taziye mesajlarının sel gibi aktığı sayfasındaki duvara baktım. Sonucusu şöyledi:

Seni seviyorum, kardeşim. Öteki tarafta görüşürüz.

Hiç duymadığım birisi tarafından yazılmıştı. Ashinda okuduğum hızla yenileri gelen duvar yazılarını hemen hepsi hiç tanışmadığum, onun hiç bahsetmediği, artık ölü olduğu için farklı erdemlerini yücelten insanlar tarafından yazılmıştı ancak onu ayılder görmediklerini ve ziyarete gelmeye bile tenezzül etmediklerini biliyordum. Olursem veya geniş çapta anılmaktan kaçmaya yetecek kadar uzun süre okuldan veya hayattan uzak kalırsam duvarının buna benzeyip benzemeyeceğini düşündüm.

Okumaya devam ettim.

Seni şimdiden özliyorum, dostum.

Seni seviyorum, Augustus. Tanrı seni korusun.

Sonsuza kadar kalbimizde kalacaksın, koca adam.

(Özellikle bu beni deliriyordu çünkü geride kalanların ölümsüz olduğu gibi bir ima taşıyordu: Hafızamda sonsuza kadar yaşayacağın çünkü ben sonsuza kadar yaşayacağım! ARTIK SENİN

TANRIN BENİM, ÖLÜ ÇOCUK! SENİN SAHİBİN BENİM!
Olmeyeceğinizi düşünmek de ölenin yan etkilerinden bitti.)

Muhteşem bir dostun okulu bıraktıktan sonra seninle daha çok vakit geçirememedigimiz için çok üzgünüm. Cennette çoktan top oynamaya başladığını eminim.

Bu yorumun Augustus Waters analizini hayal ettim: Eğer cennette basketbol oynuyorsam, bu maddi basket toplarının bulunduğu fiziki bir cennet mekâni olduğu anlamına mı geliyor? Bu durumda bahsi geçen basket toplarını kim yapıyor? Cennette ben basket oynayabileşim diye göksel bir basketbol topu fabrikasında çalışan daha talihsiz ruhlar mı var? Yoksa her şeye kadir olan Tanrı uzay boşluğunundan basket topları mı yaratıyor? Bu cennet, fizik kurallarının geçerli olmadığı, bir tür gözlemlenemeyen evrende mi ve eğer öyleyse niyeusablecekken veya kitap okuyabilecekken veya güzel insanlara bakabilecekken ya da gerçekten keyif alacağım başka bir şey yapabilecekken basket oynuyorum? Âdetâ ölü halimin hayalindeki izdüşümünün, eskiden olduğum kişi veya şu an olduğum şey her neye ondan daha çok seni betimlediği gibi bir şey anlamına geliyor bu.

Annesi ile babası cenaze töreninin beş gün sonra, cumartesi günü yapılacağını söylemek için öğlen gibi aradı. Basketbol sevdigini zanneden insanlarla dolu kiliseyi halimde canlandıırınca kusacak gibi oldum ama konuşma filan yapacağım için

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Oraya ilk gittiğimizde Isa'nın Gerçek Anlamıyla Kalbi kili-sedeki mihrabın yanındaki çıplak taş duvarlı odanın arka kısmında oturdum. Odada aşağı yukarı seksen sandalye vardı ve üçte ikisi doluydu ama üçte biri boş gibi hissettiyordu.

Bir süre insanların mor kumaşla örtülmüş bir standın üstündeki tabutun yanına gitmelerini seyrettim. Daha önce görmediğim tüm bu insanlar yanında diz çöküyor ya da tepesinde dikiliyor ve bir süre ona bakıyor, belki ağlıyor, belki bir şeyler mirildanıyordu ama kimse ölülere dokunmak istemediğinden hepsi ona değil, tabuta dokunuyordu.

Gus'ın annesi ile babası tabutun başında durup yanlarından geçen herkese sarılıyordı ama beni fark ettiklerinde gülümseyip yanına yürüdüler. Ayağa kalktım ve önce Gus'ın babasına sarıldım, sonra da annesine, eskiden Gus'ın yaptığı gibi bana sıkı sıkı sarılıp kürek kemiklerimi siki. İkisi de çok yaşı-

göçünüyordu, göz çukurları derinleşmiş, yorgun suratlarının derisi sarkmıştı. Onlar da bir engelli koşunun sonuna varmıştı. "Seni çok seviyordu," dedi Gus'ın annesi. "Gerçekten seviyordu. Gençlik aşkı filan değildi," diye ekledi sanki bilmeyormuşum gibi.

"Sizi de çok seviyordu," dedim kısık sesle. Açıklamak zor ama onlara konuşmak buçaklayıp buçaklanmak gibi bir hıstı. "Üzgünüm," dedim. Sonra onun annesi ile babası benimkilerle konuşmaya başladı, sohbet baş sallamalar ve büyük dudaklardan ibaretti. Tabuta baktım ve başında kimse olmadığını görünce oraya gitmeye karar verdim. Oksijen kanülünü burnundan çıkarıp babama uzattım. Onunla baş başa kalmak istiyordum. Küçük çantamı alıp sandalye sıralarının arasındaki içeriği kırıdan geçtim.

Uzun süredir yürüyüşüm gibi hissediyordum ama cigerlerime çenelerini kapamalarını, güçlü olduklarıumu, bunu başarabileceklerini söyleyip durdum. Yanına yaklaştığında onu da görmeye başlamıştım: Saçları kendisi görse dehşete düşeceğini bir şekilde soldan ayrılmıştı ve suratı plastik gibi görünüyordu. Ama hâlâ Gus'tı. Benim uzun boylu, güzel Gus'ım.

On beşinci doğum günü partim için aldığım küçük siyah elbiseyi, ölüm elbisemi giymek istemiydim ama artık içine giremediğim için diz hızına gelen düz bir siyah elbise giymiştim. Augustus Oranje'e giydiği dar yakalı takımı giyiyordu.

Yanında diz çökerken gözlerini kapadıklarını –doğal olarak– ve mavi gözlerini bir daha asla göremeyeceğimi fark ettim. "Seni seviyorum, şimdiki zaman," diye fisildayıp elimi göğsüne

koyduktan sonra devam ettim: "Sorun yok, Gus. Sorun yok, Gerçekten. Sorun yok, duyar mısın?" Beni duyabildiğine kesinlikle emin değildim –değilim–. Öne eğilip yanğını öptüm. "Peki," dedim. "Peki."

Bir anda tüm o insanların bizi izlediğinin, bu kadar fazla insanın öpüşmemizi en son Anne Frank Evinde gördüğünün farkına vardım. Ama ashın söylemek gerekirse izleyecek bizi diye bir şey kalmamıştı. Sadece ben vardım.

Çantamı açıp içinden bir paket Camel Lights çıkardım. Arkamda kişmenin fark etmeyeğini umduğum hızla hakerelerle paketi tabutun gümüş rengi yumuşak döşemesi ile onun arasına sıkıştırdım. "Bunları içebilirsin," diye fısıldadım. "Benim için sorun değil."

Onunla konuşurken annem ile babam oksijen tüpümlle ikinci sıraya kadar gelmişti, bu yüzden çok yürümek zorunda kaldımadım. Ben otururken babam bir mendil uzattı. Burnumu sildim, boruları kulaklarının arkasından geçirdim ve kanülü burnuma taktim.

Gerçek cenaze için kilise mihrabının olduğu yere geçegimizi sanmıştım ama her şey o küçük yan odada, İsa'nın Gerçek Anlamıyla Eli denilebilecek yerde, haça civilendiği kısında gerçekleşti. Bir rahip gelip sanki vaiz kürsüsü filanmış gibi tabutun arkasında durdu ve Augustus'un nasıl yüreklice savastığından ve hastalık karşısındaki kahramanlığının nasıl hepimize ilham olduğundan biraz bahsetti ve rahihe çoktan kızmaya başladığım sırada, "Cennette Augustus en sonunda

"iyileşeceğ ve bir bütün olacak," dedi ki Augustus'un bacaksızlığı yüzünden diğer insanlardan daha az bütün olduğunu ima ediyordu ve tıskınıyle hıhlamamı engelleyemedim. Babam tam dizimin üstünü tutup ters baktı ama arkamdaki surada oturan birisi kulagının dibinde, neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle, "Ne saçmalık, değil mi?" dedi.

Arkama döndüm.

Peter Van Houten yuvarlaklığını göz önünde bulundurularak dikilmiş beyaz keten bir takım, toz mavisi bir gömlek giymiş, yeşil bir kravat takmıştı. Panama'nın sömürgeleştirilmesine uygun giyinmişti, cenazeye değil. Rahip, "Dua edelim," dedi ama herkes başını eğmesine rağmen ben ağızım açık bir şekilde Peter Van Houten'e bakmaktan başka şey yapamıyordum. Bir saniye sonra, "Dua ediyor musun gibi yapmamız lazımdır," deyip başını eğdi.

Onu unutmaya ve sadece Augustus için dua etmeye çalıştım. Özellikle rahibi dinleyip bir daha arkama bakmadım.

Rahip, Isaac'ı çagirdı, öne cenazeden çok daha ciddi görünyordu. "Augustus Waters Gizli Kanseriye Şehri'nin valisiydi ve yerı doldurulamaz," diye başladı Isaac. "Diğer insanlar size Gus hakkında komik öyküler anlatabilir çünkü komik bir çocuktur ama ben size ciddi bir olay anlatacağım: Gözümü kesip alındıklarından bir gün sonra Gus hastaneye geldi. Kördüm, kalbin kirikti ve hiçbir şey yapmak istemiyordum ki Gus odama dalıp, 'Harika bir haberim var!' diye bağırdı. Ben de, 'Şu an harika haberler duymak istemiyorum,' filan dedim, Gus da, 'Bu, duymak isteyeceğin türden harika bir haber,' dedi, ben de, 'İyi peki, neymiş?' diye sordum, o da, 'Henüz tahmin bile

edemeyeceğin kadar mükemmel ve korkunç anılarla dolu güzel ve upuzun bir hayat yaşayacaksın!' dedi."

Isaac konuşmaya devam edemedi, belki de tüm yazdıgı buydu.

Bir lise arkadaşı Gus'in basketbol yeteneğine ve ne kadar iyi bir takım arkadaşlığı olduğuna dair birkaç hikaye anlattıktan sonra rahip, "Şimdi de Augustus'un özel arkadaşı, Hazel'dan bir şeyler dinleyeceğiz," dedi. "Özel arkadaş mı? Birkaz kişinin kikirdadığını duyduğum için konuşmaya, 'Ben onun kız arkadaşıydim,' diyerken başlamamın sorun olmayacağına düşündüm. Bu söz birkaz kişiyi güldürdü. Sonra da hazırladığım anma yazısını okumaya başladım.

"Gus'ın evinde ikimizin de teselli edici bulduğu çok güzel bir söz var: *Aci olmadan mutluluğun değerini bilemeyez.*"

Gus'in annesi ile babası birbirlerine sarılmış, ağızından çıkan her kelimedede başlarını sallarken boktan Teşvikler'i okumaya devam ettim. Cenazelerin hayatı olanlara özgü olduğuna karar vermiştim.

Kız kardeşi Julie de konuştuktan sonra tören Gus'ın Tanrı'yla tekrar bir araya gelmesine dair bir duayla son buldu ve ben de bana Oranje'e söylediğimi, konaklara ve aplara inanmadığına ama büyük harfle yazılan türden Bir Şey'e inandığına dair sözlerini düşündüm ve dua ederken onun büyük harfli Bir Yer'de olduğunu hayal etmeye çalıştım ama buna rağmen onunla tekrar bir araya gelebileceğimize kendimi inandırama-

dim. Halihazırda çok fazla ölü insan tanıyordu. Zamanın onun için onun için olduğundan daha farklı geçeceğini, yanı onun aksine kılısesdeki herkes gibi sevgi ve kayıp biriktirmeye devam edeceğini biliyordum. Ve benim için nihai ve gerçekten kalırılamaz trajedi buydu; Tüm o sayısız ölü gibi o da sonsuza dek, müsallat olunandan müsallat olan seviyesine indirgenmişti.

Sonra Gus'ın kız kardeşlerinden birinin eşi CD çalar getirip Gus'ın sevgisi bir şarkı çaldı, *The Hectic Glow'dan* ve *The New Partner* isimli hüzünlü ve sakin bir şarkiydi. Dürüst olmam gerekirse tek isteğim eve gitmekti. O insanların hiçbirini doğru dürüst tanıtmıyorum ve Peter Van Houten'in küçük gözlerinin çiplak kürek kemiklerimi deldiğini hissediyordum ama şarkı bittiğinden sonra herkes yanına gelip çok hoş bir konuşma yaptığı ve çok güzel bir tören olduğunu söyledi ki bu tam bir yalandı: Bu bir cenazeysi. Diğer tüm cenazeler gibiydi.

Tabutunu taşıyanlar –kuzenleri, babası, bir amcası, hiç görmediğim arkadaşları– gelip onu sırtladılar ve cenaze arabasına doğru götürdüler.

Annem ile babam arabaya binince, "Gitmek istemiyorum. Yorgunum," dedim.

"Anne, oturacak yer olmayacak ve sonsuza kadar sürecek ve yorgunum."

"Hazel, Bay ve Bayan Waters için gitmemiz gerek," dedi annem.

"Sadece..." Nedense arka koltukta kendimi çok küçük hissediyordum. Aslında zaten küçük olmak istiyordum. Altı yaşında filan olmak istiyordum. "İyi," dedim.

Bir süre pencereden dışarıyı seyrettim. Gerçekten gitmek istemiyordum. Onu toprağa, babasıyla sevtikleri mezara indirmelerini görmek istemiyordum, annesi ile babasının çiğle islanmış çömlere çökmelерini ve acryla inlemelerini görmek istemiyordum, Peter Van Houten'in alkollük göbeğinin, keten ceketini gerdigini görmek istemiyordum, bir dolu insanın önünde ağlamak istemiyordum, mezarına bir avuç toprak atmak istemiyordum, annem ile babamın hafifçe eğik ikindi işliğinde, bulutsuz gün altında dikiliırken kendi günlerinin gelişini ve çocukların ve benim mezarnı ve benim tabutumu ve benim toprağımı düşünmelerini istemiyordum.

Ama tüm bunlar oldu. Tüm bunlar ve daha beteri, çünkü annem ile babam bunun olması gerektiğini düşünüyordu.

Bittikten sonra Van Houten yanına gelip şıko elini omzuma atarak, "Beni arabaya bırakır misin? Kiraladığım araba tepe nin aşağısında kaldı," dedi. Omzumu silktim, babam arabanın kilidini açtıktan sonra arkaya kapılı tuttum.

Outurduktan sonra ön koltukların arasına eğilip, "Peter Van Houten: Emeritus Yazar ve Yarı Profesyonel Hayal Kırıcı," dedi.

Annem ile babam da kendilerini tanıttı. Van Houten elerini siki. Onun bir cenazeye katılmak için dünyanın diğer ucundan gelmesine hayli şaşırılmıştım. "Nasıl oldu da..." diye başladım ama cümlemi yarıda kestir.

"Şu sizin şeytanı interneti kullanıp Indianapolis ölüm ilanlarını takip ettim." Keten ceketinin içinden yetmişlik bir viski şişesi çıktı.

"Sen de bilet alır..."

Şişenin kapagını açarken yine araya girdi. "Birinci sınıf biletler bin beş yüz dolardır ama böyle heveslere kapılabilcek param hayatı hayli var. Hem uçaktaki içkiler bedava. Eğer yerinice iddiyalısan denkleştirmen bile mümkün."

Van Houten bir yudum viski içip şişeyi babama uzatınca babam, "Şey, almayayım," dedi. Sonra Van Houten şişeyi bana uzattı. Aldım.

"Hazel," dedi annem ama şişenin kapagını açıp bir yudum aldım. Midemi cigerlerim gibi hissettiymişti. Şişeyi Van Houten'e uzattım, o da büyük bir yudum alıp, "Pekâlâ. *Omnis cellula e cellula*," dedi.

"Ne?"

"Senin şu Waters'la biraz yazıştık da kendisinin son..."

"Bir saniye, artık hayran mektuplarını okuyor musun?"

"Hayır, mektubu yazınca vasıtasiyla değil, doğrudan evime gönderdi. Ayrıca kendisini hayranım olarak adlandıramam. Benden tıksınıyordu. Ama ne olursa olsun cenazesine katılır da sana Anna'nın annesine ne olduğunu söylesem yaptığım terbiyesizliğin affideleceği konusunda israrçı oldum. Ben de geldim ve cevap da bu: *Omnis cellula e cellula*."

"Ne?" dedim tekrar.

"*Omnis cellula e cellula*," dedi tekrar. "Tüm hücreler başka hücrelerden gelir. Her hücre bir önceki hücreden doğar ki o da

bir önceki hücreden doğmuştur. Hayat hayatdan gelir. Hayattan peydah olan hayat, hayat peydah eder."

Tepenin aşağısına kadar inmiştim. "Peki, tamam," dedim. Bunu kaldırıcak havarnda değildim. Peter Van Houten, Gus'ın cenazesini gasbedemeyecekti. Buna izin vermeyecektim. "Teşekkürler," dedim. "Tepenin aşağısına indik."

"Açıklama yapmamı istemiyor musun?" diye sordu. "Hayır," dedim. "Boyle iyi. Bence sen büyümüş de küçülmüş on bir yaşındaki bir çocuk gibi ilgi çekebilmek için havalı laflar eden acınsı bir alkoliksin ve senin adına süper kötü hissediyorum. Ama sen artık Görkemli Izdirap'ı yazan kişi değilsin ve bu yüzden istesen bile devamını yazman mümkün değil. Yine de teşekkürler. Sana güzel bir hayat dilerim."

"Ama..."

"İçki için sağ ol," dedim. "Şimdi çik arabadan." Azarlanmış gibi bakıyordu. Babam arabayı durdurdu ve Van Houten kapayı açıp sonunda sessizce dışarı çıkarken Gus'ın mezarinin aşağısında bekledik.

Arabayla uzaklaşırken arka pencereden, içkinden bir yudum alışı ve sanki şerefime içermiş gibi şişeyi bana doğru kaldırmasını seyrettim. Bakışları çok hüzünlüydü. Dürüst olmam gereklirse onun için üzülmüştüm.

Sonunda altı gibi eve vardığımızda bitap düşmüştüm. Sadece uyumak istiyordum ama annem beni biraz peynirli makarna yemeye zorladı, en azından yataktaki yememe izin vermişti. Birkac saat BiPAP'la uyudum. Uyanışım korkunçtu çünkü algım yerine

gelene kadar geçen bir anlık sürede her şey normal gibiydi ama hemen ardından yeni bir daligaya boğulmaya başladım. Annem BIPAP'ı çıktı, kendimi çekçekli tüpe bağladım ve dışlerimi fırçalamak için banyonma doğru sendeledim.

Dışlerimi fırçalayıp aynada kendimi incelerken iki çeşit yetişkin olduğunu düşünüp duruyordum: Öncelikle Peter Van Houten gibileri vardı, acı verecek bir şeyler bulabilmek için dünyayı kateden sefил yaratıklar; bir de annem ile babam gibi insanlar vardı, zombi gibi yürüyen ve yürümeye devam edebilmek için ne yapmaları gerekiyorsa yapanlar.

Bu iki gelecek de pek çekici gelmiyordu. Dünyadaki saf ve iyi olan her şeyi çoktan gördüğümden ve ölüm araya girmese dahi Augustus'la paylaştığımız türde bir sevginin asla sürmeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştim. Sonunda şafak döner güne, diye yazmıştı şair. Altın olan kalmaz baki.

Birisi banyonun kapısını tiklattı.

"Dolu," dedim.

"Hazel," dedi babam. "Gelebilir miyim?" Karşılık vermedim ama bir süre sonra kilidi açtım. Kapalı Klozet kapağının üstüne oturdum. Nefes almak neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki sanki? Babam yanımı diz çöktü. Başımı tutup köprücük kemiğine bastırdı. "Gus olduğunu için üzgünüm," dedi. Tişörtüyle boğuluyormuşum gibi hissediyordum ama bu kadar sıkı sıkıya tutulmak ve babamın rahatlık veren kokusuna sokulmak iyi gelmişti. Sanki kızgın gibi filandı ve bu hoşuma gitmişti çünkü ben de kızgındım. "Saçma," dedi. "Her şey. Yüzde seksen hayatı kalma şansı var ve o yüzde yirmi düşüyor, öyle mi? Saçmalık.

Cocuk. Saçmalığın danışması. Nefret ediyorum. Ama onu sevmek güzeldi, değil mi?"

Tişörtüne başımı salladım.

"Sana karşı neler hissettiğime dair bir fikir versin," dedi.

Benim babam. Her zaman ne diyeceğini biliyordu.

Birkaç gün sonra öğlen gibi kalkıp Isaac'ın evine gittim.
Kapıyı kendi açtı. "Annem, Graham'ı filme götürdü," dedi.
"Gidip bir şeyler yapalım," dedim.

"O bir şeyler kanepede oturup kör tipler için bilgisayar oyunu oynamak olabilir mi?"

"Evet, benim de aklımda tam öyle bir şey vardı."

Bunun üstüne ekranla konuşarak bir iki saat boyunca oturup tek bir lümen ışık bile olmadan gözle görünmez labirent benzeyen mağarada dolandık. Oyunun en eğlenceli kısmı, bilgisayarın bizimle eğlenceli bir sohbete katılmasını sağlamaya çalışmamızdı:

Ben: "Mağara duvarına dokunuyorum."

Bilgisayar: "Mağara duvarına dokunuyorsun. Islak."

Isaac: "Mağara duvarını yaliyorum."

Bilgisayar: "Anlamıyorum. Tekrar et."

Ben: "İslak mağara duvarıyla düzüşüyorum."

Bilgisayar: "Kenara bürüşmeye çalışıyorum. Kolunu sırttün."

Isaac: "Bürüşmek değil, DÜZÜŞMEK."

Bilgisayar: "Anlamıyorum."

Isaac: "Dostum, bu mağarada haftalardır karanlıkta tek başımayım ve biraz rahatlamam lazımdır, tamam mı? MAĞARA DUVARıyla DÜZÜŞÜYORUM."

Bilgisayar: "Kenara bürüşmeye..."

Ben: "Mağara duvarına sırttunuyorum."

Bilgisayar: "Anlamı..."

Isaac: "Mağaraya tatlı sevişiyorum."

Bilgisayar: "Anlamı..."

Ben: "İYİ BE. Soldaki yolu takip ediyorum."

Bilgisayar: "Soldaki yolu takip ediyorsun. Geçit alçalıyor."

Ben: "Çömelerek yürü."

Bilgisayar: "Yüz metre boyunca çömelerek yürüdün. Geçit alçalıyor."

Ben: "Sürün."

Bilgisayar: "Otuz metre boyunca süründün. Vücutunun altından su süzülüyor. Geçidi kapatılan ufak kayalar var."

Ben: "Artık mağaraya düzüsebilir miyim?"

Bilgisayar: "Bütüsecek yer yok."

Isaac: "Augustus Waters'in olmadığı bir dünyada yaşamaktan hoşlanmıyorum."

Bilgisayar: "Anlamıyorum..."

Isaac: "Ben de. Duraklat."

Kumandayı kanepede aramıza atıp, "Canı filan acılmış mı biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırırmı bir süre nefes almak için çabaladım," dedim. "Sonunda bilinci kapanmış ama yani, hani harika bir durum filan değil tabii. Ölmek fena."

"Evet," dedi Isaac. Uzun bir süre sonra tekrar konuştu. "O kadar imkânsızmış gibi geliyor ki."

"Hep olan şey," dedim.

"Kızgın gibisin."

"Evet," dedim. Uzun süre hiç konuşmadan oturduk ki benim için sorun değildi, ta ilk başta Isa'nın Gerçek Anlamıyla Kalbi'nde Gus'un bize unutulmaktan korktuğunu söylediğini, benim de evrensel ve kaçınılmaz bir şeyden korktuğunu söylediğimi ve esas problemin acı çekmenin veya unutulmanın kendisinde değil, tüm bunların yozlaşmış anlamsızlığında yattığını, acı çekmenin mutlak, insanlık dışı nihilizminde olduğunu düşünüyordum. Babamın bana evrenin fark edilmek istediğini söylediğini düşündüm. Ama bizim istediğimizse evren tarafından fark edilmek, evrenin başımıza gelenleri, kolektif bir bilinçli hayat nosyonu olarak değil de her birimize, birer birey olarak neler olduğunu umursamasıydı.

"Gus seni gerçekten seviyordu, biliyorsun değil mi?" dedi.

"Biliyorum."

"Susmak bilmiyordu."
 "Biliyorum," dedim.
 "Sınır bozucuydu."
 "Ben o kadar sınır bozucu bulmuyordum," dedim.
 "Yazdığın şu şeyi sana verebildi mi?"
 "Ne şey?"
 "Şu sevdığın kitap mı her neyse, onun devamını?"
 Isaac'e döndüm. "Ne?"
 "Senin için bir şeyler yazdığını ama o kadar iyi bir yazar olmadığını söylemişti."
 "Bunu ne zaman dedi?"
 "Bilmem. Amsterdam'dan döndükten sonra filan bir ara." "Hangi ara?" diye israr ettim. Bitirme fırsatı bulamamış mıydı? Bitirmiş de bilgisayarına filan mı kaydetmişti?
 "Eee..." Isaac iç geçirdi. "Ya bilmiyorum. Bir kere buraya geldiğinde konuşmuştu. Bizim eve gelmişti de şey... yani galiba benim e-mail makinesiyle oynamıştı, o sira büyüğümüzden bir e-mail gelmişti. Gidip bakabilirim ister misi..."
 "Evet, evet, nerede?"

Bundan bir ay önce bahsetmişti. Bir ay. İyi geçen bir ay degildi belki ama yine de bir ay olmuştu. En azından *bir şeyler* yazabilmesi için yeterince vakti olmuş olmaliydi. Orada bir yerde onun parçası olan ya da en azından ondan kalan bir şey hâlâ süzülüp duruyordu. Ona ihtiyacım vardı.

"Evine gideceğim," dedim Isaac'e.

Hızla arabaya dönüp oksijen tüpünü yan koltuğa çıkardım. Arabayı çalıştırıldım. Radyoda son ses bir *hip-hop* çalıyordu, kanalı değiştirmek için uzandığım anda birisi *rap* yapmaya başladı. Isveççe.

Dönüp Peter Van Houten'in arka koltukta oturduğunu göründe eğlilik attım.

"Seni korkuttugum için özür dilerim," dedi Peter Van Houten *rap* sesini bastırmaya çalışarak. Aradan neredeyse bir hafta geçmiş olmasına rağmen üstünde hâlâ, cenazede giydiği takım vardı. Alkol terliyormuş gibi kokuyordu. "İstersen CD sende kalabilir," dedi. "Bu Snook, en büyük Isveç..."

"Hayır hayır hayır ARABAMDAKİ İN!" Radyoyu kapattum.

"Anlayabildigim kadariyla araba annemin," dedi. "Ayrıca kilitli de degildi."

"Tanrıım, inanamıyorum! Arabadan in yoksa polis çağrıcağım. Senin *derdin* ne?"

"Keşke tek derdim olsa," dedi düşünceli bir ses tonıyla.

"Buraya sadece özür dilemek için geldim. Daha önce benim alkole bağımlı, acımasız bir adam müsveddesi olduğumu söyleken haklıydım. Benimle vakit geçiren tek bir tanıdığım vardı ki ona da bu iş için para veriyordum ve daha da beteri, istifa ettiğinden bu yana rüşvetle bile kendisine bir refakatçi bulamayan nadir ruhlardan biri haline geldim. Tüm dediklerin doğru, Hazel. Hatta daha da fazlası..."

"Peki," dedim. Sözcükleri alkolin etkisiyle geveliyor olmasa daha dokunaklı bir konuşma olabilirdi.

"Bana Anna'yı hatırlatıyorsun."

"Pek çok insana pek çok insanı hatırlatıyorum," diye karşılık verdim. "Gerçekten gitmem lazımdır."

"O zaman git," dedi.

"Çok dışarı."

"Hayır. Bana Anna'yı hatırlatıyorsun," dedi tekrar. Bir saniye sonra arabayı geri vitese takip geri gitmeye başladım. Onu dışarı çıkaramıyordum ama buna gerek de yoktu. Gus'ların evine kadar gidip Gus'ın annesi ile babasının onu dışarı atmasını sağlayabildim.

"Eminim Antonietta Meo'yu tanıyorasdır," dedi Van Houten.

"Hi hi, hayır," dedim. Radyonun sesini açtım ve İsveççe hip-hop bangı bangı çalmaya başlandı ama Van Houten sesi bastırarak bıraktı.

"Yakında Katolik Kilisesi'nin şimdiden kadar kutsadığı, şehit olmayan ve en genç azize haline gelme ihtimali var. Bay Waters'in kanserinden onda da varmış. Sağ bacağımı kesmişler. Açı korkunçmuş. Antonietta Meo altı gibi olgun bir yaşta izdirap çektiğinden kanserleyle yatmış ölümü beklerken babasına, 'Ağrı tıpkı kumas gibi! Ne kadar güclü olursa o kadar değer kazanıyor,' demiş. Bu doğru mu Hazel?"

Direkt olarak ona değil, aynadaki yansımاسına bakıyorum. "Hayır," diye haykırdım müziği bastırmaya çalışarak. "Bu boktan bir yalan!"

"Ama doğru olsun istemez miydi!" diye bağırdı o da. Müziği kapadım. "Seyahatinizi mahvettiğim için özür dilerim. Çok gençtiniz. Çok..." Kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Sanki Gus için ağlamaya hakkı varmış gibi. Van Houten de onu tamayan sonsuz yastık insanından biriydi, duvarına çok geç yazılan bir matem...

"Kendini beğenmiş göt! Seyahatinizi mahvetmedin. Muh-teşem bir seyahattii."

"Deniyorum," dedi. "Deniyorum, yemin ederim." Tam o sırada Peter Van Houten'in ailesinde ölen birisi olabileceğini fikri kafamı dans etti. Kanserli çocukların hakkında ne kadar samimi yazdığını düşündüm; Amsterdam'da bilerek mi onun gibi giyindığımı sormak dışında benimle konuşamamasını; Augustus ile benim etrafımdayken takındığı boktan tavırları; ağrının hudutları ile değeri arasındaki ilişkiye dair acı dolu sorusu. Senelerdir sarhoş olan yaşı bir adam arkadaşa oturmuş içki içiyordu. Hiç öğrenmemiş olmayı dilediğim bir istatistiği düşünüydüm: Çocuğun ölümünden sonrası bir sene içinde evliliklerin yarısı sonlanıyor. Tekrar Van Houten'e baktım. Üniversitenin önden geçiyordum, park etmiş bir dizi arabanın arkasına çekip, "Çocuğun mu öldü?" diye sordum.

"Kızım," dedi. "Sekiz yaşındaydı. Çektiği çile kutsaldı. Fakat asla kutsanmayacak."

"Lösemi miydi?" diye sordum. Başıyla onayladı. "Anna gibi," dedim.

"Neredeyse onun gibi, evet."

"Evli miydin?"

"Hayır. En azından o öldüğü sırada değildim. Onu kaybetmeden önce de çekilmeyen bir adamdım. Keder seni değiştirmiyor, Hazel. Açığa çıkarıyor."

"Kızımla mı yaşıyordun?"

"Hayır, pek sayılmaz fakat en sonunda onu New York'a, günlerinin sefaletini artırıp sayısını artırmayan bir dizi deney-sel işkenceye maruz kalabilmesi için yaşadığım yere getirdik."

Bir saniye sonra karşılık verdim. "Yani ona böylelikle, ergen olabileceği ikinci bir hayat verdin."

"Bu doğru bir değerlendirmeye diyebilirim," dedi ve hızla ekledi: "Philippa Foot'un Vagon Problemi denilen düşünce de-neyinden haberdersindir herhalde, değil mi?"

"Sonra ben evine çıkageliyorum ve yaşasayı olmasını di-leyeceğin kız gibi kiyafetlerim var ve sen de affallıyorsun filan."

"Bir wagon raylarının üstünde kontrolden çıkışmış bir şekilde yol alıyor," dedi.

"Senin şu aptal düşünceyi deneyin umurumda bile değil."

"Philippa Foot'un aslında..."

"Onunki de umurumda değil."

"Neden böyle bir şey olduğunu anlamıyorum," dedi. "Ona öleceğini söylemek zorundaydım. Sosyal hizmet görevlisi söylemem gerektiğini söyledi. Ona öleceğini söylemek zorundaydım, bu yüzden ben de cennete gideceğini söyledim. Orada olup olmayacağı sordu, ben de olmayacağı, henüz olmayacağı söyledim. Ama sonunda geleceksin, dedi, ben de evet, tabii, çok kısa zamanda, diye söz verdim. Zaten yukarıda çok güzel bir ailemiz olduğunu ve ona kol kanat gereceklerini söyledim. Ne zaman geleceğimi sordu, ben de yakında dedim. Yirmi iki sene önce."

"Üzgünüm."

"Ben de."

Bir süre sonra, "Annesine ne oldu?" diye sordum.

Gülümsedi. "Hâlâ bir son bölüm peşindesin seni suçan."

Ben de güldüm. "Eve git," dedim. "Aylar Bir başka ro-
man yaz. İyi olduğun işi yap. Çoğu insan bir şey konuşunda

çok başarılı olabilecek kadar şanslı değil."

Uzun süre aynadan bana baktı. "Peki," dedi. "Evet. Hakkınsı-
Hakkınsın." Ama bunu söyleken bile artık cogu bitmiş yetmişlik
viski şişesini bulmaya çalışıyordu. İcti, kapığı kapadı ve kapıyı
açtı. "Hoşça kal, Hazel."

"Görüşürüz, Van Houten."

Arabannın arkasına geçip kaldırıma oturdu. Dikiz ayna-
sında giderek küçülmemesini seyreden şişeyi eline aldı ve bir
saniyeliğine sanki kaldırıma koyacakmış gibi oldu. Sonra bir
yudum aldı.

Indianapolis'te sıcak bir ikindi vaktıydı, hava basık ve sanki
bir bulutun içindeyimiz gibiydi. Benim için olabilecek en kötü
hava buydu ve Gus'ların garaj yolundan ön kapılarına giden
patika sonsuz gibi geldiği sırada kendime bunun altı üstü hava
olduğunu söyleyip dardum. Kapıya çaldım, Gus'in annesi açtı.

"Ah, Hazel," dedi ve bir yandan ağlarken sarilarak üstüme
kapandı.

Onlarla birlikte patlicanlı lazanya yemem için israr etti,
sanırım çok sayıda insan onlara yemek filan getirmiştir. "Na-
silınız?"

"Onu özlüyorum."

"Evet."

Ne diyeceğimi pek bilmiyordum. Aşağı kata inip benim için yazdığım şey her neye onu bulmak istiyordum. Ayrıca odadaki sessizlik sınırını bozuyordu. Konuşmalarını, birbirlerini teselli etmelerini, el ele tutuşmalarını filan istiyordum. Ama orada oturup lazanyadan minik lokmalar yiyor ve birbirlerine bile bakmuyorlardı. "Cennete bir melek lazımmış," dedi babası bir süre sonra.

"Öyle," dedim. Sonra kız kardeşleri ile çocuk şamatası ortaya çıktı ve hepsi birden mutfağa doluştu. Ayağa kalkıp iki kız kardeşe sarıldım ve mutfakta feci şekilde ihtiyaç duyulan gürültü ve hareket fazlalıklarıyla, birbirlerine çarpıp duran heyecanlı moleküller gibi oradan oraya koşuşturan çocukların seyretmeye başladım. Bağırıp duruyorlardı: "Sensin ebe hayır sensin ebe hayır ebe bendim ama sonra seni ebeledim sonra sen beni ebeleyemedin kaçırın o zaman şimdî seni ebeliyorum hayır götlek beklesene DANIEL KARDEŞİNE GÖTLEK DEME anne o kelimeyi söyleyemiyorsam sen neden söyleyorsun götlek götlek." Sonra koro halinde, götlek götlek götlek götlek götlek, diye tutturdular ve masada Gus'in annesi ile babası el ele tutuşmaya başlamıştı ki bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Isaac bana Gus'in bir şey yazdığını, benim için bir şey yazdığını söyledi," dedim. Çocuklar hâlâ götlek şarkısını söyleyordu.

"Bilgisayarına bakabiliriz," dedi annesi.

"Son haftalarda pek kullanmamıştı," dedim.

"Öyle. Üst kata çıkarıp çıkarmadığımızdan bile emin değilim. Hâla bodrumda mı yoksa Mark?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Şey," dedim, "acaba ben..." Başıyla bodrum kapısını gördim.

"Biz hazır değiliz," dedi babası. "Ama sen gidip bakabilirsin tabii ki."

Aşağı kata indim, dağınık yatağının ve televizyonun önünde duran oyun koltuklarının yanından geçtim. Bilgisayarı hâlâ açtıktı. Uyku modundan çıkmak için fareye tıkladım, ardından son düzenlenen belgeleri arattım. Son ayda hiçbir şey yoktu. En son, Toni Morrison'ın *En Mavi Göz'*üne dair bir değerlendirme yazılmıştı.

Belki de elle bir şey yazmıştı. Kitaplığını doğru yürüyüp bir ajanda veya defter aramaya koymurdum. Hiçbir şey yoktu. Ondaki *Görkemli Izdirap'*ın sayfalarını karıştırdım. Tek bir işaret dahi koymamamıştı.

Ardından komodininin gitti. *Şafağım Bedeli*'nin dokuzuncu kitabı *Sonsuz Mayhem* okuma lambasının yanında, komodinin üstünde duruyordu, 138. sayfanın kenarı katlanmıştı. Kitabın sonuna gelmememişti. "Spoiler uyarısı: Mayhem hayatı kahyor," dedim belki beni duyar diye yüksek sesle.

Sonra dağınık yatağına yattım, yorganına koza gibi sarınıp kendimi kokusuyla sarmaladım. Daha iyi koklayabilmek için kanülü çıkardım, tekrar tekrar onu soludum, koku çöktan

bestseller'ı
Michael L.
onur Ödüllü
i kez L.A.
ustur.

ikte tüm
zla izlen-
rothers'in
atıcısıdır.
k milyon
realjohn-
oks.com
John eşi
apolis'te

azalmaya başlamıştı ve açından ayırdına varamayacağım ana kadar göğüm yana yattım.

Sonra yataktak oturdum, kanlı tekrar takip yukarı çıkmadan önce bir süre nefes aldım. Annesi ile babasının bekleni dolu bakışlarına karşılık olarak başımı iki yana salladım. Çocuklar yanından ok gibi fırlayıp geçti. Gus'ın birbirinden ayrıramadığını kardeşlerinden biri, "Anne, onları parka filan götürmemi ister misin?" diye sordu.

"Yok hayır, sorun değil."

"Bir yere defter bırakmış olabilir mi? Mesela hastane yatağının yanına filan?" diye sordum.

Yatak çoktan gitmişti, hastane geri almıştı.

"Hazel," dedi babası, "sen de her gün bizimle birlikteydin. Sen... O pek yalnız kalmadı, tathim. Bir şey yazmaya vakti olmadı. Ne istedığını biliyorum... aynı şeyi ben de istiyorum ama artık bize bıraktığı notlar yukarıdan gelecek, Hazel." Sanki Gus evin üstünde süzülüyormuş gibi tavanı işaret etti. Belki de oradaydı. Bilmiyorum. Varlığını hissetmedim ama.

"Öyle," dedim. Birkac güne onları tekrar ziyaret edeceğimi söyledim.

Bir daha hiç kokusunu duymadım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Üç gün sonra, Gus'tan Sonra on birinci günde, Gus'in babası sabah saatlerinde beni aradı. Hâlâ BiPAP'a bağlı olduğum için telefonu açmadım ama telefonun bip sesinden sonra bıraktığı mesajı dinledim. "Hazel, selam, ben Gus'in babası. Ben bir şey buldum, siyah bir Moleskine defter, hastane yatağının yanındaki dergilikte duruyordu, sanırım ulaşabileceğim kadar yakındaymış. Ne yazık ki defterde hiçbir yazı yok. Tüm sayfalar boş. Ama baştaki, sanırım ilk üç dört sayfa yırtılmış. Eve bakındık ama bir türlü bulamadık. Yani aslında bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum ama belki de Isaac'in bahsettiği sayfalar onlardır. Her neyse, umarım iyisindir. Her gün senin için dua ediyoruz, Hazel. Peki, görüşürüz."

Artık Augustus Waters'in evinde olmayan, bir Moleskine defterden yırtılmış üç dört sayfa. Onları bulabilmem için nereye

John Green
Kimi Todizin Altında
koymuş olabilirdi ki? Funky Bones'a mi yaptırmıştı? Hayır, oraya gidebilecek kadar iyi değildi.
Isaac'ın Gerçek Anlamıyla Kalbi. Belki de Son İyi Günü'nde oraya bırakmıştır.

Böylece ertesi gün Destek Grubu'na gitmek için yirmi dakika erken çıktım. Isaac'ın evine gittim, onu aldıktan sonra arabanın camlarını açıp The Hectic Glow'un internete sızan ve Gus'ın asla dinleyemeyeceği yeni albümünü dinleyerek Isaac'ın Gerçek Anlamıyla Kalbi'ne doğru yol alındı.

Asansöre bindik. Isaac'ı dairedeki bir sandalyeye oturttuktan sonra Kalp'te dolanmaya başladım. Her yere baktım: sandalyelerin altına, konuşma yaparken arasında durduğum kürsünün çevresine, atıştırmalıkların konduğu masanın altına, İncil dersleri alan çocukların Tanrı'nın sevgisine dair yaptığı resimlerle dolu panoya. Hiçbir şey bulamadım. Evi dışında o son günlerde birlikte olduğumuz tek yer burasıydı ve ya kâğıtlar burada değildi ya da bir şeyi gözden kaçırıyordum. Belki de hastanede bırakmıştı ama durum böyleye ölümünden sonra atılmış olmamıştı.

Isaac'ın yanındaki sandalyeye oturdugumda nefes nefese kalmıştım ve Patrick'ın testisizliğine dair konuşmasının tamamını cigerlerime sorun olmadığını, nefes alabileceklerini, yeterince oksijen olduğunu anlatmaya adadım. Gus ölmeden bir hafta önce su çekilmişti –kehribar renkli kanser suyunun borudan damla damla akışı seyretememiştim– ama yine beni boğacaklarımı gibi hissediyordum. Kendime, nefes almayı telkin etmeye o kadar odaklanmamıştım ki ilk başta Patrick'ın ismimi söylediğini fark edemedim.

298

Hemen ilgimi ona yönledirdim. "Ne oldu?" diye sordum, "Nasilsin?"
"İyiim, Patrick. Biraz nefes nefesim tıkanı, o kadar." "Augustus'la ilgili bir hatırları grupla paylaşmak ister misin?" "Keşke öleşsem, Patrick. Senin hiç böyle öleşsin geliyor mu?" "Evet," dedi Patrick her zamankinin aksine hiç duraksamadan. "Tabii ki. Peki neden ölmüyorsun?"

Bir an düşündüm. Hazırda cevabım annem ile babam için hayatı kalmak istedigime dairdi çünkü benim ardımdan paraparça olacak ve çocuğuksuz kalacaklardı ve bu durum gerçekliğini korumasına rağmen mesele tam da bu değildi aslında. "Bilmiyorum."

"İyileşeceğine dair umut beslediğin için mi?"

"Hayır," dedim. "Hayır, o yüzden değil. Gerçekte bilmiyorum. Isaac?" diye seslendim. Konuşmaktan yorulmuştum.

Isaac gerçek aşktan bahsetmeye başladı. Onlara ne düşündüğümü söyleyemezdim çünkü bana bile dandıkmiş gibi geliyordu ama evrenin fark edilmek istedığını ve onu nasıl elinden geldiğince fark etmem gerektiğini düşünüyordum. Evrene, sadece benim ilgimin ödeyebileceği bir borcum varmış gibi hissediyordum, ayrıca artık insan olmayan ve henüz insan olamamış herkesle karşı da borçluydum sanki. Yani temelde babamın bana söylediği şeyler işte.

Toplantının geri kalanında konuşmadım ve Patrick benim için özel bir dua okudu ve Gus'ın ismi uzun ölüler listesine eklendi –her birimiz için on dört isim vardı– ve bugün hava-

299

stseller'i
chael L.
ur Odülü
kez L.A.
tur.
te tüm
a izlen-
thers'in
ucusıdır.
milyon
aljohn-
xs.com
ohn eşि
polis'te

John Green
tumizi en iyi şekilde yaşayacağımıza söz verdik ve sonra Isaac'ı arabaya götürdüm.

Eve döndüğümde annem ile babam kendi dizüstü bilgisayarlarının başına geçmiş oturuyorlardı, kapidan içeri girdiğim anda annem hızla kendi bilgisayarını kapadı. "Neye bakıyordun?" "Antiokşidan yemek tariflerine. BiPAP'a ve America's Next Top Model'a hazır misin?" diye sordu.

"Gidip biraz uzanacağım."

"İyi misin?"

"Evet, yorgunum sadece."

"Ama önce yemek yemen..."

"Anne, hunharca iştahsızım." Kapıya doğru bir adım attıktan ki önmeye geçti.

"Hazel, yemek yemen lazım. Azıcık pey..."

"Hayır. Yatacağım."

"Hayır," dedi annem. "Gitmeyeceksin." Babama baktım, omzunu silkti.

"Hayat benim," dedim.

"Augustus öldü diye kendini açıktan ölmeye mahkûm edemezsın. Akşam yemeği yiyeceksin."

Nedense çok kızıdım. "Yemek yiyecek halim yok, anne. Yok. Tamam mı?"

Onu itip geçmeye çalıştım ama omuzlarımı tutup, "Hazel, yemek yiyeceksin," dedi. "Sağlıklı kalman lazım."

"HAYIR!" diye haykırdım. "Yemek yemeyeceğim ve sağlıklı da kalmayacağım çünkü sağlıkhı değilim. Ben ölüyorum, anne. Öleceğim ve seni burada tek başına bırakacağım ve artık etrafında pervane olabileceğin birisi olmayacak ve artık anne olamayacağımı ve özür dilerim ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, tamam mı?"

Söylediğim anda pişman olmuşum.

"Beni duymuşsun."

"Ne?"

"Babana bunu dediğimi duymuş muydu?" Gözleri dolmuştu. "Söylesene." Başumla onayladım. "Ah, Tanrıım, Hazel. Özür dilerim. Yanlış düşünmüştüm, tatlım. Bu doğru değil. O sözü çok umutsuz olduğum bir anda söylemiştim. İnandığım değil." Oturdu, ben de yanına oturdum. Öskeleneceğime, onun için biraz makarna kussaydım keşke diye düşünüyordum.

"Neye inanıyorsun öyleyse?" diye sordum.

"İkimiz de hayatı olduğumuz sürece senin annen olacağım," dedi. "Sen ölsen bile..."

"Öldüğümde," dedim.

Başımı salladı. "Sen öldüğünde bile annen olacağım, Hazel. Annen olmaktan vazgeçmeyeceğim. Sen Gus'u sevmekten vazgeçin mi?" Başımı iki yana salladım. "Peki ben seni sevmekten nasıl vazgeçebilirim?"

"Peki," dedim. Babam çoktan ağlamaya başlamıştı.

"Hayatınızı yaşayın istiyorum," dedim. "Hayatınızı yaşayamayacağınızdan, bakacak bir ben olmadan tüm gün burada

oturup duvarlara bakacağınızdan ve kendinizi öldüreceğinizden endişeleniyorum."

Bir dakika sonra annem tekrar konuşmaya başladı. "Ben bazı dersler almaya başladım. Internet üstünden, Indiana Üniversitesi'nden. Sosyal hizmetler alanında yüksek lisansımı tamamlayabilmek için. Aslına bakarsan antioksidan tarifler aramıyorum; ödev yapıyordum."

"Ciddi misin?"

"Sensiz bir dünya hayal ettiğimi düşünmeni istemedim. Ama yüksek lisans diplomamı alabilsem sorunlu ailelere danışmanlık yapabilirim veya ailelerinde hastalıklarla mücadele eden insanların katkıları grupları yönetebilirim ya da..."

"Bir saniye, yani Patrick mi olacaksın?"

"Tam olarak değil. Çok fazla sosyal hizmet dalı var."

Babam araya girdi. "Senin unutulduğunu düşüneceğinden korkmuştuk. *Her zaman* senin yanında olacağımızı bilmen çok önemli, Hazel. Annen hiçbir yere gitmiyor."

"Hayır, hayır bu harika. Bu mükemmel!" Gerçekten gülmüşydüm. "Annem Patrick olacak. Harika bir Patrick olacak! Patrick'ten çok daha iyi olacak."

"Teşekkürler, Hazel. Bunu söylemen benim için çok önemli."

Başımı salladım. Ağlıyordum. O kadar mutluydum ki bu hissin üstesinden bir türlü gelemediyordum, annemi Patrick olarak hayal edip belki de hayatmda ilk kez gerçek mutluluk gözyaşları döküyordum. Anna'nın annesini düşünmemse sebep olmuştu. O da harika bir sosyal hizmetler görevlisi olurdu.

Bir süre sonra televizyonu açıp ANTM izledik. Fakat beş saniye sonra kaydi durdurdum çünkü anneme sormam gereken bir sürü soru vardı. "Peki, ne zaman bitireceksin?"

"Eğer bu yaz Bloomington'a gidebilirsem aralık ayında bitirmiş olurum."

"Bunu benden tam olarak ne zamandır saklıyordun?"

"Bir yıldır."

"Anne."

"Seni incitmek istemedim, Hazel."

Harikaydı gerçekten. "Yani beni MCC'nin önünde veya Destek Grubu'nun orada filan beklerken aslında sen..."

"Evet, ya çalışıyorum ya okuyor oluyordum."

"Bu harika. Ölürsem bil ki birinden duygularını paylaşmasın her istediğiinde gökyüzünden bakıp iç geçiriyor olacağım."

Babam güldü. "Al benden de o kadar, fistık."

Sonunda ANTM izledik. Babam sıkıntından ölmemek için gerçekten insanüstü bir çaba gösterdi ve hangi kızın hangisi olduğunu karıştırıp dururken, "Onu seviyor muyuz şimdi?" gibi sorular sordu.

"Hayır, hayır. Anastasia'dan tiksiniyoruz. Antonia'yı seviyoruz, şu diğer sarışın," diye açıklama yaptı annem.

"Hepsi sırr gibii ve korkunç," diye karşılık verdi babam. "Aralarındaki farkı bilmiyorum diye beni suçlayamazsınız." Üstümde uzanıp annemin elini tuttu.

"Ölürsem boşanır mısınız sizce?" diye sordum.

"Nasıl yani, Hazel? Tathim..." Kumandası alıp kaydı tekrar durdurdu. "Bunu niye sordun?"
 "Boşanır misiniz boşanmaz misiniz?"
 "Tabii ki boşanmaz," dedi babam. "Birbirimizi seviyoruz ve seni kaybedersek bunu birbirimize destek olarak atlatalım."
 "Yemin edin," dedim.
 "Yemin ederim," dedi babam.

Anneme baktım. "Yemin ederim," dedi o da. "Neden böyle bir şeye endişeleniyorsun ki?"
 "Hayatınızı filan mahvetmek istemiyorum işte."

Annem eğilip yüzünü karman çorman saçlarının arasına gömdü ve kafamın tam tepesini öptü. Babama, "İşsiz ve sefil bir alkilik olmanın filan istemiyorum," dedim.

Annem güldü. "Baban Peter Van Houten değil, Hazel. Acıyla yaşamadan mümkün olduğunu sen herkesten daha iyi bilirsin."

"Evet, öyle," dedim. Annem bana sarıldı, kucaklanmak istemiyor olmama rağmen sarılmasına izin verdim. "Tamam, hadi izlemeye devam edelim," dedim. Anastasia elendi. Çileden çıktı. Harikaydı.

Birkaç lokma -pestolu kurdele makarna- yemek yedim ve midemde tutmayı başardım.

YİRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah panik halinde uyandım çünkü rüyamda bir sandalım bile yokken, devasa bir gölde tek başıma olduğumu görmüştüm. Yattığım yerde doğrulunca BiPAP'ın borusu gerildi ve annemin bana dokunduğunu hissettim.

"Günaydın, iyi misin?"

Kalbim küt küt atıyordu ama başımla onayladım. Annem, "Kaitlyn telefonda," dedi. BiPAP'ı gösterdim. Çıkarmama yardım etti, beni Philip'e bağladı ve en sonunda telefonu annemden alıp, "Selam, Kaitlyn," demeyi başardım.

"Ne var ne yok diye arıyorum," dedi. "Nasilsin?"

"Sağ ol," dedim. "Fena değilim."

"Başından geçen olay gerçekten talihsiz, hayatım. Gayrivicidani."

"Öyle," dedim. Artık öyle veya böyle talihimi kafaya takmam gerekiyordu. Dürüst olmam gerekirse Kaitlyn'le herhangi bir konuda konuşmak da istemiyordum ama sobbeti uzattıkça uzatıyordu.

"Ee, nasıl peki?" diye sordu.

"Erkek arkadaşının olması mı? Şey, fena."

"Hayır," dedi. "Aşık olmak."

"Hui," dedim. "Şey. O kadar... o kadar ilginç biriyle vakit geçirmek hoştu. Çok farklıydı, çoğu konuda hemfikir olamadı ama gerçekten ilginç biriydi. Bilirsin işte."

"Heyhat, bilmiyorum. Benim muhatap olduğum çocuklar hakikaten yavan."

"Mükemmel filan değildi. Masallardan fırlayan Beyaz Atlı Prens filan da değildi. Bazen öyle olmaya çalışıyordu ama onu en çok tüm o takunduğu tavırlar yüzünden silindirdiğinde seviyordum."

"Fotoğraflarından ve yazdığı mektuplardan defter gibi bir şey yaptı mı?"

"Birkaç fotoğrafı var ama bana hiç mektup yazmamıştı. Gerçi benim için yazmış olabileceği birkaç kayıp defter sayfası var fakat ya atmış ya da bir şekilde kaybolmuşlar vesaire."

"Belki de sana postayla yollamıştır," dedi.

"Sanmam, çoktan gelirdi."

"Belki de sana yazmamıştı," dedi. "Belki... Yani canını sıkmak filan istediginden değil de, yazıyı başkasına yazdı ve ona gönderdi..."

"VAN HOUTEN!" diye haykırdım.

"İyi misin? Oksürdün mü?"

"Kaitlyn, seni seviyorum. Çok zekisin. Kapatmam lazımdır." Telefonu kapatıp yan döndüm, dizüstü bilgisayaruma uzandıktan sonra Lidewij.vliegenthart'a e-mail attım.

Lidewij,

Augustus Waters ölmeden kısa süre önce birkaç defter sayfasını galiba Peter Van Houten'e yollamış. O sayfaları birilerinin okuması benim için çok önemli. Ben de okumak istiyorum elbette ama benim için yazmamış olma ihtimali de var. Her ne olursa olsun, o yazının kesinkes okunması gerekiyor.

Yardım edebilir misin?

Arkadaşın,

Hazel Grace Lancaster

İkinci vakti yanıt geldi.

Sevgili Hazel,

Augustus'un öldüğünü bilmiyordum. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Çok karizmatik bir gençti. Çok üzüldüm ve hüzünlendim.

Tanıştığımız gün istifamı verdiğimden bu yana Peter'la konuşmadım. Şu an burada gecenin oldukça geç bir saat fakat mektubu bulmak ve onu okumaya

zorlamak için sabah ilk iş evine gideceğim. Sabah saatleri en iyi olduğu zamanlar oluyor genelde.

*Arkadaşın,
Lidewij Vliegenthart*

Not: Olur da Peter'i zapt etmemiz gereklidir diye erkek arkadaşımı da götürürecekim.

Gus'in neden o son günlerde benim yerime Van Houten'e yazdığını, ona son bölüm bana anlatırsa affedileceğini söylediğini merak ediyordum. Belki de yazdığı şeyde Van Houten'e isteğini tekrar etmişti. Gus'in, benim hayalimi gerçekleştirebilmek için hastalığının ölümçüllüğünü koz olarak kullanması mantıklıydı ashında: Son bölüm, uğruna ölünecek ufak bir şey olabilirdi fakat elinde kalan en büyük şey de oydu.

O gece e-mail sayfamı sürekli yenileydim, sadece birkaç saat uyudum ve sabahın başında tekrar sayfayı yenilemeye başladım. Ama hiçbir şey gelmedi. Zihnimde dağıtmak için televizyon izlemeye çalıştım ama aklım sürekli Amsterdam'a kayıyor, Lidewij Vliegenthart ile erkek arkadaşının ölü bir çocuğun son mektubunu bulmak için delice bir görevle şehrin sokaklarında bisikletle dolaştığını hayal edip duruyordum. Ne güzel olurdu Arnavut kaldırımlı sokaklarda Lidewij Vliegenthart'ın bisikletinin arkasında sıçraya sıçraya gitmek, dalgalı kızıl saçlarının yüzüme çarpması, kanalların ve sigara dumanının kokusunu, kafelerin

308

önünde bira içerek oturan tüm o insanlar, asla öğrenemeyeceğim bir şekilde r'leri ve g'leri telaffuz edileri...

Geleceği özlüyordum. Kanseri nüksetmeden önce de Augustus Waters'la yaşılanamayacağımı gayet iyi biliyordum. Fakat Lidewij ve erkek arkadaşını düşünürken kendimi soyulmuş gibi hissediyordum. Muhtemelen okyanusu bir daha asla otuz bin fit yükseklikten göremeyecektim, o kadar yüksekti ki ne dalgaları ne de gemileri görmek mümkünüydi ve okyanus devasa ve sonsuz, yekpare bir parçaya benzıyordu. Hayal edebiliyordum. Hatırlayabiliyordum. Ama bir daha göremeyecektim ve insanların tamahkâr hırslarının rüyaların gerçekleşmesiyle asla doymadığımı çunkü her şeyin daha iyi ve yeniden yapabileceği dair bir düşüncenin hep var olacağını fark ettim.

Belki doksan yaşında bile durum farklılaşmamıştır ancak bunu tecrübe edebilecek insanları kıskandığım gerçeği de değil miydi tabii. Fakat öte yandan Van Houten'in kızından çoktan iki kat uzun yaşamıştım. On altı yaşında ölecek bir çocuğu olması için neler vermezdi ki.

Bir anda ellerini arkasında kavuşturan annem televizyonla arama girdi. "Hazel," dedi. Sesi o kadar ciddiydi ki bir sorun olduğunu sandım.

"Evet?"

"Bugün günlerden ne?"

"Doğum günüm değildir herhalde, değil mi?"

Güldü. "Henüz değil. Bugün 14 Temmuz, Hazel."

"Senin doğum günün mü?"

"Hayır..."

309

John Green

*"Harry Houdini'nin doğum günü mü?"**"Hayır..."**"Tahmin yürütülmekten sıkılmaya başladım."**"BUGÜN BASTILLE GÜNÜ!" Ellerini arkasından çekti, iki tane naylon Fransa bayrağı tutuyordu ve heyecanla salla-*
*maya başladı.**"Çok yapmacık bir şeymiş gibi geldi. Kolera Farkındalığı Günü filan gibi."**"Bastille Günü'nün yapmacık olmadığından kesinlikle emin olabilirsin, Hazel. İki yüz yirmi üç yıl önce bugün Fransa vatandaşlarının Bastille Hapishanesi'ni basıp özgürlükleri için savastıklarını biliyor muydun?"**"Vay canına," dedim. "Bu mühim yıldönümünü kutlamanız gereklidir."**"Ayrıca tesadüfe bak ki babanla Holliday Park'ta bir piknik ayarladık."**Annen işte, çabalamaktan hiç vazgeçmiyordu. Koltuktan destek alarak kalktım. Birlikte sandviç yapmaya girişik ve kordondaki yükükten tozlu bir piknik sepeti çaldıktı.**Güzel bir gündü, sonunda Indianapolis'e sıcak ve nemli gerçek yaz gelmişti, uzun süren kiş aylarının ardından insana, dünya her ne kadar insanlar için yaratılmış olsa da bizim dünya için yaratıldığımızı hatırlatan türde bir havaydı. Babam taba rengi bir takım giymiş, cep bilgisayarına bir şeyler yazarak engelli park yerinde duruyordu. Biz park ederken el salladı,**sonra gelip bana sarıldı. "Ne güzel gün," dedi. "Kaliforniya'da yasasaydık her gün böyle olurdu."**"Ama o zaman keyfini çıkarmazdım," dedi annem. Haksızdı ama karşı çıkmadım.**Sonunda örtümüzü, Indianapolis'teki bu çayırlığın ortasında birdenbire ortaya çıkan gibi duran, tuhaf dörtgen şekilli bir Roma harabesi olan Harabe'nin yanına serdim. Gerçi bu gerçek bir harabe değildi: Bir harabenin, seksen yıl önce heykellerle birlikte yeniden yaratılmış haliydi ama sahte Harabe fazla ihmäl edildiği için tesadüf eseri bir harabe haline gelmişti. Van Houten Harabe'yı severdi. Gus da.**Sonuçta Harabe'nin gölgésine oturduk ve biraz öğlen yemeği yedik. "Güneş kremi ister misin?" diye sordu annem.**"Gerek yok," dedim.**Yaprakların arasında esen rüzgârin sesi duyuluyordu ve aynı rüzgâr ilerideki oyun parkından, nasıl hayatı kalınacağını ve onlar için yaratılmış bir dünyada yönlerini nasıl bulacaklarını, onlar için yaratılmış bir oyun parkında yön bulmaya çalışarak çözmeye çalışan çocukların çığlıklarını taşıyordu. Babam çocukları seyrettiğimi gördü. "Öyle koşmayı özlüyor musun?"**"Bazı bazi." Fakat aslında düşündüğüm şey bu değildi. Sadece her şeyi fark etmeye çalışıyordum: harabeye dönmiş Harabe'nin üstüne vuran ışığı, henüz doğru dürüst yürüyememesine rağmen oyun parkının kenarındaki bir dalı keşfeden çocuğu, yorulmak bilmez annemin hindili sandvicine hardal sıkışını, babamın cebindeki telefona elini atıp durduğunu ama bakma isteğine*

direndiğini, bir adamın frizbi attığını ve altında koşup duran köpeğinin frizbisi yakalayıp ona getirdiğini...

Ben kim oluyorum da tüm bunlar sonsuza kadar sürmez deme hakkını kendimde görevileyorum? Peter Van Houten kim oluyor da çabamızın beyhude olduğu hipotezini gerçekmiş gibi iddia edebiliyor? Cennete ve ölüme dair bildiğim her şey bu parkta: faslasız hareket eden zarif bir evren, harabeye dönmiş harabeler ve çığlık atan çocukların kaynıyor.

Babam elini yüzümün önünde sallıyordu. "Dünyaya dön, Hazel. Orada misin?"

"Pardon, evet, ne oldu?"

"Annен gidip Gus'ın mezarını ziyaret edelim diyor ama?..."

"Hu, tabii," dedim.

Öğlen yemeğinden sonra üç başkan yardımcısı, bir başkan ve Augustus Waters'in son istirahat yeri olan Crown Hill Mezarlığı'na gittik. Arabıyla tepeyi turmanıp park etti. Ardımızdaki 38. Cadde'den gürültüyle arabalar geçiyordu. Mezarını bulmak kolaydı: En yenisi omunkiydi. Tabutunun üstüne örtülen toprak hâlâ kabarık. Henüz taş konmamıştı.

Orada olduğunu filan hissettiğimden değil ama yine de anemin o aptal, ufak Fransız bayraklarından birini alıp mezarının ucuna soksutum. Belki geçen biri Fransız Yabancı Lejyonu'ndan veya kahraman bir asker olduğunu filan zannederde.

Lidewij en sonunda saat akşam altıyı biraz geçe, ben kanepede oturmuş bir yandan televizyon, bir yandan da diziüstü bilgi-

sayarından video izlerken e-mail attı. E-mailde dört tane ek olduğunu anında gördüm ve ilk olarak onları açmak istememe rağmen kendime hakim olup e-maili okudum.

Sevgili Hazel,

Bu sabah evine gittiğimizde Peter neredeyse kendinden geçmiş haldeydi ama bu bizim işimizi kolaylaştırdı. Ben Peter'in hayran mektuplarını sakladığı çöp torbasının içine bakarken Bas (erkek arkadaşı) onu oyaladı fakat sonra Augustus'un, Peter'in adresini bildiğini hatırladım. Yemek masasının üstüne yiğilmiş mektuplar vardı, mektubu da orada buldum. Açılığında mektubun Peter'a yollandığını gördüm, bu yüzden Peter'dan okumasını istedim.

Reddetti.

Bunun üstüne çok kızdım, Hazel fakat ona bağırmadım. Ona bağırmak yerine, ölen bir çocuktan gelen bu mektubu okumayı ölen kızına borçlu olduğunu söyledim ve mektubu ona uzattım, o da tüm yazıyı okudu ve -ondan alıntı yapıyorum-, "Kızı yolla ve ekleyecek bir şeyim olmadığını söyle," dedi.

Mektubu okumadım fakat sayfaları tararken bazı cümlelere gözüm takıldı. Sayfaları e-maile ekliyorum ama evine de yollayacağım; adresin hâlâ aynı mı?

Tanrı seni korusun, Hazel.

Arkadaşın,
Lidewij Vliegenthart

Eklili dosyalara tıkladım. El yazısı karmakarışık, sayfanın ucuna doğru eğim kazanıyordu, harfleri farklı boylardaydı ve kalemin rengi değişiyordu. Pek çok günde, farklı bilinç seviyelerinde yazmıştım.

Van Houten,

Ben iyi bir adamım ama boktan bir yazarım. Sen boktan bir adamsın ama iyi bir yazarsın. İyi takım olurduk. Senden bana bir iyilik yapmanı rica etmek istemiyorum ama vaktin varsa -ki görebildiğim kadariyla vaktin bol- Hazel için bir anma yazısı yazar misin diye soracaktum. Benim tuttuğum not gibi şeyler var ama tüm bunları anlamlı bir bütün haline filan getirebilir misin? Ya da neyi farklı yazmam gerektiğini söylesen de olur.

Hazel'la ilgili şöyledir bir şey var: Neredeyse herkes dünyada bir iz bırakabilemekle kafayı bozmuş. Bir miras bırakmakla. Ölümü alt etmekle. Hepimiz hatırlanmak istiyoruz. Ben de istiyorum. Canımı en çok sikan şey, hastalığa karşı sürdürülencen kadim ve haysiyetsiz savaşta hatırlanmayan bir zayı olmak.

314

İz bırakmak istiyorum.

Ama Van Houten, insanların bıraktığı izler genellikle yara oluyor. Berbat bir alışveriş merkezi inşa ediyorsun veya askeri darbe yapıyorsun ya da rock yıldızı olmayı çalışıyorsun ve kendine, "Artık beni hatırlayacaklar," diyorsun fakat (a) seni hatırlamıyorlar ve (b) arkanda bıraktığın tek şey daha fazla yara oluyor. Darben diktatörlüğe dönüştürüyor. Alışveriş merkezin lezyon haline geliyor.

(Peki, belki de o kadar boktan bir yazar değilimdir. Ama fikirlerimi bir araya getiremiyorum, Van Houten. Düşüncelerim takımıyıldırlara dönüştüremedigim yıldızlar gibi.)

Yangın musulularına işleyen köpekler gibiyiz. Zehirli çiçekimizle yer altı suyunu kirletiyor, ölümlerimizden sağ kurtulmaya çalışırken saçma saparı çabamızla her şeye BENİM diye işaret koyuyoruz. Yangın musulularına işemeden duramıyorum. Saçma olduğunu ve işe yaramadığını -şu anki halimi göz önünde bulundurursak destansı boyutlarda işe yaramadığını- biliyorum ama ben de en az diğerleri kadar hayvanım.

Hazel farklı. O hafif adımlarla yürüyor, ihtiyar. Dün yadaki adımlarını hafif atıyor. Hazel gerçeği biliyor:

315

de mümkün ve büyük ihtimalle ilcisini de yapmayaçagız.

İnsanlar onun daha az yara bırakmış olmasının, çok az insanın onu hatırlayacağınnı üzücü olduğunu, çok sevilmesine rağmen geniş çapta sevilmediğini söyleyecek. Ama bu üzücü değil, Van Houten. Bu muzafferane, Kahramanca. Gerçek kahramanlık da bu değil mi zaten? Doktorların dediği gibi: Önce zarar verme.

Zaten gerçek kahramanlar bir şeyle yapan insanlar değil, gerçek kahramanlar bir şeyleri FARK EDEN, dikkat gösteren insanlar. Çiçek aşısını bulan kişi aslında bir şey bulmadı. Sadece inek çiçeğine yakalananların, çiçege yakalanmadığını fark etti.

PET taramam ışıl ışıl olduktan sonra gizlice yoğun bakıma girip kendinden geçmiş bir halde yatarken onu seyrettim. Yaka kartlı bir hemşirenin ardından içeri girdim ve yakalanmadan önce on dakika kadar yanında oturabildim. Ona benim de öleceğini söyleyemeden önce öleceğini düşünüyordum gerçekten. Korkuntu: Yoğun bakının ardi arkası kesilmeyen mekanik söylevleri... Göğsünden koyu renkli kanser sıvısı damlayıp duruyordu. Gözleri kapaliydi. Borulara bağlıydi. Ama eli hâlâ onun eliydi, hâlâ sıcaktı ve turnaklarında neredeyse siyah gibi görünen lacivert ojeleri vardı ve öylece

316

elini tuttum ve ikimiz olmadan dünyayı hayal etmeye çalıştım ve sadece bir saniyeliğine, benim de gidici olduğunu asla bilmeden olmasını dileyebilecek kadar iyi bir insan oldum. Ama sonra daha çok vaktimiz olsun istedim ki birbirimize aşık olabilelim. Sanırım benim dileğim gerçekleşti. Ben yaramı bıraktım.

Bir hemşire gelip dışarı çıkmam gerektiğini, ziyaretçilerin içeri alınmadığını söyledi ve ben de onun iyi olup olmadığını sordum, hemşire de, "Suya gömülmeye devam ediyor," dedi. Çölde bir lütuf, okyanusta bir lanet.

Başka ne diyebilirim? O çok güzel. Ona baktıktan sıkılmıyorsun. Senden daha zeki olup olmadığını düşünmüyorsun, öyle olduğunu biliyorsun. Kimseyi incitmeden komik olabiliyor. Onu seviyorum. Onu sevdigim için çok şanslıyım, Van Houten. Bu dünyada incinip incinmeyeceğine dair tercih yapma şansın yok ancak seni kimin incitecini seçebilirsın, ihtiyar. Ben kendi tercihlerimden memnunum. Umarım o da tercihlerini sever.

Seviyorum, Augustus.

Seviyorum.

TEŞEKKÜRLER

Yazarın teşekkür etmek istedikleri:

Bu hastalık ve tedavisi romanda kurgusal olarak ele alınmıştır. Orneğin Palanksıfor diye bir şey yok. Bunu ben uydurdum çünkü var olmasına istedim. Gerçek bir kanser tarihi okumak isteyenler Siddhartha Mukherjee'nin *Tüm Hastalıkların Şahı*'ni okumalı. Ayrıca Robert A. Weinberg'in *The Biology of Cancer*'na, Josh Sundquist'e, Marshall Urist'e ve Jonneke Hollanders'a minnettarım, kendileri tıbbi konularda bana hem zamanlarımı ayırdılar hem de uzman görüşlerini sundular, ben de canım istediğiinde bunları keyifle hice saydım.

Hayati bana ve pek çok insana bir armagân olan Esther Earl'e. Ayrıca comerdikleri ve dostlukları için Earl ailesine –Lori, Wayne, Abby, Angie, Grant ve Abe– müteşekkirim. Esther'dan ilham alarak Earl ailesi kár amacı gütmeyen *This Star Won't Go Out* vakfını kurdu. Bu konuda tswgo.org adresinden daha fazla bilgi alabilirsiniz.

Yazabilmem için bana Amsterdam'da iki ay veren Hollanda Edebiyat Vakfına. Özellikle Fleur van Koppen, Jean Cristophe Boele van Hensbroek, Janetta de With, Carlijn van Ravenstein, Margje Scheepsma ve Hollandalı nerdfighter'lara gerçeken minnettarım.

Yıllar boyunca değişip duran bu öyküye bağlı kaldığı için editörüm ve yayımcı Julie Strauss-Gabel ile Penguin'deki muhteşem takıma. Özel

olarak Rosanne Lauer, Deborah Kaplan, Liza Kaplan, Steve Meltzer, Nova Ren Suma ve Irene Vandervoort'a.

Akıl danışmanım ve iyilik meleğim Ilene Cooper'a.

Bilgece tavsiyeleriyle beni sayısız felaketten kurtaran yayın hakları temsilcisi Jodi Reamer'a.

Fevkalade oldukları için nerdfighter'lara.

Dünyanın daha az fena olmasından başka şey istemeyen Catitude'a.

En iyi arkadaşım ve en yakın işbirlikçim olan kardeşim Hank'e.

Sadece hayatımın aşkı değil, aynı zamanda ilk ve en güvenilir okurum olan eşim Sarah'ya. Ayrıca doğurduğum bebek Henry'ye. Kendi anne babam Mike ve Sydney Green ile kayınpederim Connie ve Marshall Urist'e.

Hayati noktalarda bu öyküye yardımcı olan arkadaşlarım Chris ve Marina Waters'a ve Joellen Hosler, Shannon James, Vi Hart ile Venn diyagramı gibi mükemmel olan Karen Kavett, Valerie Barr, Rosianna Halse Rojas ve John Darnielle'e.

TIME - 2012'nin En İyi Romanı

#1 New York Times ve Wall Street Journal Bestseller

**Yıldızların hastalık ile sağlık, ölüm ile yaşam
arasına geçtiği ince gizgide gidip gelen iki gencin,
sayılı günlerinde sonsuzluğunu bulma hikâyesi...**

On altı yaşındaki kanser hastası Hazel Grace'in birkaç yıl daha yaşamasını garanti eden tip mucizesine rağmen hastalığı ölümcüldür ve konulan teşhisle birlikte yıldızlar öyküsünün son bölümünü çoktan kaleme almıştır.

Fakat Augustus Waters isimli, **... bir surpriz karakter, Kanserli Çocuklar İçin Destek Grubu'ndan ...** gösterince Hazel'in hayatı bambaşka bir yöne sapar ve bu zeki çocuğun çekimine karşı koyamayan kızın öyküsü yeniden yazılır.

John Green alçakgönüllü bir üslup ve son derece içten duygularla kaleme aldığı romanda hayatı kalma ve âşık olmanın komik, heyecan verici ve trajik yönlerini gözler önüne seriyor...

"Hayata, ölüme ve araya sıkışanlara dair bir roman olan *Aynı Yıldızın Altında*, John Green'in en iyi kitabı. Kahkaha atıyor, ağlıyor, hızınızı alamayıp tekrar okuyorsunuz."

Markus Zusak, Printz ödüllü bestseller yazarı

"Aynı Yıldızın Altında evrensel konuları ele alıyor: Sevilecek miyim? Hatırlanacak miyim? Bu dünyada bir iz bırakabilecek miyim?"

Jodi Picoult, New York Times bestseller yazarı

